

HÀNH TRÌNH THĂM CON Từ Nha Trang đến trại giam Thanh HóaNguyễn Tuyết Lan 12-03-2018.....

Với một người ngại đi chuyến như tôi, việc đi xa nhà là cả một vấn đề hết sức khó khăn và nan giải, nhất là khi tôi vẫn đang còn phải chăm sóc một người mẹ già ngoài 90 tuổi và 2 cháu ngoại còn nhỏ.

Dù vậy, nỗi lo lắng cho con gái tôi - Nguyễn Ngọc Như Quỳnh dường như đã lấn át mọi nỗi sợ khác. Mỗi lần nghĩ đến con, trong đầu tôi luôn chực trào ra hàng trăm câu hỏi: Con đang ăn gì? Có ngủ được không? Có thể chống chọi với khí hậu khắc nghiệt của vùng núi rừng miền Bắc được hay không? Bệnh tật của con hiện nay ra sao?...

Nhớ lại những ngày trước đó, khi nhận được tin Quỳnh bị chuyển ra trại giam số 5 Thanh Hóa, hầu như không đêm nào tôi được nhắm mắt ngủ yên. Trong cơn mộng mị, hình ảnh Quỳnh cứ luôn chập chờn trong giấc ngủ tôi. Buồn bã và uất nghẹn, trong vô thức giữa mê và tỉnh, tôi không biết đã bao lần gào lên: "Chúa bỏ con sao? Chúa ơi sao lại như thế này?"

Ngày 28 Tết, Quỳnh gọi phone từ trại giam gọi về nhà để báo tin. Nghe tiếng con run lập cập vì rét lạnh, trái tim tôi như bị ngàn vết chêm bám vào. Nước mắt tôi trào ra vì cay đắng và bất lực trước bao nỗi đau đang dồn dập đổ xuống gia đình chúng tôi.

Vượt qua những ngày đầu năm mới buồn bã nhất trong cuộc đời, đến mừng 4 tết - khi những sinh hoạt bắt đầu chuyển động trở lại, tôi liền vội vàng ra bưu điện để gửi đến trại giam những đồ đặc cần thiết theo lời dẫn của Quỳnh.

Trong cuộc gọi 5 phút ngắn ngủi, con tôi cho biết những quần áo và vật dụng đã bị thất lạc khá nhiều ở trại tam giam Khánh Hòa. Do đó, tôi đã gửi 15 kg những vật dụng cần thiết cho Quỳnh. Nhưng đến ngày 27-2-2018, bưu điện thông báo hàng bị trả lại vì dư ký. Một lần nữa, tôi như rớt vào một hố sâu hun hút đen ngòm!

Tôi quyết định sẽ ra thăm con

đúng vào ngày 8-3-2018. Hành trình từ Nha Trang ra Thanh Hóa quả là một cực hình đối với tôi. Từ nhà ra sân bay Cam Ranh, do bị say xe nên tôi đã ới suốt dọc đường. Đến sân bay làm thủ tục thì đầu óc tôi đã đờ đẫn, chưa bay mà hồn cứ như đang trên mây.

Từ lúc ngồi trên máy bay đến lúc hạ cánh, tôi tiếp tục ới lên ới xuống. Đặt chân xuống Thanh Hóa, một cơn rét buốt bao trùm lấy tôi, máu trên đầu như đông lại.

May mắn là có một số người bạn của Quỳnh, trong đó có Dương Đại Triều Lâm và Trịnh Kim Tiên đã chờ sẵn và đón tôi tại sân bay. Nhìn thấy bộ dạng tôi, khuôn mặt mọi người tỏ ra ái ngại và thương xót.

Ghé vào một quán nước ở sân bay Thanh Hóa, tôi như đổ gục xuống ghế vì mệt mỏi do bị say máy bay. Dù vậy, tôi vẫn kịp nhận ra sự xuất hiện của hai người an ninh thường phục đang lớn vồn xung quanh.

Sau khi uống vội ly gừng nóng, chúng tôi bèn lên xe taxi đến trại giam số 5 để thăm Quỳnh. Lại một đoạn đường gần 30 cây số, gừng nóng và mì tôm vừa cho vào bụng đã phải gửi trả lại bên đường.

Đến trại giam số 5 thì đã hơn 12h30 trưa, chúng tôi phải đợi đến đầu giờ chiều nộp giấy tờ làm thủ tục để xin thăm gặp Quỳnh. Mọi người đều cùng nộp giấy tờ tùy thân với hy vọng mong manh là sẽ được vào thăm Quỳnh, dù ai cũng biết chắc là điều đó không thể xảy ra. Cuối cùng, sau nhiều phen hội ý và xin ý kiến lãnh đạo, họ chỉ duyệt cho mỗi mình tôi vào.

Xe của trại giam chờ tôi đến phân trại 4 để thăm gặp, thời gian đợi gặp con sao thật hồi hộp và nặng nề. Cuối cùng cũng được nhìn thấy Quỳnh, trong lòng tôi liền cảm tạ Thiên Chúa, Ngài vẫn che chở và bảo toàn cho con.

Chúng tôi phải nói chuyện với nhau qua phone, hai mẹ con chỉ nhìn nhau qua một tấm mica ngăn

giữa, dưới sự giám sát chặt chẽ bởi ba nữ công an. Trước khi gặp, một người công an đã nhắc nhở rằng tôi "chỉ được phép hỏi thăm và nói chuyện gia đình".

Sau khi hỏi về sức khỏe và gia đình, tôi liền hỏi Quỳnh về quá trình chuyển trại, giọng con tôi chùng xuống nói:

- Công an Khánh Hòa đối xử với con rất kinh khủng, khi chuyển trại họ không đưa cho con quyết định thì hành án và bản án phúc thẩm, họ chỉ giao cho con bản án sơ thẩm, dù sau khi xử phúc thẩm con liên tục hỏi họ.

Tôi cũng báo cho Quỳnh biết các luật sư cũng làm văn bản cho đề yêu cầu họ gửi bản án sơ thẩm lẫn phúc thẩm nhưng họ vẫn im lặng.

Theo lời con tôi, khi chuyển trại vào những ngày giáp tết, công an Khánh Hòa đã chờ Quỳnh bằng một xe chuyên dụng chờ tù trên suốt con đường từ Nha Trang đến Thanh Hóa, đi sau là một xe công an. Ăn uống, vệ sinh đều phải thực hiện trên xe. Họ chờ Quỳnh đi theo đường mòn Hồ Chí Minh. Xin tạ ơn Thiên Chúa đã bảo toàn và gìn giữ cho con gái con vượt qua con đường khổ nạn và kinh hoàng này.

Sau những phút gặp nhau ngắn ngủi, mẹ con tôi buộc phải chia tay nhau. Ra khỏi cổng trại giam, bạn bè Quỳnh vẫn chờ tôi trong sự theo dõi của hai viên an ninh thường phục. Chúng tôi lại lên taxi để về thành phố Thanh Hóa.

Theo lịch, tôi sẽ phải chờ thêm một ngày sau mới có thể bắt chuyến bay gần nhất về lại Nha Trang. Nhưng do quá lo lắng về mẹ già và hai cháu nhỏ, nhất là bé Gấu sẽ rất buồn khi xa bà ngoại, nên tôi đã phải bỏ về máy bay để bắt chuyến tàu sớm nhất về nhà.

Tối 8/3, tôi chia tay Thanh Hóa trong nỗi buồn rười rượi. Sau gần 26 tiếng đồng hồ nằm rã rượi trên tàu, tôi cũng đã về đến Nha Trang. Những cơn mưa mang theo gió mùa lạnh buốt như cửa vào lòng !!!

TỰ DO NGÔN LUẬN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Ban biên tập
Lm Phan
Văn Lợi,
Lm Nguyễn
Văn Lý,
Nv Nguyễn
Xuân Nghĩa

Chính trị bình dân - Chính trị công dân !!!

Chế độ Cộng sản là chế độ có mối quan tâm rất khác lạ về chính trị. Trước tiên, nó chính trị hóa mọi vấn đề, mọi hoạt động, mọi tổ chức trong xã hội. Chính trị hóa đây là công cụ hóa, đảng hữu hóa. Ví dụ lập pháp, hành pháp, tư pháp, thay vì phân lập và biến thành 3 quyền lực lớn lao nhất trong việc điều hành quốc gia, quản trị đất nước, như tại các xứ dân chủ văn minh, thì lại trở nên dụng cụ của một mình đảng CS, bị phân công dưới sự lãnh đạo của đảng: lập pháp (quốc hội) soạn luật theo ý muốn đảng, tư pháp (tòa án) xét xử theo chỉ thị đảng, hành pháp (chính phủ) cai trị theo đường lối đảng. "Nghị gât", "bản án bỏ túi", "nhất thể hóa chủ tịch và bí thư", "Hiến pháp nằm dưới Cương lĩnh đảng" là bằng chứng! Toàn bộ nền giáo dục, từ chính sách tới cơ sở, từ giáo viên tới học sinh, tất tật cũng trở thành công cụ để đảng đào tạo ra những thần dân nô lệ khiếp nhược, thay vì những công dân chí khí tự do. Chuyện đảng viên bắt cô giáo quý và cô giáo thuận quy theo ý đảng viên là điển hình minh họa. Toàn bộ nền thông tin, từ chính sách đường lối tới cơ sở báo đài, từ tổng biên tập tới ký giả, nhất nhất có nhiệm vụ cung cấp những thông tin hữu ích cho đảng, đưa ra những nhận định theo quan điểm đảng, trình bày đảng như nguồn sự thật và lẽ phải (Nghe theo đảng! Nói theo đài!), như mẫu mực của đạo đức và văn minh (theo khẳng định của Hồ chủ tịch!). "Bọn nhà báo độc lập" lên web, lên blog, lên fb không sớm thì muộn sẽ "lên trời". Toàn bộ nền kinh tế đất nước, từ tài nguyên và đất đai đến tổng công ty và đại tập đoàn đều là của nhà nước (tức của đảng), thành dân chỉ được thí cho quyền sử dụng. Không bằng lòng thì gia nhập hàng ngũ "dân oan". Vấn đề đất đai không phải là chuyện tranh chấp dân sự giữa nhà nước và công dân, nhưng là vấn đề chính trị. Đảng phải nắm vật chất và tinh thần để giữ quyền lực và quyền lợi, thế thôi!

Chính trị hóa đây có thể là hình sự hóa. Như đối với các tôn giáo (khó công cụ hóa hoàn toàn) thì đảng hình sự hóa mọi hoạt động của đức tin, để buộc các Giáo hội phải xin phép về tất cả mọi chuyện, theo cơ chế "xin-cho", không thì phạt tiền và phạt tù. Luật tín ngưỡng tôn giáo và Nghị định xử phạt trong lĩnh vực tôn giáo đang hiệu lực là bằng chứng. Còn đối với những ai bất đồng chính kiến, tranh đấu cho dân chủ, thậm chí cho nhân quyền thì bị xử lý bằng Bộ luật Hình sự. Các tội danh chính trị như "tuyên truyền chống nhà nước", lật đổ chính quyền nhân dân, lợi dụng các quyền tự do dân chủ" đều bị đảng cho là tội hình sự, dù nói với quốc tế! Đôi khi đảng vu cho tội hình sự thứ thiệt như "trốn thuế, mua dâm, đánh người bị thương, gây mất trật tự"....

Nhưng ngược lại, đảng không hề muốn ai ngoài mình nói đến chính trị, làm chính trị. Đảng gây dị ứng nơi nhân dân, nhất là giới trí thức khoa bảng và chức sắc tôn giáo về hai chữ "chính trị". Học sinh sinh viên xin phép giáo viên, giáo sư cho đi biểu tình chống Trung Quốc, phản đối Formosa, tưởng niệm chiến sĩ bị Tàu cộng sát hại? Đó là chính trị, không được! Đôi khi chính hiệu trưởng ra văn thư cấm những chuyện ấy kèm theo lời dọa đuổi học! Tín đồ xin thượng tọa linh mục, hòa thượng giám mục cứu giúp dân oan khiếu kiện, tưởng niệm nạn nhân Mậu Thân, hoặc lên tiếng cho nông dân bị nhà nước cướp đất, thường dân bị công an đánh chết, công dân đấu tranh bị bỏ tù, sông biển đầy thải độc, thức ăn tràn hóa chất, thành thất bị tàn phá, tu viện bị sách nhiễu? Đó là chính trị, không được! Bản thân chúng tôi cũng chỉ lo chuyện tu hành! Đôi lúc các ngài này còn thêm: Hãy vui lòng chịu khó, cam tâm nhẫn nhục, mai sau được lên Niết Bàn, vào Thiên Đàng! Nền tu đức, linh đạo "chớ làm mất lòng Chúa, mất lòng Phật" chẳng biết từ khi nào đã trở thành "chớ làm mất lòng công an, mất lòng nhà nước"!?

Còn chuyện làm chính trị thì đương nhiên là độc quyền của đảng. "Đề đảng và nhà nước lo!" là câu trả lời khi nhân dân ưu tư sợ hãi trước các tệ nạn và thảm trạng về chính trị, kinh tế, văn hóa, an ninh, quốc phòng... Không công dân nào được quyền lập chính đảng. Tranh cử độc lập vào Quốc hội bị loại ngay từ vòng đầu. Thậm chí lập các tổ chức xã hội dân sự ngoài vòng đảng kiểm soát, nhằm tranh đấu cho dân chủ nhân quyền cũng bị coi là hành vi chính trị, phải cấm cản, bỏ tù (Hội An Nam Dân chủ là nạn nhân đang thấy). Biểu tình đòi hỏi môi trường sạch, khiếu kiện công ty xả độc chất, yêu cầu bồi thường đầy đủ cũng là những hành vi chính trị không được phép, phải đánh cho tan tác, phải trả lui đơn kiện, phải bỏ tù án dài, phải đấu tố kịch liệt, phải bôi xấu trên các phương tiện truyền thông, phải làm áp lực để "đầu sỏ" bị thuyết chuyển. Tổ cáo công an đánh chết dân, phản đối cán bộ cướp đất dân, kiện tụng đảng viên sách nhiễu dân cũng là những hành vi chính trị, đảng sẽ đối phó bằng cách biến nạn nhân thành thủ phạm. Rủi nhau tới trước đền các anh hùng đất nước, thấp hươu tưởng niệm tử sĩ cũng bị coi là hành vi chính trị, đảng sẽ thả đám điên cuồng, xúi bợn lưu manh, xua lũ "côn đồ văn hóa" tới gây gỗ, đánh đập, nhẩy múa loạn xạ. Luật sư bệnh vực nhiệt tình nạn nhân chế độ thì bị bịt miệng tại tòa, cấm làm thầy cãi.

Ví thế, chẳng lạ gì việc nhà báo Phạm Đoan Trang đang lãnh những đòn thù của đảng do đã dám cả gan bán đến chính trị, kêu gọi nhân dân tìm hiểu và dân thân đi vào chính trị qua tác phẩm "Chính trị bình dân" hiện đã xuất bản ở nước ngoài. Tin tức trên mạng cho hay vào khoảng 2g chiều ngày 24-02-2018, cô đã bị một toán sĩ quan an ninh bắt cóc ngay tại nhà riêng ở Hà Nội rồi cưỡng chế đến trụ sở Cơ quan An ninh Điều tra. Trong thời gian giam giữ, công an đã liên tục thẩm vấn cô về những hoạt động trước đây và về tác phẩm "Chính trị bình dân" vốn đang được công chúng tán thưởng và tìm đọc. Cuốn sách được coi là nhạy cảm ở VN và đã bị Hải quan Đà Nẵng tịch thu hôm 09-02 khi sách được gửi từ nước ngoài về.

Nhà báo Huỳnh Ngọc Chênh, từng được tổ chức Phóng viên Không Biên giới trao giải thưởng Netizen năm 2013, cho biết trên Facebook rằng: "Viết ra cuốn sách "Chính trị bình dân" nhằm cung cấp kiến thức cơ bản cho người bình dân hiểu biết về chính trị mà nhà báo Phạm Đoan Trang bị công an săn lùng từ giữa năm 2017 đến hiện nay. Từ đó, nữ nhà báo phải trốn khỏi nhà, lang thang nương tựa nhà bạn bè từ Hà Nội vào đến Sài Gòn để tránh bị khủng bố và bắt bớ. Tết này vì thương nhớ mẹ già đơn độc, thêm chân cô do trước đây bị an ninh đánh gây thương tích nặng, phẫu thuật nhiều lần không lành, trở nên đau đớn hơn chẳng đi lại được, Đoan Trang đành phải về nhà ăn tết với mẹ và để được ổn định chữa trị. Sau khi Đoan Trang được thả về, giới chức bộ trí lực lượng an ninh hàng chục người bao vây quanh chung cư để mong 'chôn sống' cô trong một căn hộ nhỏ bé đã bị cắt hết điện và tất cả các phương tiện liên lạc". Đảng càng thêm cay cú vì chính vào thời điểm này, cô

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ▶ **Chính trị bình dân – Chính trị công dân !!!**
- Trg 03** ▶ **Thông cáo báo chí v/v nhà cầm quyền vi phạm quyền... –Hội Anh Em Dân Chủ.**
- Trg 04** ▶ **Hội Cờ Đỏ công khai tấn công phụ huynh Công giáo. –Hòa Ai, RFA.**
- Trg 05** ▶ **Giáo dân Phú Yên bị công an triệu tập vì phản đối Formosa. –Đài Á Châu Tự Do.**
- Trg 06** ▶ **Lm Nguyễn Văn Đức, bề trên đau viện Thiên An gặp nhữn... –Huyền Trang.**
- Trg 07** ▶ **T.C.Bình và bầy “Thucydides” –Trần Trung Đạo.**
- Trg 08** ▶ **Tập Cận Bình – Những tham vọng chết người. –Bùi Tín.**
- Trg 09** ▶ **Chuyện cờ đỏ & sư nước Nam –Bảo Giang.**
- Trg 12** ▶ **30 năm Gạc Ma 14/03/1988. –Phạm Đình Trọng.**
- Trg 14** ▶ **Ai ra lệnh không được nổ súng trong trận Gạc Ma ? –Mặc Lâm.**
- Trg 16** ▶ **Chế độ điên loạn. –Ng. Dân.**
- Trg 18** ▶ **Ng. Phú Trọng bị phản công? –Hoàng Vũ.**
- Trg 19** ▶ **Sông Mekong: Lời nói cho một dòng sông. –Mai Thanh Truyết.**
- Trg 21** ▶ **Chi mở rộng phi trường TSN về phía Nam: Tư vấn Pháp có... –Thiên Lâm.**
- Trg 22** ▶ **Việt Nam xem lại dự luật về hội “do áp lực quốc tế”. –Đài Tiếng Nói Hoa Kỳ.**
- Trg 25** ▶ **Cô giáo bị phụ huynh bắt quỳ. Câu chuyện về thói côn đồ, luật.. –Song Chi.**
- Trg 26** ▶ **Văn hóa quỳ. –Tư Thức.**
- Trg 27** ▶ **Khi cô giáo quỳ xuống, đạo đức xã hội đang ở đâu? –J.B. Nguyễn Hữu Vinh.**
- Trg 29** ▶ **Chóp bu VN chỉ “bảo vệ dân khí”, không phải ngư dân. –Phạm Chí Dũng.**
- Trg 30** ▶ **Giao thừa Mậu Tuất với dân oan ba miền. –Nguyễn Tường Thụy.**
- Trg 31** ▶ **TNLT Tr. Thị Nga bị chuyển trại trong dịp Tết Mậu Tuất. –CTV Dân Làm Báo.**

Đoan Trang lại được chọn trao giải Homo Homini (Người vì Người) của Tổ chức Nhân quyền People in Need. Được lập từ thập niên 1990 tại Cộng hòa Tiệp (sau khi chế độ CS tại đây sụp đổ), giải này được trao như nghi thức mở màn Liên hoan Phim Tài liệu Nhân quyền. Năm nay nó đã được trao khiếm diện cho cô Đoan Trang ngày 05-03 tại thủ đô Praha.

Giới thiệu tác phẩm của mình, nhà báo Đoan Trang viết: “Người Việt có thói quen tin tưởng rằng chính trị là cái gì đó xấu xa, độc ác, bẩn thỉu, tốt nhất nên tránh xa nó ra. Với niềm tin sai lệch ấy, định kiến ấy, chúng ta tiếp tục xa lánh chính trị, không hiểu gì về chính trị và để mặc đất nước, xã hội cũng như cộng đồng cho một thiểu số lãnh đạo tùy ý vận hành, quyết định. Nhưng thật ra, chính trị đâu có khó hiểu đến thế. Cũng như nhân quyền, tự do, dân chủ chưa bao giờ là các khái niệm phức tạp, nhạy cảm hay đáng sợ. Chúng là những điều đơn giản và cần bản đến mức mọi người dân thường ở các xã hội dân chủ đều nắm được, ít nhất là cảm nhận được chúng. Và chính nhờ thế, họ bảo vệ được nền dân chủ của nước mình”.

Với 6 phần (Chính trị là gì. Chính quyền và nhà nước. Dân chủ. Các chủ nghĩa. Tương tác chính trị. Bộ máy nhà nước) và 30 chương, nhà báo đã giới thiệu với nhân dân về một thế giới mà VC –do dôi gian, tàn bạo, đề hèn trong việc trị nước– đã khiến công chúng nghĩ là xấu xa, độc ác, bẩn thỉu, đáng lúc đó thật sự là một lãnh vực liên hệ tới mỗi người. Bởi lẽ như triết gia Hy Lạp Aristote từng nói: “Con người là 1 sinh vật chính trị”, nghĩa là một hữu thể có trí tuệ và ý chí, có hiểu biết và tình yêu, sống trong một cộng đồng, do đó có bốn phần cùng với những kẻ khác xây dựng một xã hội có những nhà cai trị minh chính và nhiệt tâm, những công dân tự do và bình đẳng, một bầu khí an bình và hòa hợp. Và cái đó gọi là chính trị công dân, bên cạnh chính trị đảng phái (hay chính trị nghị trường, chính trị chuyên nghiệp) là ơn gọi của một số người có khả năng lãnh đạo đất nước, điều hành xã hội đầy tình thân phục vụ, đầy ý thức trách nhiệm mà không tự biến bản thân, chính đảng mình thành những hôn quân bạo chúa, lực lượng độc tài như đã thấy qua các chế độ Cộng sản khắp hoàn vũ từ 1917 đến nay mà đa phần đã bị nhân loại phế bỏ.

Chính trị công dân ấy nay hết sức cần thiết trong cái chế độ bắt công chưa bị đảo thái mà ngày càng tác hại trên mảnh đất hình chữ S này. Đó trước hết là bốn phần của giới sĩ phu, tức các nhà trí thức trong xã hội dân sự và cộng đoàn tôn giáo. Vốn là những con người có cơ may ăn học, có khả năng hiểu biết, có uy tín lãnh đạo, thậm chí có phương tiện hành động, các vị khoa bảng và các vị chức sắc ấy đang được chờ đợi như những nhà giác ngộ quần chúng về tình hình xã hội (khai dân trí), những người thúc đẩy và tổ chức quần chúng (vốn đang sôi sục) đứng lên đòi hỏi các nhân quyền và dân quyền cơ bản, chất vấn giới lãnh đạo chính trị về các tội ác và sai lầm của họ (chấn dân khí). Nay có biết bao vấn đề cụ thể cần lên tiếng: xăng điện tăng giá, thuế đủ loại bỏ xuống đầu, nợ công chất ngất oằn vai, giáo dục ngày càng băng hoại, môi trường liên tục ô nhiễm, xã hội không ngớt hỗn loạn vì gian dối và bạo hành, nhân dân bị trôi tay che mắt bịt miệng... Và cách thức hay nhất, mạnh nhất, hữu hiệu nhất để bày tỏ ý dân cho quan, đó là tổ chức những cuộc biểu tình rầm rộ, đông đảo, rộng khắp, liên tục, mà giới sĩ phu dân sự và tôn giáo có thể thực hiện giữa các cộng đồng người của mình: học đường, giáo xứ, khuôn hội... Phải coi biểu tình là sinh hoạt thường xuyên, hợp lý, cần thiết để thực thi trách nhiệm chính trị công dân. Điều này đã và đang xảy ra trên khắp thế giới, nhất là tại các nước Đông Âu thập niên 80-90 của thế kỷ rồi. Có thể thì mới cứu dân tộc khỏi đại họa Việt cộng và Tàu cộng đang độc quyền chính trị, tự tung tự tác, nô hóa xã hội, thậm chí tiêu diệt Tổ quốc, để đưa nhân dân đất nước đến chỗ phũ phàng (hậu dân sinh).

BAN BIÊN TẬP

Lê Đức Anh, tội đồ Gạc Ma, tội đồ Dân tộc (Babui)

trụ sở tiếp dân. Thường là khi chúc tết nhau, mọi người phải vui vẻ, nhưng trong hoàn cảnh này, chúng tôi nói lời chúc tết mà lòng nặng trĩu. Rồi chúng tôi trao tiền lì xì tới từng người. Có nhiều bà con không ra, chúng tôi phải chui vào từng túp lều động viên bà con, giải thích mãi bà con mới vui vẻ nhận. Mỗi phong bao được chuẩn bị sẵn với số tiền là 400 nghìn đồng chỉ mang tính an ủi, để cho bà con hiểu rằng cuộc đấu tranh của bà con luôn có chúng tôi và những tấm lòng của đồng bào trong và ngoài nước cảm thông và ủng hộ.

Bà con cũng lần lượt nói lên cảm nghĩ về sự giúp đỡ của chúng tôi, của các nhà hảo tâm trong và ngoài nước.

Tôi nhìn những người bạn nhiều năm nay cũng bỏ giao thừa để đồng hành cùng nhau mà thấy lòng tràn đầy thương mến: Đặng Bích Phương, Trương Văn Dũng, Nguyễn Thanh Hà và vợ tôi. Sẽ là thiếu sót nếu giờ phút thiêng liêng này không nghĩ tới các bạn. Tôi rút ra mấy bao lì xì, tất nhiên là mỏng hơn, trao cho các bạn, trao cho cả vợ tôi và nói những lời chúc tết.

Đã sang năm mới được 30 phút. Chúng tôi ngậm ngùi chia tay với bà con để về. Mỗi năm đi chúc tết dân oan, đương nhiên chúng tôi không thể có mặt thấp hươu lên bàn thờ tổ tiên đúng lúc giao thừa nhưng chắc chắn rằng, các cụ sẽ thể tất cho chúng tôi và phù hộ cho bà con dân oan.

Một trong những ước muốn của tôi đầu năm mới là chấm dứt thảm cảnh dân oan. Điều này phụ thuộc vào tinh thần đấu tranh của bà con dân oan, vào sự ủng hộ của tôi và các bạn đối với bà con, phụ thuộc vào việc các quan tham có biết sống ra con người hay không hay để lòng tham che mắt mắt mà làm những điều độc ác đối với đồng bào của mình. Và hơn hết, phải triệt tiêu nguyên nhân xảy ra thảm cảnh đó.

Mong Một Tết Mậu Tuất 2018

**TNLT TRẦN THỊ NGÀ
bị chuyển trại trong dịp Tết Mậu Tuất
.....CTV Danlambao 05-03-2018.....**

TNLT Trần Thị Nga đã bị nhà cầm quyền Việt Nam chuyển từ Hà Nam vào trại giam Đắk Trung, một trại giam nằm ở khu vực hẻo lánh của huyện Cư M'gar, tỉnh Đắk Lắk, cách xa tỉnh Hà Nam hơn 1000km.

Sáng ngày 05 tháng 03, ông Phan Văn Phong (chồng bà Nga) cho biết là ông bị cán bộ trại giam Hà Nam từ chối nhận gởi đồ thăm nuôi và được thông báo rằng bà Nga đã bị chuyển trại vào ngày 28 tháng 02 (tức ngày 13 Tết âm lịch).

Trao đổi với CTV Danlambao, ông Phong bày tỏ sự lo ngại của mình: “Tôi năm nay cũng đã 64 tuổi rồi và còn phải chăm sóc cho 2 con nhỏ. Vì thế nên việc Thúy Nga bị chuyển trại giam vào tận trong Đắk Trung thì quả thực tôi rất lo lắng. Đi xa như thế, tất nhiên sẽ tốn kém hơn rất nhiều về cả thời gian lẫn tài chính”.

Được biết, trại giam Đắk Trung thuộc quản lý của Tổng cục 8, Bộ công an CSVN.

Trước đó, vào ngày 27 Tết âm lịch, blogger Mẹ Năm Nguyễn Ngọc Như Quỳnh cũng đã bị nhà cầm quyền chuyển từ Khánh Hòa ra trại 5, Thanh Hóa. Nơi cũng cách xa gia đình hơn 1000 km. Tàn độc hơn, ngay sau khi chuyển trại, blogger Mẹ Năm còn tiếp tục bị công an trại 5 từ chối không cho nhận thuốc và đồ dùng cá nhân của gia đình gởi.

Trên trang facebook cá nhân của mình, blogger Phạm Lê Vương Các cho biết: “Theo luật nhân quyền quốc tế, việc di chuyển một tù nhân đến nơi giam giữ cách xa nơi ở thường trú của họ nhằm mục đích ngăn cản hoặc gây ra khó khăn cho việc thăm nom của thân nhân là cấu thành hành vi đối xử tàn ác hoặc vô nhân đạo”.

Có thể thấy, việc chọn thời điểm những ngày Tết và chuyển đến trại giam ở những nơi cách xa nơi cư trú, xa thân nhân của 2 nữ TNLT này là một hành động trả thù để hèn của nhà cầm quyền đối với những nỗ lực tranh đấu của 2 bà cho đất

nước: Bảo vệ môi trường, cải thiện dân sinh, thúc đẩy dân chủ và gìn giữ chủ quyền dân tộc. Đồng thời, đây cũng là một chiêu trò nhằm dọa dẫm tinh thần khi gây thêm sự xa cách giữa các bà với những con nhỏ của mình.

Đôi nét về bà Trần Thị Nga

Bà Trần Thị Nga (sinh năm 1977, ngụ tỉnh Hà Nam) bị nhà cầm quyền bắt tù với bản án 9 năm tù giam với cáo buộc “Tuyên truyền chống nhà nước CHXHCN Việt Nam” theo điều 88 BLHS.

Bà bị bắt hồi tháng 1 năm 2017.

Báo chí cộng sản tuyên truyền rằng bà đã phát tán những video, clip có nội dung chống đảng, chống chế độ. Thực tế, những hoạt động của bà Nga đều nhằm phản ánh thực trạng đất nước và cổ súy cho quyền tự do công dân.

Bà Nga từng hỗ trợ bà con dân oan trong việc khiếu kiện, đòi quyền lợi chính đáng bị nhà cầm quyền tước đoạt. Bà cũng từng tham gia vào nhiều cuộc biểu tình ôn hòa chống Trung cộng xâm lược, phản đối sự hiện diện của tập đoàn Formosa, tác nhân đã gây thảm họa môi trường biển tại 4 tỉnh miền Trung.

Những nỗ lực, đóng góp của Trần Thị Nga cho công cuộc đấu tranh đòi dân chủ tại Việt Nam cũng như sự can đảm của bà được quốc tế ghi nhận. Bà là một trong 17 người có tên trong cuốn sách “Anh hùng Châu Á” (It's not ok) do đài Á Châu Tự Do phát hành.

Bà cũng từng được Tổ chức Ân xá Quốc tế Amnesty International, đưa vào danh sách 6 nhà hoạt động nhân quyền nữ trong khu vực Đông Nam Á, được vinh danh nhân ngày Quốc tế Phụ nữ 8-3-2017.

Năm 2018, bà vinh dự nhận được “Giải thưởng Tinh thần Trần Văn Bá 2018”

**CTV Danlambao
danlambaovn.blogspot.com**

<https://tieulun.hopto.org>

HỘI CỜ ĐỎ

công khai tấn công phụ huynh Công giáo

.....*Hòa Ái RFA 28-02-2018*.....

Một số phụ huynh là giáo dân Công giáo, thuộc giáo xứ Đăng Cao, ở xã Diễn Đoài, huyện Diễn Châu, tỉnh Nghệ An tố cáo chính quyền địa phương và trường tiểu học Diễn Đoài huy động Hội Cờ Đỏ hành hung phụ huynh vào chiều ngày 23-02-2018, khi những người này đến gặp ban giám hiệu tìm hiểu nguyên nhân vì sao con em của họ bị đuổi học.

Phụ huynh bị hành hung

Một video clip ghi lại cảnh tượng xô xát, hành hung với gây gộc, ông tuýp sắt trước cổng trường tiểu học Diễn Đoài, ở xã Diễn Đoài, huyện Diễn Châu, tỉnh Nghệ An lan truyền trên mạng xã hội vài ngày qua.

Vụ việc xảy ra được ghi nhận vào chiều ngày 23-02. Một học sinh ở giáo xứ Đăng Cao cho biết ngày hôm đó bản thân em bị thầy giáo hăm dọa không cho đến trường nữa và một số bạn cùng giáo xứ bị đuổi về nhà: *"Thầy nói là hôm sau ở nhà, không được đi học nữa. Thầy hỏi là 'Có thấy xấu hổ không, đi học kẻo các bạn như vậy?' Con thì không bị đuổi về hôm đó, nhưng các bạn của con bị đuổi về. Sau đó, bố mẹ đi đến trường và bố mẹ bị đập."*

Đài RFA liên lạc với một số phụ huynh là giáo dân cho biết con em của họ đến trường, nhưng bị đuổi về nhà vì không đóng 90 ngàn đồng/tháng cho lớp học thêm buổi. Một vài em lần lượt bị đuổi từ trước Tết nguyên đán Mậu Tuất, và vào ngày 23-02 thì có hơn 10 em bị cho về.

Vào chiều cùng ngày, một số phụ huynh đến trường để gặp ban giám hiệu trường tiểu học Diễn Đoài hỏi lý do vì sao đuổi học con em của họ. Thế nhưng, vừa đến cổng trường thì loa phát thanh của xã kêu gọi ban an ninh tư quân bảo vệ chính quyền (tức Hội Cờ Đỏ) cùng người dân đến hỗ trợ vì các phụ huynh Công giáo đến trường gây sự. Anh Chu Trọng Sơn, một phụ huynh Công giáo có mặt tại hiện trường kể lại:

"Ủy ban xã điều động tất cả anh em trong Ban An ninh tư quân bảo vệ chính quyền trong xã với gây gộc, mà họ đã chuẩn bị sẵn đến trước cổng trường. Tôi nói là đến trường chỉ để hỏi thăm thông tin liên quan các em bị cho nghỉ học. Thế là họ đập tới tấp. Họ đập vào đầu tôi. Đến hôm nay vẫn còn vết tích, quanh người vết tích đập."

Các phụ huynh Công giáo nói với RFA rằng họ bị tấn công bằng bạo lực một cách bất ngờ, và đã gọi giáo dân đến cứu. Tình hình sau đó được văn hóa bởi lực lượng công an và cảnh sát cơ động.

Nhà trường sai trái?

Những phụ huynh Công giáo mà đài Á Châu Tự Do tiếp xúc còn cho biết trường tiểu học Diễn Đoài dạy 2 buổi và buổi thứ nhì bắt học sinh đóng học phí 90 ngàn đồng/tháng. Tuy nhiên, trong năm học 2017-2018, các phụ huynh biết được nhà trường làm sai quy định của Bộ Giáo dục-Đào tạo là trường học không được dạy thêm từ tiền và trường đặt tiêu chuẩn quốc gia, có nghĩa là đủ giáo viên mà không phải thuê thêm giáo viên bên ngoài trường, nên việc lý giải phụ huynh đóng góp để thuê giáo viên dạy học của trường tiểu học Diễn Đoài là không chấp nhận được.

Ông Trần Đình Phương nói với RFA rằng một số phụ huynh đã yêu cầu một cuộc họp với ban giám hiệu của trường tiểu học Diễn Đoài hỏi cuối năm 2017, tuy nhiên kết quả không đến đến đâu:

"Làm việc giữa hai bên, hiệu trưởng và phụ huynh. Họ nói rằng học theo quy định như thế này là đúng. Họ cương quyết cho học một ngày 2 buổi, có học thêm, do Bộ Giáo Dục cho phép như vậy. Nhưng phụ huynh không chấp nhận. Các phụ huynh nói rằng nếu trường được cho phép làm như thế thì nhà trường ký vào biên bản. Tuy nhiên, các giáo viên, hiệu trưởng và các thầy cô đại diện trong buổi họp không chịu ký."

Kể từ khi các học sinh Công giáo, thuộc giáo xứ Đăng Cao không đóng học phí 90 ngàn đồng/tháng, các em gặp phải tình trạng bị ban bè chế giễu là đi học mà không đóng tiền, hay bị bạn đồng của không cho vào lớp. Các em học sinh Công giáo này trong giờ học vì tình thì bị cho ngồi tại lớp, không được đến phòng có máy vi tính để học. Và từ trước Tết Nguyên đán đến nay, các em lần lượt bị giáo viên răn đe không cho đi học và bị đuổi học, trong đó lần mới nhất có đến hơn 10 em bị cho về nhà, dẫn đến hậu quả xảy ra xô xát hành hung giữa Hội Cờ Đỏ và lương dân với giáo dân.

Trước cáo buộc của một số phụ huynh Công giáo rằng trường tiểu học Diễn Đoài điều động Hội Cờ Đỏ hành hung họ, trên mạng xã hội xuất hiện thông tin Linh mục Đinh Văn Minh, quản xứ giáo xứ Đăng Cao, chỉ đạo giáo dân tấn công trường học và lương dân.

Đài RFA, vào tối ngày 27-02 trao đổi với Linh mục Đinh Văn Minh và được ông cho biết Ủy ban xã Diễn Đoài tuyên bố thành lập các "ban an ninh tư quân bảo vệ chính quyền" và chính thức ra mắt khắp 6 xóm, thuộc xã Diễn Đoài. "Ban an ninh tư quân bảo vệ chính quyền" gần đây mới xuất hiện và thường được gọi ngắn gọn là Hội Cờ Đỏ vì khi họp hay hoạt động, các thành viên mặc áo đỏ-sao vàng, hình cờ của chính phủ Hà Nội. Linh mục Đinh Văn Minh nhấn mạnh vụ việc trường tiểu học Diễn Đoài phát loa kêu gọi Hội Cờ Đỏ hành hung phụ huynh Công giáo vào chiều ngày 23 tháng Hai là sai trái.

Trả lời câu hỏi của chúng tôi liên quan cáo buộc cho rằng Linh mục quản xứ giáo xứ Đăng Cao kích động bà con giáo dân gây rối tại trường tiểu học Diễn Đoài, Linh mục Đinh Văn Minh khẳng định đó là lời bia đặt, vu khống. Là vị lãnh đạo tinh thần trong giáo xứ, Linh mục Đinh Văn Minh đã từng liên lạc với chủ tịch huyện Diễn Châu và hiệu trưởng trường tiểu học Diễn Đoài để đề nghị giải quyết sự không đồng thuận giữa nhà trường với các phụ huynh Công giáo, nhưng sự việc vẫn không được giải quyết.

CHÓP BU VIỆT NAM

chỉ "bảo vệ đầu khí", không phải ngư dân !

.....*Phạm Chí Dũng 08-03-2018*.....

Ngay sau chuyến công du đến Hà Nội vào ngày 24-1-2018 của Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ James Mattis, lần đầu tiên kể từ sau khi cuộc chiến Việt-Mỹ kết thúc vào năm 1975, một hàng không mẫu hạm mang tên USS Carl Vinson của Mỹ đến Việt Nam.

Hàng không mẫu hạm Mỹ cập cảng Đà Nẵng ở miền Trung Việt Nam ngày 5-3-2018.

Từ đầu năm 2016 đến nay, Việt Nam có khuynh hướng gần gũi hơn với Mỹ về quân sự và các đồng minh quân sự của Mỹ. Mọi việc đều có nguồn cơn vừa sâu xa vừa trực tiếp.

Vì sao Việt Nam cần đầu khí?

Đầu năm 2017, chính tân thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc đã phải thốt ra lời cảnh báo "sụp đổ tài khóa quốc gia". Tình trạng ngân sách cho đến lúc đó là "khó khăn gấp bội năm 2016" như tiết lộ của vài chuyên gia tài chính của chính quyền.

Một trong những "khó khăn gấp bội" như thế có nguồn gốc từ thực trạng giảm thu trong xuất khẩu dầu thô. Từ năm 2015 đến nay, giá dầu thô quốc tế đã sụt gần một nửa và do đó đã khiến số thu từ xuất khẩu dầu thô của Việt Nam cũng giảm khoảng 40%, tức hụt đến 50.000-60.000 tỷ đồng.

Kết thúc năm 2017, lần đầu tiên sau nhiều năm ngân sách Việt Nam bị hụt thu trên 3% so với dự toán đầu năm, phản ánh tình trạng sức khỏe của nền kinh tế, các doanh nghiệp và người dân đang lao vào suy thoái năm thứ 10 liên tiếp, cùng ngày càng nhiều phản kháng xã hội nổi lên đối với chính sách thuế "thu cùng diệt tận giai đoạn cuối" của Bộ Tài chính.

Kết quả thu ngân sách về thực chất chỉ đạt 96,8% dự toán của năm 2017 là một chỉ dấu lớn cho thấy thu ngân sách 2018 nhiều khả năng còn tồi tệ hơn năm 2017 và có thể sẽ sụt tới 5-7% so với dự toán đầu năm 2018, nếu không tính tới phần

đề dân thu thuế và "bản mình" - tức phải bản vốn nhà nước tại các doanh nghiệp để có tiền trám vào khoảng trống toang hoác của ngân sách quốc gia.

Đó chính là nguồn cơn vừa sâu xa vừa trực tiếp khiến chính quyền Việt Nam phải tìm mọi cách tăng thu ngân sách, dù lễ ra họ cần kéo giãn tiến độ khai thác dầu để "bảo đảm an ninh năng lượng" như những từ ngữ hoa mỹ và thời thượng hiện nay.

Thực trạng trần trụi là mỏ khí đốt Cá Rồng Đỏ ở lô 136/03 thuộc bãi Tư Chính và mỏ Cá Voi Xanh là những tiềm năng cuối cùng có thể cứu vãn ngân sách. Nếu Repsol và Exxon Mobil khai thác thành công thì ngân sách cùng chế độ Việt Nam sẽ được chia phần không ít.

Nhưng vào cuối tháng 7-2017 đã xảy ra một sự kiện được dư luận xã hội liệt vào loại "nhục quốc thể": chính quyền Việt Nam phải "giương cờ trắng" khi yêu cầu ngừng hoạt động thăm dò khí đốt của Repsol - một công ty Tây Ban Nha liên doanh với Việt Nam- ngay tại bãi Tư Chính vốn luôn được Bộ Ngoại giao Việt Nam chiến đấu vô miệt "thuộc vùng chủ quyền không tranh cãi của Việt Nam". Dù chưa bao giờ giới tuyên giáo hay Bộ Ngoại giao Việt Nam dám nói toạc về cái nguồn cơn sâu xa của vụ "nhục quốc thể" ấy, nhưng vụ "giương cờ trắng" này lại trùng hợp với tin tức quốc tế cho biết sau khi Bắc Kinh đe dọa sẽ tấn công một số căn cứ quân sự của Việt Nam ở quần đảo Trường Sa nếu Việt Nam cho phép Repsol tiếp tục khoan thăm dò dầu khí.

Chưa hết, sau thất bại ở bãi Tư Chính, Việt Nam lại có nguy cơ bị Trung Quốc cản trở việc khai thác dầu khí ở mỏ Cá Voi Xanh - dự án dầu khí lớn nhất của Việt Nam, nơi được phát hiện bởi Tập đoàn dầu khí Exxon Mobil của Mỹ và có thể sẽ đóng góp gần 20 tỷ đôla vào ngân sách Việt Nam.

Một khả năng có thể xảy ra là trong cơn quần bách mắt ngủ lẫn mất ăn ngay trên vùng biển của mình, Hà Nội đã một lần nữa phải "cầu viện" Hoa Kỳ, mà cụ thể là kêu gọi một sự hỗ trợ từ hải quân Hoa Kỳ.

Chỉ khoảng nửa tháng sau biến cố bãi Tư Chính vào tháng 07-2017, Bộ trưởng Quốc phòng Việt Nam Ngô Xuân Lịch đã vội vã "thăm Hoa Kỳ," trong đó có cuộc hội đàm quan trọng với Bộ trưởng James Mattis, để nhận được lời hứa hẹn của phía Mỹ về việc sẽ có một tàu sân bay Mỹ cập cảng Việt Nam vào năm 2018. Đó là kết quả mà Việt Nam cần ngay trước mắt để "hù" Trung Quốc.

Đến tháng 10-2017, một thư trưởng Bộ Quốc phòng là tướng Nguyễn Chí Vinh đã tiếp bước tướng Ngô Xuân Lịch đến Washington với món quà bất ngờ dành cho Thượng Nghị sĩ John McCain: một bó thư của người nhà gửi cho tù binh McCain khi ông bị giam tại Hỏa Lò, nhưng đã bị phía Việt Nam ém đi.

Hy vọng mộng manh còn lại của Việt Nam chỉ còn là Mỹ - đối trọng quân sự duy nhất với Trung Quốc tại Biển Đông.

Còn những cái chết của ngư dân Việt?

Nhưng bất chấp đã phát triển ngày càng rõ hơn giữa giới chop bu Việt Nam trong tư thế "dựa Mỹ đối Trung", một sự thật trần trụi và đau đớn là giới chop bu này đã chỉ quan tâm đến việc bảo vệ những mỏ dầu và khí đốt phục vụ cho lợi ích cùng sự tồn tại của đảng cầm quyền, trong khi chẳng hề quan tâm đến nhiều cái chết của ngư dân Việt bị bắn giết bởi tàu Trung Quốc.

Quan hệ Việt-Trung đã và đang "cải thiện" thấy rõ. Nếu trước đây, tàu hải giám và tàu cá Trung Quốc chỉ dừng ở mức độ áp sát, ngăn cản, hoặc tấn công đánh đập ngư dân Việt, húc lật thuyền Việt... chứ không trực tiếp bắn thẳng vào ngư dân Việt, thì gần đây hành vi "đam người la" nhẩy thẳng sang tàu cá Việt Nam để bắn chết ngư dân là chưa từng thấy. Vụ ngư dân Trương Đình Bảy bị "tàu lạ" dùng súng AK

<https://tieulun.hopto.org>

LM NGUYỄN VĂN ĐỨC Bề trên đan viện Thiên An gặp nhiều nguy hiểm Huyền Trang 10-03-2018

Trong thời gian 3 năm nhận trọng trách Bề trên Giám quản tại Đan viện Thiên An, tỉnh Thừa Thiên-Huế (2014-2017), Lm. Anton Nguyễn Văn Đức đã không ít lần trải qua những nguy hiểm do thể gian gây ra. Chẳng hạn cha có nhiều dấu hiệu nghi ngờ bị "đầu độc", theo chẩn đoán của các bác sĩ tại Châu Âu, qua những triệu chứng như: xương tủy nhức nhối, hàm răng đau buốt và bị mục dần, tóc trên đầu rụng ra từng mảng lớn... Một vài lần cha Anton đi công tác bên ngoài Đan viện, có những chiếc xe cổ tình lao thẳng vào cha như muốn ám sát. Đặc biệt, nhà cầm quyền tỉnh Thừa Thiên Huế đã kết hợp với an ninh, công an Tp.HCM dân dựng ra vụ án "tình cảm" nhằm cô lập bôi nhọ phẩm giá và danh dự của vị linh mục. Ngoài ra, hầu như mỗi ngày, cha Anton luôn nhận được điện thư, tin nhắn chửi bới, vu khống đủ điều với những lời lẽ đầy ác ý và hăm dọa... Tuy nhiên, những chiêu trò bẩn thỉu, tàn độc của những kẻ không có lương tri muốn ám hại cha đã bất thành, do sự quan phòng che chở mà Thiên Chúa luôn dành cho những ai tận tụy với công việc của Người. Xin tường thuật lại các sự việc như sau:

Trước tiên, xin nói lại một chút về Đan viện Thiên An. Kể từ 1975 đến 2014, nhà cầm quyền tỉnh Thừa Thiên Huế đã luôn tìm mọi cách o ép, uy hiếp Đan viện, để chiếm đoạt cho được 107 hecta đất-nhà-rừng thông của dòng Biển Đức này, và chỉ dành cho các Đan sĩ ngôi nhà thờ để thờ phụng và dạy dỗ tu viện, nhà hưu, nhà bếp... để sinh hoạt với diện tích chỉ vọn vẹn 5 hecta. Thậm chí, các viên chức địa phương còn có thái độ ngang tàng, tùy tiện xông thẳng vào nội vi Đan viện bất cứ lúc nào họ muốn, lấy cớ kiểm tra nhân khẩu, nhằm quấy rối các Đan sĩ. Đặc biệt từ năm 2000, nhà cầm quyền đã chiếm đoạt hơn 63 hecta rừng thông, hồ nước của Đan viện để xây dựng cái gọi là "Khu vui chơi giải trí Thiên An-Thủy Tiên" mà hiện đã biến thành công viên ma, không ai dám bén mảng. Dù sao, tham vọng cướp đất của họ vẫn còn và nay thì muốn đoạt trọn tài sản của Đan viện.

Vào cuối năm 2014, Lãnh đạo dòng Biển Đức tại Rôma bổ nhiệm cha Anton làm Bề trên Giám quản tại Thiên An. Với đức vâng phục, cha bỏ dở ngay chương trình học 10 năm tại Châu Âu, trở về VN tiếp quản nhiều

công việc khó khăn của Đan viện.

Sau khi cha trở về đảm nhiệm trọng trách, tình trạng sách nhiễu của viên chức địa phương như vừa nói không còn và họ đành phải rút lui ra bên ngoài để "theo dõi, rình chờ". Trong thời gian này, cha Anton cùng với các Đan sĩ mở rộng khuôn viên Đan viện, xây dựng nhiều công trình phụ trợ đáp ứng nhu cầu sinh hoạt tu trì và sinh hoạt tôn giáo trên chính diện tích đất mà bao thế hệ tiền bối đã đổ mồ hôi xương máu để gây dựng – tức 107 hecta đất-nhà-rừng thông thuộc quyền sở hữu và quản lý của Đan viện từ năm 1940.

Chính vì cha Anton và các Đan sĩ quyết tâm và kiên trì giữ đất, bảo vệ cơ ngơi chính đáng của mình, để qua đó khẳng định quyền tự hữu đất đai của các cá nhân và tập thể, đòi hỏi công lý cho hàng chục triệu nông dân và thị dân đang bị cướp bất động sản... nên nhà cầm quyền đã nhiều lần chỉ đạo cho những kẻ lạ mặt hoặc vu khống, mạ lỵ các Đan sĩ trên các phương tiện truyền thông đại chúng, hoặc lén lút chiếm đất đai Đan viện trong suốt thời gian vừa qua.

Cách riêng đối với cha Anton, nhà cầm quyền Cộng sản đã dùng nhiều thủ đoạn thâm độc nhằm tàn phá danh dự và tàn hại sức khỏe của vị Bề trên can đảm này. Sau đây là những sự kiện mới được cha kể lại. Các sự kiện này, cho tới nay cha đều giữ kín, chưa chia sẻ cho các Đan sĩ dưới quyền, vì không muốn Cộng đoàn lo lắng và hoảng sợ.

Thứ nhất, dịp tết âm lịch 2016, trong cương vị Bề trên nhà dòng, cha Anton đã tiếp rất nhiều khách khứa tới thăm và chúc tết Đan viện. Trong những người đến gặp gỡ và tiếp chuyện, cha lưu tâm và ghi nhớ khuôn mặt hai vị khách đến từ Sài Gòn. Một trong hai người này đã ngờ ý pha cà phê và trà –do chính họ mang theo– để mời cha dùng, cha đồng ý và cùng thưởng thức với họ. Ngay sau khi họ ra về, cha lập tức cảm thấy rất buốt vùng cổ và đầu, nhức nhối trong xương tủy, cả hàm răng đau buốt và có hiện tượng bị mục, không thể đi lại được. Một người thân tin đã phải đưa cha đi chăm cứu trong một sự gắng gượng tốt cùng. Tuy nhiên, trên đầu của cha lại xảy ra hiện tượng tóc bị rụng ra từng mảng lớn. Trước những triệu chứng nguy hiểm này, người thân của cha đã đề nghị cha ra nước ngoài

chữa trị. Sau đó, cha đã xin phép Roma được qua Châu Âu. Tại đây, các bác sĩ đối theo bệnh tình của cha và cũng nghi ngờ cha bị "đầu độc". Cha chữa trị khoảng hơn 3 tháng, rồi trở về lại Đan viện Thiên An.

Thứ hai, như mọi người đều biết, vào các ngày 28-29/06/2017, nhà cầm quyền Cộng sản đã huy động lực lượng viên chức, công an, côn đồ... xông vào nội vi Đan viện trấn áp, hành hung các Đan sĩ. Họ đã dùng gậy sắt đánh một thầy dòng đến bất tỉnh, nguy hiểm tính mạng; rồi dùng cưa sắt và nhiều công cụ hỗ trợ khác giật sập, bẻ cong cây Thánh Giá được dựng trong khuôn viên Đan viện. Đúng trong buổi sáng ngày 29/06, nhà cầm quyền đã xúi giục một thanh niên cầm một cái rựa chuyên đi chặt cây rừng, xông thẳng vào nội vi Đan viện tìm cha Đức để giết, nhưng may thay các Đan sĩ đã kịp thời ngăn cản người thanh niên này lại. Tiếp đến, nhiều an ninh thường phục được cử đến canh gác Đan viện 24/24 giờ. Hai ngày sau đó, vào khoảng 6 giờ chiều, cha Anton đi dạo gần khu vực hồ Thủy Tiên –phần đất của Đan viện– thì bị một kẻ lạ mặt bắt ngờ ném chất lỏng trúng ngay vùng đầu, cổ và mặt. Da ở khu vực này và nhiều khu vực khác bị dính chất lỏng đã rộp đỏ, sưng vù, phải băng bó lại. Các Đan sĩ dò hỏi nguyên nhân nhưng cha chỉ trả lời là bị ong đốt.

Thứ ba, có một nhóm người Việt sống ở Canada về thăm quê hương, muốn gặp cha Anton và nhờ ý hỗ trợ một chút hiện kim cho Đan viện. Họ đã nhờ người quen của họ mà cũng của cha là một phụ nữ khoảng 25 tuổi –đang làm việc tại Sài Gòn nhưng thỉnh thoảng ra Huế, đến Thiên An tĩnh tâm– để bắt liên lạc. Trước khi về lại Canada, nhóm Việt kiều ấy yêu cầu được gặp cha ở khách sạn Hưng Hương, quận Tân Bình, Sài Gòn. Cha Anton đồng ý và thu xếp để vào. Tại phi trường Tân Sơn Nhất, cha nhờ một đứa cháu đến đón như thường lệ, nhưng hôm đó người cháu lại bận công việc đột xuất. Vì thế, cha đã nhờ phụ nữ trên chờ cha đến khách sạn Hưng Hương như đã hẹn với nhóm Việt kiều. Khi cả hai vừa đến nơi chưa đầy 5 phút thì hơn 100 người mặc thường phục, sắc phục vây lấy khách sạn và đòi kiểm tra vì "nghi ngờ có vụ mua bán dâm". Ngay lập tức, nhóm an ninh thường phục đó đã đẩy cha Đức và chị phụ nữ, mỗi người vào một phòng riêng của khách sạn, để thăm vấn suốt 8 tiếng đồng hồ. Chị phụ nữ đã bị đe dọa, áp lực để ký tên vào biên bản mang nội dung "có tình cảm với cha Đức" với

đăng viên có lỗi nặng sẽ bị khai trừ trong 24g. Một đăng CS bị dân chán ghét, bị mất làm ngơi, dùng từng đăng viên bao hành, bởi vì, thứ nhất, họ có chung não trạng, thứ hai họ cần một bọn lâu la trung thành, để bảo vệ, sống chết cho chế độ.

4- Cô giáo bị bắt quỹ 40 phút, nhấn nhục quỹ 40 phút. Không một chút tự trọng. Người dân, nhất là một nhà giáo, không còn một gram tự trọng, xã hội sẽ đi về đâu ?

Honoré de Balzac nói người ta kính trọng những ai biết tự trọng. Biết tự trọng là bài học đạo đức đầu tiên. Bởi vì sự kính trọng người khác bắt đầu bằng sự kính trọng chính mình. Tinh thần tự trọng giúp cho con người có tư cách. Nhất là trong một xã hội hỗn loạn, luật pháp là giấy vụn, cơ cấu chính quyền biến thành băng đảng trộm cướp, chỉ còn sự tự trọng là cái thắng để giữ mỗi cá nhân không chìm sâu dưới đáy bùn. Cái tự trọng không còn nữa, dân tộc lao xuống vực. Như một chiến xe không bàn thắng.

5- Những đồng nghiệp của cô giáo không phản kháng thái độ mất dạy, ngang ngược, nói lên cái vô cảm của cả một thế hệ.

Nếu không phản đối, bệnh vực một đồng nghiệp, ít nhất cũng phải bệnh vực, bảo vệ cho nghề nghiệp của chính mình. Cho sự mạng của người truyền bá kiến thức

Ở trường học, cũng như ở những nơi khác, triết lý "không nghe, không nhìn, không nói" để được yên thân, để được sống vật vờ qua ngày, đã trở thành nhân sinh quan của cả một dân tộc.

Văn hoá quý ngư trị. Dân đến quỹ trước cán bộ. Cán bộ quỹ trước tập đoàn lãnh đạo. Tập đoàn lãnh đạo quỹ trước ông chủ Tàu. Chuyên cô giáo tỉnh lẻ quỹ gói không phải chỉ là một chuyện vặt dưới huyện.

Chú thích

(1) "La crise consiste justement dans le fait que le vieux monde se meurt et que le nouveau monde tarde à apparaître, et dans le clair-obscur surgissent les phénomènes morbides les plus variés"

KHI CÔ GIÁO QUỲ XUỐNG Đạo đức xã hội đang ở đâu J.B. Nguyễn Hữu Vinh 08-03-2018

Mấy hôm nay, chuyện học đường và ngành giáo dục trở thành chuyên rầm rĩ trên mạng. Nó cũng xưa như bao chục năm nay vấn đề học đường luôn được xã hội quan tâm. Điều đáng nói là càng quan tâm, người ta càng thấy sự xuống cấp không phanh của đạo đức, của trật tự xã hội, của đời sống tinh thần người dân đã tụt hạ đến mức nào kể từ ngày đất nước được "hưởng một nền giáo dục hoàn toàn Việt Nam" (Hồ Chí Minh - Thư gửi học sinh ngày khai trường 1945).

Biểu hiện của nền giáo dục "lạc hướng"

Những năm gần đây, hệ thống truyền thông và mạng xã hội đưa tin rộng rãi về những biểu hiện "bất thường" với nhiều hiện tượng, sự việc của ngành giáo dục Việt Nam liên tục xảy ra. Hết nạn học giả, bằng giả dẫn đến việc ăn cắp sản phẩm trí tuệ của người khác hoặc vi phạm bản quyền cho đến nạn bạo lực học đường xảy ra thường xuyên.

Ở đó, hiện tượng trò đánh thầy, học sinh đánh nhau chí tử, các nữ sinh bị đánh, bị lột quần áo nơi công cộng... trước sự dửng dưng của người dân, thậm chí một số người thân nhiên đứng quay video mà không hề ngăn cản.

Ở đó, hiện tượng giáo viên thiếu trung thực trong việc thi cử, bằng cấp, giảng dạy và cách xử sự không như những chuẩn mực xã hội bình thường căn cơ. Điều này xảy ra không chỉ ở một cấp, một trường, một địa phương mà lan rộng khắp nơi. Thậm chí, mới đây, Phùng Xuân Nhạ, Bộ trưởng Bộ giáo dục đã bị tố cáo "đạo văn" công trình khoa học để làm luận án Tiến sĩ.

Điều hài hước là ở chỗ, chính ông Nhạ, một Bộ trưởng "ngong niu ngong nô" đang bị tố đạo văn lại là Chủ tịch Hội đồng chức danh Giáo sư nhà nước.

Ở đó, hiện tượng thay đổi luôn xoành xoạch hệ thống nội dung giảng dạy, thi cử, hết cải tiến đến cải cách liên miên từ bao chục năm

nay, để cuối cùng rút ra một điều là cả bao thế hệ con người bị đưa làm vật thí nghiệm, mà là những thí nghiệm hỏng.

Và cuối cùng, sau mấy chục năm làm thí nghiệm trên cả dân tộc này, người ta mới biết rằng không chỉ nền giáo dục Việt Nam lạc hậu, mà là lạc hướng.

Một khi đã lạc hướng, hẳn con tàu giáo dục Việt Nam sẽ chìm sâu không lối thoát.

Trong khi giáo dục là tương lai của đất nước, thì khi hệ thống giáo dục chìm sâu không lối thoát, hẳn đất nước sẽ về đâu là điều không khó đoán.

Hậu quả của những cuộc thí nghiệm

Cái gọi là "Cuộc cách mạng về tư tưởng và văn hóa" XHCN đã tạo nên nhiều điều kỳ quái trong xã hội Việt Nam vốn có hàng ngàn năm phong kiến và thuộc địa. Cái kỳ quái đó là những sự đi ngược chiều với lịch sử với truyền thống dân tộc cũng như với những tiêu chuẩn văn minh bình thường.

Nếu trước đây sự xung hô nề nếp trong gia đình giữa vợ chồng, bố mẹ và con cái, họ hàng và xã hội được hết sức coi trọng, lớp lang, được tổ chức chi tiết và khắt khe, tạo ra những thuần phong mỹ tục, thì những năm cộng sản, người ta xây dựng mối quan hệ "đồng chí" và "bình đẳng" giữa "đồng chí vợ với đồng chí chồng, đồng chí cháu với đồng chí ông nội".

Nếu như trước đây truyền thống người Việt là kính già, yêu trẻ, thì ngày nay, các sản phẩm thí nghiệm kia, đã thực hiện điều ngược lại: Bản thân mình là quan trọng nhất.

Nếu trước đây, tính cách người Việt vốn được dạy dỗ rằng "Giữa đường thấy sự bất bằng không tha" thì giờ đây, việc giúp kẻ hoạn nạn là điều xa lạ và trở thành kẻ ngu xuẩn, bởi xã hội không có chỗ cho những hành động đó, nhường chỗ cho sự cướp bóc, hôi của trở thành bình thường.

VĂN HÓA QUỶ

..... **Từ Thức 09-03-2018**.....

Ông Phùng Xuân Nha, bộ trưởng ngành giáo dục mà nói ngọng và đang dính vụ lùm xùm “tự đạo văn của chính mình” thì cũng “tai tiếng” không kém.

Trong một vụ việc tương tự, dư luận từng xôn xao vì UBND thị xã Hồng Lĩnh (Hà Tĩnh) thường xuyên điều động cán bộ, giáo viên nữ trẻ đẹp để làm lễ tân trong các ngày lễ, cụ thể là hơn 20 giáo viên nữ bị điều động đi tiếp khách, rót rượu hát karaoke cho quan khách tại Hà Tĩnh vào tháng 11-2016. Vào thời điểm đó ông Bộ trưởng này đã từng có một câu phát biểu làm “đây sóng dư luận”.

“Tuy nhiên, ông Nha sau đó lại nói rằng mức độ chưa đến nỗi trầm trọng và quan trọng hơn cả: nếu các giáo viên ấy có thái độ im lặng đồng tình, không có kiến nghị, phản ứng gì thì trước tiên phải quy trách nhiệm cho các giáo viên này trước xong mới tính chuyện đến người ép buộc. Ông Bộ trưởng yêu cầu từng cô giáo trước tiên phải nghiêm túc trước đã.” (“Sự phản nộ từ phát ngôn của ông Bộ trưởng Giáo dục”, RFA).

Có lẽ lần này rút kinh nghiệm nên ông Nha không dám cho vụ cô giáo bị phụ huynh bắt quỳ là chưa đến nỗi trầm trọng gì nữa!

Và đây không phải là một câu phát biểu gây tranh cãi duy nhất của ông Nha. Nếu search Google cụm từ “Những phát ngôn gây sốc của Bộ trưởng Bộ Giáo dục-Đào tạo” sẽ cho ra rất nhiều kết quả! Chẳng hạn bài “Phát biểu gây sốc dư luận của Bộ trưởng Bộ Giáo dục và đào tạo VN”, Sputnik news.

Cũng như bà Kim Tiến của ngành Y, ngành giáo dục từ khi ông Nha lên làm Bộ trưởng tới nay vẫn chẳng có chút thay đổi gì!

Có rất nhiều câu chuyện minh họa cho sự xuống cấp về đạo đức của con người được đào tạo trong môi trường VN hiện nay và sự thâm hại của nghề giáo, và câu chuyện này là một ví dụ rõ ràng nhất!

Hiện tượng một phụ huynh đang viên bắt cô giáo quỳ không phải là một tin vặt. Đó là hình ảnh một xã hội băng hoại, một văn hóa suy đồi trầm trọng mà Gramsci gọi là “những hiện tượng quái dị” của một thời đại tranh tối tranh sáng.

Antonio Gramsci: “Cái khủng hoảng nằm trong hiện tượng một thế giới cũ đang chết, một thế giới mới chưa thành hình. Trong cái tranh tối tranh sáng đó, diễn ra những hiện tượng bệnh hoạn dưới đủ mọi hình thức...” (1)

Chế độ Cộng sản đang thối rữa, nhưng một chế độ lành mạnh hơn, ít bệnh hoạn hơn chưa thành hình, và trong bối cảnh đó, đủ mọi chuyện bệ rạc, quái dị xảy ra mỗi ngày.

Chuyên cô giáo bị bắt quỳ, và chấp nhận quỳ gối, chỉ là một thí dụ. Nhưng một thí dụ cho thấy cả khuôn mặt của một xã hội lờ lỏi:

1- Cô giáo bắt học sinh quỳ. Đó là một phương pháp giáo dục hoàn toàn lạc hậu, ngày nay chỉ còn áp dụng ở những nước chậm tiến, nếu không nói là man rợ.

Bắt học sinh học thuộc lòng, hành hạ học sinh là chuyện ngày nay không tưởng tượng được ở những xứ văn minh, nơi rơi vọt hay bao hành đối với trẻ em, ở học đường hay trong gia đình, là một hành động bị pháp luật trừng trị. Người ta dạy dỗ bằng lý lẽ, bằng thuyết phục, bằng gương sáng (éducation par exemples), không ai giáo dục bằng sự đe dọa, bao hành, chà đạp nhân phẩm. Chưa nói tới chuyện nhồi sọ chỉ có ở những xứ độc tài, toàn trị

2- Một phụ huynh, dùng ra 1 phụ huynh đảng viên bắt cô giáo quỳ gối chửi mắng tất cả bậc thang giá trị của xã hội đã hoàn toàn đảo lộn.

Văn hóa cổ truyền VN coi thầy cô như cha mẹ, “nhất tự vi sư, bán tự vi sư”. Văn hóa nhân loại coi học đường là nơi linh thiêng bất khả xâm phạm, vì là nơi truyền bá kiến thức. Ở bên Pháp chẳng hạn, dưới sự đe dọa của khủng bố Hồi giáo,

người ta đã tranh luận sôi nổi về việc có nên để nhân viên cảnh sát vào sân trường hay không. Một bên là an ninh của học sinh, một bên là nguyên tắc độc lập của học đường. Cuối cùng người ta quyết định: trong một đoạn đặc biệt, sinh mạng của học sinh bị đe dọa, cảnh sát có thể tới canh giữ trong sân trường, với điều kiện đó là đề nghị của ban giám đốc nhà trường.

Bắt cô giáo quỳ gối là nhục mạ học đường, giáo dục, giáo chức, đánh tan sự kính trọng với những người có trọng trách truyền bá kiến thức. Người CS, trong quá trình tiêu diệt những giá trị cũ để tạo những “giá trị” mới, đã thành công trong việc phá vỡ tất cả nền tảng đạo lý. Học đường và nơi thờ tự là những “tabous” cuối cùng, đã sụp đổ.

Chuyện một tên đảng viên quèn, ngang nhiên vào trường học, bắt cô giáo quỳ, sau 30 phút vẫn không cho phép đứng dậy vì con anh ta đã bị bắt quỳ 40 phút, không phải chỉ là chuyện bao hành ngang ngược, lỗ mắng của một cá nhân. Nó điển hình cho não trạng của cả một tập đoàn thống trị. Họ nghĩ làm đảng viên là làm chủ dân, có toàn quyền ngồi trên đầu, trên cổ thiên hạ.

Trong nội bộ Đảng, anh cao nhất ngồi trên đầu anh thấp hơn. Anh vừa vừa ngồi trên đầu anh thấp nhất. Và các anh cán bộ, đảng viên quèn hành hạ dân ngu cu đen. Thói quen đối trên, đập dưới đã trở thành văn hóa.

3- Một tên cán bộ quèn không thể làm chuyện ngang ngược, nếu không có sự đồng lõa, hay thái độ chấp nhận hèn yếu của hiệu trưởng. Một tên cán bộ quèn không dám lòng hành nếu không nghĩ sẽ được che chở. Điều đó giải thích tại sao có người ngạc nhiên, bất mãn khi thấy mình có thể đảng mà vẫn bị đưa ra toà về tội hiếp dâm con nít.

Thế đảng, trong đầu họ, là lá bùa cho phép làm bất cứ chuyện gì phạm pháp, bất lương.

Ở những nước văn minh, một

những lời lẽ hết sức thô tục nhằm hăm hai danh dự cả hai người. Trước khi trả tự do cho họ, đảm an ninh thường phục đã đưa chị phụ nữ sang phòng họ đang câu lưu cha Antôn để chụp hình. Sự kiện này xảy ra vào ngày 05-09-2017.

Thứ tư, cuối tháng 09-2017, cha Antôn về quê ở Nghệ An chịu tang Ông Cổ qua đời. Trước khi trở lại Thiên An, cha cùng với các Đan sĩ lái chiếc ô tô của nhà dòng đến thăm viếng, an ủi và khích lệ cha Antôn Đặng Hữu Nam, lúc đó còn cai quản giáo xứ Phú Yên. Đang trên đường đến giáo xứ, thì có một chiếc xe bán tải màu tím cổ tình lao mạnh, đâm thẳng vào xe ô tô của cha, nhưng may mắn đoàn Đan sĩ đã thoát nạn. Khi nghe cha Antôn thuật lại câu chuyện này, cha Đặng Hữu Nam quả quyết chính chiếc xe bán tải màu tím đó đã nhiều lần ám hại cha Nam bằng cách lao ngang hoặc tạt đầu nguy hiểm. Cha Nam cũng cho biết chiếc xe đó thường ra vào cơ quan điều tra A92 của tỉnh Nghệ An.

Thứ năm, ngày 23-12-2017, một kẻ tên Phan Ngọc Thọ, tự xưng là phó chủ tịch Ủy ban nhân dân tỉnh Thừa Thiên-Huế đã viết một lá thư dài 2 trang, gửi đến Bề trên Tổng quyền tỉnh dòng và Bề trên tổng quyền tư cách bề trên Đan viện, kể lể đủ “hoạt động vi phạm pháp luật” của cha. Lẽn tiếng chẳng kể đúng sai, tố cáo không cân bằng chứng, kết án bắt biết quyền hạn, quan chức ấy còn ngang ngược đề nghị Lãnh đạo thượng cấp trong dòng truất chức và chuyển chuyển đi nơi khác vị bề trên mà từ 2014 đến nay đã hướng dẫn các Đan sĩ đương đầu với những âm mưu và đòn thù của một nhạ cầm quyền vô thần duy vật chỉ muốn xóa sổ Đan viện. Thay mặt toàn thể các Đan sĩ, cha Phó Bề trên An-rê Nguyễn Văn Tâm đã ra một lá thư phản đối ngày 31-12-2017 để qua đó dạy một bài học đích đáng cho viên phó chủ tịch tỉnh.

Tưởng cũng nên nhắc lại rằng cha Antôn Đặng Hữu Nam là một trong những vị mục tử can trường đã dấn thân bảo vệ giúp đỡ bà con ngư dân Nghệ An rơi vào cảnh túng quẫn, thất nghiệp do việc nhà cầm quyền Cộng sản đã tiếp tay, bao che cho doanh nghiệp Formosa Tàu cộng thải độc tố xuống biển Miền Trung vào tháng 04-2016. Cha Nam cũng đã không thoát khỏi những mưu hèn kế bẩn của nhà cầm quyền từ đó tới tận bây giờ.

Trên đây là một vài sự kiện điển hình, nguy hiểm đủ loại mà chính cha Antôn Nguyễn Văn Đức đã phải âm

thầm gánh chịu một mình khi còn đương chức Bề trên Giám quản Đan viện Thiên An. Điều này không lạ trong một chế độ mà những kẻ cai trị duy vật độc tài chỉ tìm mọi cách cướp đoạt của nhân dân, của đất nước để hưởng thụ và do đó sẵn sàng tàn hại sức khỏe, tàn phá danh dự, thậm chí tàn sát sinh mạng của những con người công chính chỉ muốn sống cho sự thật và lẽ phải. Nhưng chính Thiên Chúa cũng như công luận sáng suốt sẽ minh oan cho họ. Còn những kẻ thù ác, không sớm thì muộn, hành vi của họ sẽ bị phơi bày trước nhân dân, lưu lại trong lịch sử và nhất là ghi vào sổ của Vị Thẩm Phán Tối Cao trên trời, để như lời Kinh Thánh, “Thiên Chúa sẽ trả cho mỗi người tùy theo công việc của họ”.

www.tinmungchonguoingheo.com

TẬP CẬN BÌNH VÀ "BẦY THUCYDIDES"

..... **Trần Trung Đạo 01-03-2018**.....

Việc Tập Cận Bình (TCB) vừa công khai ý định đưa Trung Cộng trở lại thời Mao, tức một người trị muôn người, cho thấy tham vọng làm vua của y mà báo chí quốc tế phân tích sau đại hội CSTQ lần thứ 19 đã thành sự thật.

Con đường đi của Tập về tham vọng không khác gì mục đích của Hitler đối với Châu Âu. Giống Hitler, Tập Cận Bình thích phô trương.

Đại hội đảng CS Trung Quốc lần thứ 19 vừa qua thu hút 3068 phóng viên báo chí, trong số đó có 60% là báo chí quốc tế. Những vấn đề được thảo luận không chỉ các thành tựu trong quá khứ mà các nhà phân tích gọi là “sự trỗi dậy của TQ phiên bản 1” mà còn các chiến lược phát triển trong tương lai được gọi là “sự trỗi dậy của TQ phiên bản 2” hay thời đại TCB. Khác với “phiên bản 1” tập trung vào phát triển kinh tế, phiên bản 2 sẽ mở rộng đến vai trò của Trung Cộng trong hệ thống thế giới đang tồn tại.

Giống Hitler, TCB ngoài miệng cổ vũ hòa bình. Hitler phát biểu trước Quốc hội Đức Quốc xã năm 1932: “Đức Quốc và đặc biệt là chính phủ Đức hiện nay không có mong muốn nào khác hơn là được sống trong điều kiện hòa bình và thân hữu với các nước láng giềng... Tôi muốn nhân dân Đức học hỏi để thấy những thực tế lịch sử của các quốc gia khác, trong đó một người hoang tưởng có thể muốn chúng rơi vào quên lãng, nhưng không thể bị lãng quên.”

TCB phát biểu cùng một giọng điệu tại Liên Hiệp Quốc tháng 9-2015: “Chúng ta nên xây dựng một tinh thần

hợp tác qua đó các quốc gia đối xử nhau công bằng, cam kết để tham khảo lẫn nhau và bày tỏ sự hiểu biết lẫn nhau. Nguyên tắc bình đẳng chủ quyền cũng có Hiến chương LHQ. Tương lai của thế giới tùy thuộc vào sự đóng góp của mọi quốc gia. Mọi quốc gia đều bình đẳng. Những nước lớn, mạnh, giàu không nên hiếp đáp các nước nhỏ, nghèo và yếu.”

Nhưng khác Hitler, họ Tập đi sau, khôn ngoan hơn, học kinh nghiệm thất bại của Đức Quốc xã, cố thời gian và vốn liếng để chuẩn bị các phương án chính phục ngắn hạn cũng như lâu dài.

Trong diễn văn đọc tại Seattle tối 22-9-2015, TCB phát biểu: “Không có cái gì gọi là “Bầy Thucydides” trong thế giới cả. Nhưng nếu các cường quốc tiếp tục phạm các sai lầm chiến lược, họ tạo ra bầy cho chính họ.”

Nói vậy chúng tỏ khái niệm “Bầy Thucydides” đã in sâu vào suy nghĩ của họ Tập từ lâu. “Bầy Thucydides” là gì mà đã làm TCB quan tâm nhiều như vậy?

“Bầy Thucydides” phát xuất từ câu nói của sử gia Thucydides (460 BC-400 BC) rút ra ra sau khi nghiên cứu và hoàn thành bộ sử Lịch sử Chiến tranh Peloponnese (History of The Peloponnesian). Câu nói của Thucydides: “Sự trỗi dậy của Athens và nỗi lo lắng được lan truyền mạnh ở Sparta sẽ làm cho chiến tranh không thể nào tránh khỏi.”

Chiến tranh Peloponnese mà sử gia Thucydides nhắc đến xảy giữa hai liên minh thành phố trong thời cổ Hy Lạp, một bên là Delian do Athens lãnh đạo và Peloponnese do Sparta lãnh đạo và kéo dài 27 năm với phần thắng cuối cùng thuộc về Sparta.

Đề án “Thucydides’s Trap” tại Harvard Kennedy School tổng kết 16 xung đột xảy ra trong lịch sử thế giới. Trong số đó chỉ có 3 xung đột là tránh được chiến tranh và 13 xung đột khác đã dẫn tới chiến tranh. Nói một cách dễ hiểu, lãnh đạo của các quốc gia trong 13 cuộc chiến đó đã rơi vào “bầy Thucydides”. Thế chiến thứ nhất và thế chiến thứ hai là hai trường rơi vào bầy trầm trọng nhất.

Áp dụng vào quan hệ cạnh tranh giữa Mỹ và Trung Cộng, câu nói của Thucydides có thể viết lại cho thích hợp: “Sự trỗi dậy của Trung Cộng và nỗi lo lắng được lan truyền mạnh tại Mỹ sẽ làm chiến tranh Mỹ-Trung không thể nào tránh khỏi.”

Hai mệnh đề mang tính điều kiện

“sự trỗi dậy của Trung Cộng” và “sự lo lắng đang lan truyền mạnh mẽ tại Mỹ” đều là thực tế xảy ra trong suốt 30 năm qua từ khi các chính sách đối mới kinh tế của Đặng Tiểu Bình đầu thập niên 1980.

Để làm giảm “sự lo lắng đang lan truyền mạnh mẽ tại Mỹ”, họ Tập dùng miếng mồi kinh tế để lấy lòng và trấn an nỗi lo của giới tư bản Mỹ.

Đảng CS Trung Quốc có thừa tiền đang đầu tư tại các ngân hàng lớn trên thế giới. Tính theo Tổng Sản lượng Nội địa Trung Cộng, nền kinh tế Trung Cộng năm 2016, theo ước tính từ Quỹ Tiền tệ Quốc tế (IMF), được xếp vào hạng thứ hai, sau Mỹ, với trên 11 trillion dollars. Những phương tiện xa xỉ này Hitler không có trước thế chiến thứ hai.

Ngoài Mỹ, họ Tập cũng dùng vũ khí kinh tế để mua chuộc, đe dọa các quốc gia đối phương hay có khả năng trở thành đối phương tại Á Châu.

Họ Tập biết phân lớn các quốc gia đang có chung biên giới hay có quan hệ kinh tế với TQ tại Á Châu, ngoại trừ Lào, CSVN và Bắc Hàn, đều là các nước dân chủ và tồn tại trên các nguyên tắc dân chủ. Khái niệm “trung lập” hay “bang giao bình đẳng” hay “hợp tác cùng có lợi” không tồn tại một khi chiến tranh khu vực hay thế giới xảy ra, nhất là các quốc gia trong vùng đệm (buffer states) hay nằm trên trục chiến tranh như Việt Nam.

Theo tinh thần của diễn văn đọc trước đại hội đảng CSTQ, mục đích tối hậu của TCB là thống trị Á Châu và ảnh hưởng thế giới. Trung Cộng vào dịp kỷ niệm 100 năm ngày thành lập nhà nước CS, sẽ là quốc gia quan trọng nhất trên thế giới. Danh từ “cường quốc” được lặp lại nhiều lần trong diễn văn của họ Tập.

Tuy nhiên, T. Cận Bình muốn đạt đến mục đích bành trướng mà không phải đương đầu trong các xung đột quân sự với Mỹ và các quốc gia đồng minh Nhật, Hàn hay có khả năng trở thành đồng minh như Úc, Ấn, khối ASEAN và cả Cộng đồng Châu Âu có quyền lợi tại Á Châu. Cho đến nay, tranh chấp chủ quyền trên Biển Đông vẫn là điểm nóng nhất trong quan hệ giữa các nước trong vùng.

Nhiều nhà phân tích đồng ý, nếu biết Tập sợ vương “Bấy Thucydides” thì thay vì mềm dẻo, hòa hoãn với TCB như Neville Chamberlain đã làm đối với Adolf Hitler, lãnh đạo các quốc gia có quyền lợi bị va chạm phải tỏ ra cứng rắn và có những biện pháp trả đũa thích đáng trước mọi hành vi bành trướng dù rất nhỏ của TCB trên Biển Đông.

Trần Trung Đạo

TẬP CẬN BÌNH - NHỮNG THAM VỌNG CHẾT NGƯỜI!Bùi Tín 09-03-2018.....

Thế là ông Tập Cận Bình (TCB) sắp lên ngôi Hoàng đế Đỏ, Hoàng đế Cộng sản. Ông đã giết dây cho Ban chấp hành TƯ và Quốc hội thay đổi Điều lệ đảng và Hiến pháp để có thể ở chức vụ Tổng bí thư kiêm Chủ tịch Nước trên 2 khóa liên tiếp, nghĩa là suốt đời, cho đến khi về châu Mác và Mao.

Việc này đối với ông không khó vì ông bỏ qua tất cả các cải cách theo hướng dân chủ hóa mấy chục năm nay, nghe theo ông thầy dúi Vương Hồ Ninh, xây dựng một chế độ Tân Toàn trị – Néo totalitarianism, với khẩu hiệu “Đi đảng trị quốc” - Lấy đảng để trị nước, chê trách và loại bỏ triệt để nền dân chủ phương Tây, bị chụp mũ là nguồn gốc của mọi rối loạn mất ổn định.

Để chuẩn bị cho việc tiếm quyền tuyệt đối này, ông Tập đã xây dựng một cao trào chống tham nhũng mang tính chất khủng bố mạnh mẽ nhất, cho vào tù, xử tử hình và chung thân hàng trăm đảng viên cấp cao nhất, từ ủy viên Thường vụ Bộ Chính trị, ủy viên Bộ Chính trị, ủy viên TƯ, đại tướng phó Bí thư Quân ủy TW, những người xưa nay được coi là bất khả xâm phạm.

Cả một phong trào phản đối ngầm bộc phát chống lại điều mà nhiều đảng viên trí thức Trung Quốc coi là xu thế phát xít hóa, hàng vạn facebook lên án, riếu cợt ông Hoàng đế cộng sản họ Tập, buộc hệ thống truyền thông lệ phải tạm ngừng việc tuyên truyền về sự kiện trên, không dám bình luận khoe khoang thêm.

Thế lực người Hoa ở nước ngoài, các chiến sỹ dân chủ như Ngụy Kinh Sinh liền lên tiếng phê phán sự tham quyền vô độ của ông Tập. Đảng chủ ý là loạt bài 27 bức thư ngỏ của ông La Vũ, vốn là con trai của lão tướng La Thụy Khanh, từng là Tổng tham mưu trưởng kỳ cựu của Quân Giải phóng, hiện sống ở Mỹ. Ông La Vũ là bạn rất thân của ông Tập Cận Bình do ông Tập Trọng Huân bỏ ông TCB là bạn cực thân với ông La Thụy Khanh.

Hai ông đều gặp đại nạn trong Cách mạng Văn hóa của Mao, bị đầu tù, con cái bị đưa về nông thôn lao động cải tạo. Ông La Vũ vẫn coi ông TCB là bạn thân, vẫn viết thư cho nhau, gọi nhau là “cậu – tớ”.

Trong 27 bức tâm thư gửi trên mạng trong 1 năm qua, ông La chỉ có lời khuyên ông Tập đại thể là : chuyên cậu công tham nhũng mạnh mẽ là tốt thôi, nhưng đó chưa phải là chuyên cần thiết cấp bách nhất. Vì chính chế độ độc đảng không có dân chủ sinh ra tham nhũng. Cho nên không bao giờ có thể trị nổi nó. Đánh tham nhũng chính là đánh vào đảng, không bao giờ xong. Cậu hãy nghĩ cho kỹ, để hết tâm lực cải tổ, làm cách mạng chuyển đổi hay xây dựng một đảng mới mang bản chất dân chủ, đa đảng, với là phiếu tự do của mỗi công dân. Yêu nước thì không có con đường nào khác cả. Nếu đi ngược lại, xây dựng chế độ toàn trị thì chỉ có đổ vỡ thất bại, tiêu vong. Cậu cần có dũng khí thay đổi hẳn tư duy, đi theo thời đại dân chủ văn minh. Cậu sẽ làm cho TQ đổi đời dân chủ, phồn vinh, hạnh phúc...

Có vẻ như ông Tập bỏ ngoài tai lời khuyên tâm huyết của anh bạn nổi khổ. Cái tôi của ông Tập quá lớn, tham vọng của ông là vô hạn độ. Nhà bình luận Bùi Mẫn Hân khẳng định triều đình họ Tập sắp sụp đổ là vì thế, qua cuốn “The near collapse of China”. Ở Hồng Kông dân thường đọc sách viết về ông Tập để giải trí, mua vui với nhau, sách kể về ông Tập có nhiều vợ, tình nhân, ngoài bà Bành Lệ Viên, chuyện ông ăn chơi thời trẻ. Ông nổi đóa bắt cóc nhà xuất bản về lục địa để trị tội, nhưng lại phải thả ra vì sợ dư luận. Ông cay cú đòi trị tội anh thanh niên dân chủ kiên cường Hoàng Chí Phong nhưng bất lực vì lời hứa “1 nước 2 chế độ” không thể làm cần. Ông cay cú với bà Thái Anh Văn tổng thống Đài Loan, dọa dùng vũ lực, nhưng nói theo Mao, cái chổi của ông không với qua eo biển Đài Loan được. Đài Loan ngày

CÔ GIÁO BỊ PHỤ HUYNH BẮT QUỲ câu chuyện về thói “côn đồ”, luật rừng và lòng tự trọngBlogger Song Chi 07-03-2018.....

Dư luận đang sốc về vụ cô giáo B.T.C.N, tại trường Tiểu học Bình Chánh, xã Nhựt Chánh, huyện Bến Lức, tỉnh Long An, phải quỳ suốt 40 phút trước mặt 3 phụ huynh. (Từ loạt bài trên báo Người Lao Động “*Cô giáo phải quỳ xin lỗi phụ huynh tường trình những gì?*”, “*Nhân chứng vụ cô giáo quỳ xin lỗi: Quỳ 40 phút ông Thuận mới chịu*”, “*Ông Võ Hoài Thuận: Tôi không ép, cô giáo tự quỳ*” (!))

Đã có rất nhiều người lên tiếng về vụ việc trên báo chí, trên mạng xã hội, chỉ muốn nói thêm vài điều.

Về phía các phụ huynh, đặc biệt nhân vật Võ Hoài Thuận, đảng viên, cán bộ tư pháp của một xã và có thời gian tập sự luật sư tại văn phòng luật sư T., huyện Bến Lức, thuộc Đoàn Luật sư TP HCM, nhất quyết bắt cô giáo phải quỳ để “hiểu cảm giác của con tôi khi bị cô bắt quỳ”, hành động này là hoàn toàn không thể chấp nhận được. Nếu cô giáo sai thì đến trường làm việc với nhà trường, thậm chí có thể kiện cô giáo về tội hành hạ trẻ em nếu việc làm của cô giáo gây hậu quả nặng cho học sinh, nhưng không thể bắt cô giáo quỳ theo kiểu “ăn miếng trả miếng”. Khi buộc cô giáo phải quỳ, ông và các phụ huynh khác đã chứng minh cho con cái họ biết rằng trong cái xã hội này không có luật pháp, mà cứ ai luật rừng, kẻ mạnh sẽ thắng, kẻ yếu cơ hơn sẽ phải thua. Chẳng cần phải tôn trọng thầy cô hay bất cứ ai, cứ ai đụng tới mình là mình “xử”. Dạy con, bênh con như vậy thì sau này con mình sẽ trở thành loại người gì, ai cũng có thể đoán được.

Hiệu trưởng và đồng nghiệp: Chuyện xảy ra ngay tại văn phòng phó Hiệu trưởng, có mặt Hiệu trưởng mà Hiệu trưởng lại không bảo vệ giáo viên của mình, lại tránh mặt bằng cách bỏ đi dự giờ thì nhân vật Hiệu trưởng này quá hèn. Đây chỉ mới là một đảng viên, cán bộ tư pháp của một xã (theo lời ông ta trong bài “*Ông Võ Hoài Thuận: Tôi không ép, cô giáo tự quỳ*”, Người

Lao Động), còn theo báo chí thì “*là một luật sư, đang đảm nhiệm thư ký Hội luật gia và có văn phòng tư vấn pháp lý tại huyện Bến Lức*” (“*Cô giáo quỳ gối trước phụ huynh 40 phút do ở tình thế không có đường lui*”, Vietnam Net) mà Hiệu trưởng đã sợ như vậy, thử hỏi nếu có một quan to nào đó đến trường, đánh, tát hoặc làm nhục cô giáo với những hình thức nặng nề hơn nữa thì ông Hiệu trưởng này sẽ ứng xử ra sao, hỏi tức là đã trả lời. Cũng không thấy đồng nghiệp nào mạnh mẽ bảo vệ cô! Sau bao nhiêu năm sống dưới một chế độ độc tài, hậu quả là con người đã trở nên vô cảm và hèn nhất như vậy.

Về phía cô giáo, rất thương cô nhưng thật lòng chỉ muốn trách cô giáo một câu: Tại sao phải quỳ. Cô sợ mất việc, sợ không có lương không mua được sữa cho con? Thì bỏ ra ngoài đi làm ở nhà hàng, quán café, nhận đồ gia công về may, còn nếu có vốn thì bán bánh mì, bán xôi, bán nước mía nước sâm... cũng kiếm không thua đồng lương chết đói của giáo viên đâu. Cô sợ mất việc hơn cả sợ đánh mất lòng tự trọng hay sao? Hay đi làm những công việc lao động thì không “sang” bằng làm giáo viên? Nghề gì cũng quý nếu đồng tiền mình kiếm được là trong sạch, do chính mình đổ mồ hôi, công sức ra và miễn lòng mình bình an, vui vẻ là được, cô giáo ạ. Một khi đã chấp nhận quỳ gối trước sức ép của kẻ mạnh, trước nỗi sợ mất việc thì liệu mình còn có thể đứng lớp để dạy dỗ học sinh trở thành những con người tự trọng, có nhân cách, không chịu khuất phục trước bất cứ cái gì chẳng?

Cuối cùng là trách nhiệm của người đứng đầu ngành giáo dục. Được biết, sự việc xảy ra từ ngày 28-2 nhưng mãi đến chiều 6-3, khi báo chí và dư luận lên tiếng ồn ào thì ông Bộ trưởng Bộ Giáo dục-Đào tạo mới có những động thái đầu tiên: “*Cô giáo quỳ gối trước phụ huynh 40 phút do ở tình thế không có đường lui*”, VietnamNet).

Phải nói thêm một chút về ông Bộ trưởng Bộ Giáo dục-Đào tạo này. Trong bất cứ một xã hội nào, hai lĩnh vực quan trọng nhất đối với con người là lĩnh vực giáo dục và y tế thì ở VN hiện nay lại do hai nhân vật thiếu tài, thiếu tâm, thiếu đức là Phùng Xuân Nhạ làm Bộ trưởng Bộ Giáo dục-Đào tạo và Nguyễn Thị Kim Tiên làm Bộ trưởng Bộ Y tế, chả trách gì hai ngành này nát như tương!

Bà Kim Tiên, người thực sự đã và đang làm giàu bằng máu của bệnh nhân qua sự dính dáng tới vụ án thuốc ung thư giả, người mà suốt thời gian tại chức ngành Y đã xảy ra bao nhiêu cái chết của trẻ sơ sinh do dịch sởi, do tiêm ngừa vaccine Quinvaxem 5 trong 1; bao nhiêu cái chết của sản phụ do sự yếu kém về chuyên môn lẫn làm ăn vô trách nhiệm của một số y bác sĩ; bao nhiêu vụ mờ mắt, sai sót gây hậu quả nghiêm trọng, những scandal “khủng” về chuyên môn lẫn y đức như vụ “nhân bản” phiếu xét nghiệm tại BV Đa khoa Hoài Đức, Hà Nội, vụ tráo thủy tinh thể ở BV Mắt, Hà Nội, vụ bác sĩ thẩm mỹ ném xác người đến giải phẫu bị chết xuống sông, vụ 8 người chết khi chạy thận do quên rửa hóa chất trong đường nước tại BV Đa khoa Hòa Bình v.v... và v.v...

Mà cũng chưa cần đến những scandal đó, nội chỉ riêng việc làm Bộ trưởng mà suốt gần hai nhiệm kỳ vẫn không cải thiện, thay đổi được tình trạng bệnh nhân phải nằm 2,3 người một giường hoặc chen chúc cả dưới gầm giường ở một số bệnh viện hàng đầu tại các thành phố lớn như SG, Hà Nội... hay tình trạng các cơ sở điều trị thiếu thốn, kém cỏi ở nhiều địa phương, vùng sâu vùng xa khiến người bệnh cứ phải chạy lên thành phố lớn, đã quá tải càng quá tải thêm; hay chuyện giá thuốc, giá thăm khám bệnh cứ càng ngày càng tăng... chỉ riêng những chuyện đó thôi là đã xứng đáng để phải từ chức rồi. Nhưng bà Kim Tiên thì dù đã bị dư luận lên tiếng yêu cầu từ chức nhiều lần, vẫn cứ tại vị, thậm chí ngồi thêm một nhiệm kỳ nữa như chúng ta thấy.

họ vẫn còn thời gian để cống hiến cho sự nghiệp đào tạo.

Khoản 5 Điều 8 của dự thảo Luật có quy định “Hội không liên kết, gia nhập các hội nước ngoài, không nhận tài trợ nước ngoài, trường hợp đặc biệt do Chính phủ quy định”. Lý do của việc soạn thảo này, phía Bộ Nội vụ giải thích nhằm phòng ngừa việc lợi dụng liên kết, gia nhập các hội nước ngoài, nhận tài trợ nước ngoài để hoạt động trái pháp luật, chống phá Nhà nước và chế độ, làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình yên của nhân dân.

Ủy ban Thường vụ QH đồng ý với lý do mà Bộ Nội vụ biện giải.

Câu hỏi đặt ra với cả Bộ Nội vụ và Ủy ban Thường vụ Quốc hội: Pháp luật Hình sự của Việt Nam đủ sức để điều chỉnh, chế tài các hành vi được cho là “tài trợ nước ngoài để hoạt động trái pháp luật, chống phá Nhà nước và chế độ, làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình yên của nhân dân”. Bằng cơ là thời gian qua đã có nhiều phiên tòa hình sự cáo buộc đây phiên diện rằng nhiều cá nhân đã nhận tiền nước ngoài để “lật đổ chế độ”.

Nay, có cơ hội để danh chính ngôn thuận hơn trong cáo buộc này (nếu có), bằng việc cần thiết cho phép các hội, đoàn nhận tài trợ nước ngoài để hoạt động và mở rộng hoạt động theo đúng pháp luật Việt Nam, thì sao lại e ngại?

Nói theo ngôn ngữ tuyên giáo, thì cần thấy rằng nếu tiếp tục quy định cấm đoán như của dự thảo Luật, là không phù hợp với chủ trương chủ động hội nhập quốc tế của Đảng và Nhà nước, khép lại kênh quan hệ quốc tế rất quan trọng của ngoại giao nhân dân, mất đi cơ hội huy động và tiếp nhận một nguồn kinh phí đáng kể phục vụ hoạt động của các hội trong điều kiện hội hoạt động theo nguyên tắc tự chủ, tự trang trải kinh phí. Việc quy định các trường hợp đặc biệt có thể dẫn tới sự bất bình đẳng giữa các hội và tạo nên cơ chế xin – cho, phức tạp thêm thủ tục hành chính.

TT Nguyễn Xuân Phúc từng nói với đại biểu kiều bào về thăm quê hương và đón Tết hôm 7-2 đại ý rằng “Tổ quốc luôn lắng nghe hơi

thở của bà con” và kêu gọi họ “chung tay xây dựng Tổ quốc”. Vậy thì làm sao lại e ngại tiền bạc của bà con hải ngoại gửi về để xây dựng các hội đoàn xã hội dân sự tại VN?

Vậy Đảng và Nhà nước có trùng lặp nhau trong hoạt động?

Chủ trương nhất thể hóa một số chức danh trong Đảng–Nhà nước mà ông TBT Nguyễn Phú Trọng đưa ra trong hội nghị Trung ương 6, là ví dụ dễ thấy nhất về sự trùng lặp hoạt động trong bộ máy Đảng và bộ máy hành chính hiện hành.

Như vậy, vì sao dự thảo Luật về Hội lại đưa ra một trong những điều kiện thành lập hội (Điều 10) là “Lĩnh vực hoạt động chính không trùng lặp với lĩnh vực hoạt động chính của hội đã được thành lập hợp pháp trước đó trong cùng phạm vi hoạt động” ?

Phía soạn thảo là Bộ Nội vụ biện giải: quy định này nhằm tránh tình trạng thành lập hội tràn lan, phức tạp trong việc huy động nguồn lực xã hội, đồng thời phòng ngừa lợi dụng việc thành lập hội để hoạt động trái tôn chỉ, mục đích của hội, trái pháp luật, gây khó khăn cho công tác quản lý nhà nước.

Còn phía UB Thường vụ Quốc hội thì... nước đôi: để thỏa mãn đồng thời cả hai yêu cầu là vừa bảo đảm quyền lập hội của công dân, vừa bảo đảm yêu cầu quản lý nhà nước, an ninh chính trị và trật tự an toàn xã hội, dự thảo Luật sẽ có quy định các hành vi bị nghiêm cấm (các khoản 3, 4, 5 và 6 Điều 9), đồng thời quy định điều kiện thành lập hội là phải có tôn chỉ, mục đích phù hợp với quy định của pháp luật (khoản 2 Điều 10), phạm vi, lĩnh vực hoạt động của hội được xác định rõ theo ngành, nghề, lĩnh vực quản lý nhà nước (k 3 Điều 10).

Câu hỏi đặt ra: như vậy có phải sắp tới đây, nếu có Luật về Hội, thì các hội đoàn của công dân ra đời theo Điều 25 Hiến pháp 2013 vẫn chịu sự “quản lý nhà nước” hết như các hội, đoàn quốc doanh hiện nay? Bởi nếu căn cứ vào quyền tự do dân sự khi hình thành các tổ chức hội, thì cơ quan nhà nước (cho dù có thẩm quyền đi nữa) và hội không có quan hệ hành chính trực tiếp. Như

vậy liệu tiếp tục áp dụng cách quản lý như hiện nay có mâu thuẫn với nguyên tắc tự quản, tự chủ của hội? Đó là chưa kể dự Luật về Hội tiếp tục đưa ra quy định người đứng đầu của một hội, phải được sự phê chuẩn của cơ quan quản lý nhà nước.

Quyền phản biện?

Dự Luật về Hội tiếp tục khước từ trao quyền phản biện cho các hội, đoàn thành lập theo luật này trong tương lai.

“Có ý kiến đề nghị bổ sung quy định hội có quyền tham gia giám sát và phản biện xã hội theo quy định của pháp luật, vì chủ trương của Đảng đã chỉ rõ Cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội (bổ sung, phát triển năm 2011): “Đảng, Nhà nước có cơ chế, chính sách, tạo điều kiện để... các đoàn thể nhân dân hoạt động có hiệu quả, thực hiện vai trò giám sát và phản biện xã hội”.

Về vấn đề này, Ủy ban Thường vụ Quốc hội nhận thấy: thể chế hóa chủ trương của Đảng được nêu trong Cương lĩnh của Đảng và trong Quy chế giám sát và phản biện xã hội của Mặt trận Tổ quốc Việt Nam và các đoàn thể chính trị –xã hội được ban hành kèm theo Quyết định số 217-QĐ/TW ngày 12-2-2017 của Bộ Chính trị, Luật Mặt trận Tổ quốc Việt Nam (năm 2015) đã xác định chủ thể giám sát và phản biện xã hội là Ủy ban Mặt trận Tổ quốc Việt Nam các cấp hoặc các tổ chức thành viên của Mặt trận. Vì vậy, không cần thiết phải quy định lại vấn đề này trong Luật về hội”.

Ủy ban Thường vụ Quốc hội “phản biện” như vậy. Điều đó cho thấy một lần nữa Hiến định về quyền tham gia quản lý nhà nước của người dân (Điều 28 Hiến pháp 2013) là một thứ quyền mang tính son phấn làm đẹp cho bản Hiến pháp có thêm tinh dân chủ mà thôi. Có lẽ đây cũng là một trong những lý do mà các phiên bản dự thảo Luật về Hội tiếp tục thủ tục lấy ý kiến trong phạm vi hẹp giữa các bộ, ngành, mà không minh bạch lắng nghe ý kiến của người dân và những hội đoàn thành lập theo Hiến định.

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

một cuộc tự sát từ từ và chắc chắn.

Ông sẽ vấp phải sự chống trả của đông đảo các “đảng viên nhưng lương thiện”, hàng ngũ trí thức, tuổi trẻ có tư duy độc lập, phụ nữ chuộng tự do bình đẳng, nông dân quý ruộng đất của mình bị đảng lấy mất, các nhà kinh doanh ngay thật, các tôn giáo chuộng điều thiện chống điều ác...

Ở nước Nga cũng thế, ông V. Putin giữ trò ma giáo, tránh điều cấm “không được làm tổng thống liên trên 2 khóa”, đã bày trò đổi cột, sau khi làm tổng thống 2 khóa liền, xuống làm Thủ tướng một khóa, rồi quay lại làm Tổng thống 2 khóa nữa để lách luật, để hòng làm Sa hoàng mới suốt đời, nhưng cái trò bịp ấy không ăn tiền. Năm nay ông sẽ bị giảm tin nhiệm rất lớn sau khi giữ trò thấp hèn bỏ tù người dám ra tranh cử với ông. Ông bị giới trí thức và giới phụ nữ gọi là tên “ma cô quyền lực đen” mang bản chất một tinh báo cộng sản gian hùng.

Cũng là một kiểu tự sát sớm hay muộn do tham vọng quyền lực vô hạn độ vậy.

Blog VOA

CHUYỆN CỜ ĐÓ & SỬ NƯỚC NAM

+++++Bảo Giang 09-03-2018+++++

I. Bài học cho người viết Sử.

Chuyện kể: “Thời Chiến Quốc, Tể Trạng Công bị quan đại phu nước Tề là Thôi Trữ giết chết. Thôi Trữ lệnh cho quan chép sử lúc đó là Thái Sử Bá viết vào sách sử rằng Tể Trạng Công chết do bị sốt rét để che giấu sự thật. Thái Sử Bá không chịu, kiên quyết viết rằng “Thôi Trữ giết vua Quang”. Thôi Trữ nổi giận, giết chết Thái Sử Bá. Thái Sử Bá có ba người em trai là Trọng, Thúc, Quý. Trọng lại cũng viết vào sách sử câu chữ đúng như vậy. Do đó, Thôi Trữ lại giết chết Trọng. Đến lượt Thúc vẫn viết đúng sự thật như lời hai anh trai, sau đó ông cũng bị Thôi Trữ giết chết. Còn lại Quý cũng cầm lấy thẻ sách viết lại y nguyên câu của ba người anh.

Thôi Trữ cầm thẻ sách lên hỏi Quý: “Ba người anh của nhà ngươi đều vì câu này mà bị giết chết, lẽ nào ngươi không biết quý tiếc mạng sống của mình hay sao? Nếu như ngươi

viết lại câu này theo đúng ý ta, ta sẽ tha chết cho ngươi.”

Quý ung dung đáp lại rằng: “Viết đúng sự thật là chức trách của quan chép sử. Nếu vì câu sống mà làm chuyện sai trái, vậy thân ta chết còn hơn”. Thôi Trữ rụng rời tay chân đành phải trả lại thẻ sách cho ông và không dám giết ông. Quý cầm thẻ sách ra ngoài, khi sắp đến sử quán thì vừa hay gặp Nam Sử thị. Quý hỏi ông tại sao phải đến đây, ông nói: “Tôi nghe nói, người ta mời ông lên, sợ ông không về, nên tôi phải đến viết tiếp”.

Sử là thế đó. Sử không phải là những bài viết sau khi nhận tiền, nhận chức quan của Thôi Trữ (nhà cầm quyền) để viết theo ý của họ.

Với cuộc sống nhân bản của con người từ xưa là như thế. Tuy nhiên, ở Việt Nam dưới thời cộng sản lại là một khác biệt. Không có thể đảng, không có tiền của đảng để ăn nhậu, phê phởn hay cho con đi du học ở các nước tư bản (ngoại quốc) thì không thành sử gia Việt cộng! Đó là hoàn cảnh của những Trần Đức Cường, và những kẻ sơn mặt giới thiệu “bộ sách Lịch sử Việt Nam 2017 (từ khởi thủy đến năm 2000, gồm 15 tập, tổng cộng gần 10.000 trang)”. Xem ra, đây là những kẻ có thừa chữ để lừa đời, gạt người dưới ngọn cờ đỏ. Họ chỉ thiếu có một chữ Tâm của con người. Sự thiếu này biến hình

nhân của họ tượng cận với giống, loài dơi đêm dơ bẩn hơn là kẻ có bản lãnh của người. Tại sao ư?

Ài cũng biết, nguyên tắc đầu tiên của một người viết sử phải biết, phải hiểu là phải giữ lấy Sự Thật và Liêm Chính. Sử được viết ra là vì xã hội, chứ không vì cá nhân hay vì tổ chức, chính quyền. Từ đó, người viết sử thường là người am tường cuộc sống trong xã hội. Biết về thời cuộc, nhưng không thuộc về thời cuộc. Nên khi cầm bút ghi chép những chi tiết về thời cuộc được gọi là sử thì điều đầu tiên buộc họ phải biết viết cho đúng từ tên người, chức vị, chức danh của tổ chức, hay của chính phủ, nơi họ đang nhắc đến. Người biết viết sử không bao giờ được phép thay đổi tính danh của những cá nhân, của tổ chức hay của chính phủ, hay các sự kiện đã xảy ra ở nơi mà họ viết đến. Không giữ được những điểm căn bản này, những bài viết của họ chỉ mang tính dã sử, hay phóng tác mà thôi.

Theo đó, người viết Sử là người đứng trong làn ranh của Minh, Chính mà viết ra những Sự Kiện có thật, đã xảy ra. Thí dụ: Dương Văn Minh sai Nguyễn Văn Nhung ám sát, giết Tổng thống Ngô Đình Diệm và ông Ngô Đình Nhu trong lòng chiếc xe tăng M113. Hoặc giả, Thích Trí Quang sai Nguyễn Công Hoan tức Huỳnh Văn Thanh, sau này là dân biểu Phú Khánh thời CS, đã đổ xăng, châm lửa thiêu chết thượng tọa Thích Quảng Đức vào ngày 11-6-1963. Nếu một kẻ nào đó ngay từ đầu đã không biết, hoặc không dám viết lên sự thật này thì sự gian trá của nó đã là tự tâm. Hoặc giả, chỉ vì lợi quyền mà viết thì những bài viết đó không thuộc về sử, càng không thể là sử.

II. Một định nghĩa:

Sử là những sự kiện được tạo ra, hay đã diễn ra trong thời chúng ta đã và đang sống. Đó là những sự kiện, hành động phát xuất từ cá nhân, hay đoàn thể đã làm thay đổi, làm đảo lộn và tạo ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống của con người trong xã hội đương thời. Điều đó cho thấy, Sử không phải là bình, hay truyện. Bình là ý kiến mà các cá nhân có thể nhìn ra hay thêm thắt vào từ các sự kiện, để từ đó làm cho công việc trên được rõ nét, sáng tỏ hoặc tệ hại hơn. Truyện là thể văn, có thể được tạo ra dưới nhiều hình thức. Theo đó, người viết sử chỉ là người tường thuật lại, viết lại những sự kiện có thật đã xảy ra, cùng với những danh xưng, tên tuổi việc làm của thời điểm mà họ nhắc đến.

Thí dụ: việc có gần một triệu người dân, gồm đủ mọi thành phần trong xã hội đã bỏ miền bắc chạy vào nam tìm tự do sau ngày chia đôi đất nước 20-7-1954. Họ ra đi, sau khi biết tin miền bắc sẽ nằm trong tay cộng sản do Hồ Chí Minh lãnh đạo. Hoặc giả, đã có gần ba triệu người Việt Nam vượt biên vượt biển đi tìm tự do, trong đó có một số đồng bào ra đi từ miền bắc sau khi cộng sản chiếm được miền nam vào ngày 30-4-1975. Đó là sử, là sự kiện có thật, ai cũng biết nên người viết sử cần minh bạch về sự kiện này.

Tuy nhiên, với những kẻ được sinh ra, được đào luyện từ trong gian trá thì khó có thể trở thành người tử tế, nói chi đến chuyện viết sử. Ngoại trừ loại sử tự về vôi của cái tổ chức mà chúng theo đuổi. Từ đó, những kẻ treo vào cổ mình tấm thẻ đảng viên Việt cộng, nhận những ưu quyền của Việt cộng ban cho như Trần Đức Cường và 30 người ghi trên... chỉ là những kẻ có đủ khả năng để viết sử Việt cộng. Thành phần này tuyệt đối

không có tư cách để viết đến Sử của Việt Nam. Bởi lẽ: Sử là nhân bản, là lương tri, là tín nghĩa là trung thực của đời sống xã hội và con người. Trong khi đó, những kẻ theo chủ nghĩa Vô gia đình, Vô tổ quốc, Vô tôn giáo thì biết gì về chữ nhân bản làm người mà viết sử cho dân tộc này!

III. Một nguyên tắc.

Tôn trọng sự thật là một nguyên tắc cơ bản của lịch sử. Người muốn viết sử buộc phải biết tôn trọng nguyên tắc này. Trong khi đó, tập đoàn Việt cộng với những Trần Đức Cường chủ biên tập 12 và bảy dơi đèm của bộ sử này lờ lảo trờ lờ trong buổi phỏng vấn của VN Express ngày 20-08-2017 như sau: "*Nói hay viết (ngụy quân, ngụy quyền) cũng đều không sai*". Dĩ nhiên, nó không đồng nghĩa với "*nói hay viết như thế là đúng*". Nhưng hầu hết đều hiểu, hay diễn nghĩa theo một thủ đích miệt thị do chúng viết ra. Sau đó, chính y lại xác định: "*Sau hiệp định Gia ne va, ở miền Nam cũng có chính quyền VNCH. Dĩ nhiên, thực thể này không chính danh, không hợp pháp*". Hỏi xem thế nào là không chính danh, không hợp pháp? Liệu đây có phải là một câu kết luận của một kẻ vô học thức, hay bất lương? Tại sao ư?

Y hãy tự hỏi lại chính bản thân y xem, y có hiểu biết gì về 4 chữ ngụy quân, ngụy quyền? Thế nào là không chính danh, không hợp pháp? Rồi hỏi xem, tập thể lãnh đạo ở miền nam, từ TT Diệm đến TT Thiệu có mang hình tích của một bọn thổ phỉ cướp đường, cướp chợ như tập đoàn HCM ở ngoài bắc VN hay không? Hay họ đã thành Chính danh từ những bản văn của Quốc hội và sự lựa chọn của người dân miền nam Việt Nam mà có.

Thực tế hơn, nếu tập thể lãnh đạo và quân cán chính miền nam được gọi là ngụy quân, ngụy quyền thì những cấp quyền lãnh đạo ở miền bắc với những chuyến Môlôtvà hàng hàng lớp lớp vào vơ vét, cướp bóc của cải của miền nam để mang về bắc làm của riêng. Cướp đến nỗi, chính phó chủ tịch của cái gọi là Quốc hội của họ cũng đã lên tiếng nhận rằng: "*Chúng cướp không từ một thứ gì*" thì chúng được gọi là gì? Ấy là chưa nói đến cái tổ chức công quyền ở ngoài bắc kể từ thời HCM, sau này là ở cả trong nam đều là người của chúng tự biên tự diễn sẽ được gọi là gì? Có phải đó là một tập đoàn khủng bố, cướp đường, cướp chợ với tờ giấy tự viết là chính quyền ở trong tay hay không?

Đấy là chuyện trước mắt, còn chuyện lén lút thì hỏi xem, sử da gà Trần Đức Cường... có dám công khai

hóa việc những ai, hay lãnh đạo Việt cộng nào đã cướp 17 tấn vàng trong kho bạc của miền nam sau ngày 30-4-1975 không? Đây là cướp hay giải phóng? Rồi hỏi xem, 17 tấn vàng ấy và hơn 4 tấn vàng khác được Việt Nam gởi ở bên Âu Châu bị Việt cộng giải phóng nay ở đâu rồi?

Từ đó, nếu thiếu học thì hãy hỏi người khác xem, thế nào là không chính danh, không hợp pháp? Hỏi xem, việc Hồ Chí Minh cướp chính quyền vào ngày 2-9-1945 có là hợp pháp không? Kể đến, việc Hồ Chí Minh chủ trương ký vào bản Hiệp định chia đôi đất nước vào 20-7-1954 để có được miền bắc làm bước đệm cho Tàu xuôi nam có là chính danh không? Rồi hỏi lại xem, tại sao một nước được gọi là độc lập, có chủ quyền... mà trên chính phần đất ấy lại có quá nhiều cơ sở, nơi định cư mang tên tập thể Tàu, bao gồm cả trong rừng sâu, trên đất liền, khu phố và bờ biển, mà người Việt Nam là chủ nhân và các đầy tớ của mình là các đảng viên Việt cộng cũng không được phép bước đến đó nữa? Hỏi xem, đó là vinh quang trên lá cờ Đỏ của Việt cộng hay là khốn nạn cho tập đoàn nó lệ đây?

a. Sinh hoạt tại miền nam VN.

Nói thẳng nói thật. Một đứa trẻ còn cời trường ở miền bắc cũng biết rõ Việt Nam Cộng Hòa là nối tiếp của Quốc gia VN. Về mặt quốc tế, đây là một thực thể quốc gia đã được 87 nước trên thế giới công nhận. Việt Nam Cộng Hòa là thành viên của nhiều tổ chức quốc tế và khu vực Đông Nam Á. Chính thể này là đại diện cho Việt Nam trong hội nghị Genève 1954, nhưng họ đã từ chối ký tên vào bản văn chia đôi đất nước do Việt Minh đòi hỏi.

Tuy nhiên, đến ngày 26-10-1955, theo ý nguyện của các tổ chức đoàn thể, ông Ngô Đình Diệm vì nhu cầu của thời cuộc đã tổ chức một cuộc trưng cầu dân ý. Kết quả, nền quân chủ cáo chung và nền Cộng hòa ra đời. Ngay sau đó ở miền nam đã tổ chức bầu cử Quốc hội, bầu cử Tổng thống theo thể thức phổ thông đầu phiếu. Kết quả, theo Hiến pháp, ông Ngô Đình Diệm chỉ là người được bầu làm Tổng thống đầu tiên của VN Cộng Hòa mà thôi. Ở đó, không phải là nơi để một đảng phái tự tác bao che, chia chác chức quyền cho nhau.

Điều nay ai cũng biết, nhưng hỏi xem, tại sao tập đoàn Việt cộng sợ, không bao giờ dám thừa nhận? Có phải, một khi chúng thừa nhận chính quyền VNCH ở Sài Gòn là hợp pháp thì điều này sẽ tự phủ nhận công cuộc kháng chiến chống Pháp thuộc

các quyền này do pháp luật quy định", nhưng dự thảo luật quy định quyền lập hội của công dân còn quá khiêm tốn. Điều 3 của dự thảo luật mới quy định chung về quyền lập hội của công dân. Nhưng tại các chương, điều sau của dự thảo thảo luật có rất ít quy định cụ thể về các quyền này. Hơn nữa, việc quy định cụ thể các quyền của công dân, như sáng lập hội, đăng ký thành lập hội, gia nhập hội, hoạt động hội, lãnh đạo, điều hành hoạt động của hội và quyền ra khỏi hội còn tàn bạo ở các điều, còn rất hạn chế, chưa rõ ràng, chưa đầy đủ, chưa thể hiện đúng bản chất quyền lập hội của công dân là một trong những quyền chính trị quan trọng của công dân được quy định trong Hiến pháp năm 2013...

Vào cuối năm 2016, trong bối cảnh Luật về Hội bắt ngờ bị hoãn lại và bị chỉ trích dữ dội vì chưa đảm bảo nhiều nội dung chẳng những không thực thi quyền dân mà còn nhằm trấn áp quyền dân, ngay trên Tạp chí Tuyên giáo (thuộc Ban Tuyên giáo trung ương) đã xuất hiện một bản tin có tựa đề "Dự thảo Luật về hội còn những điểm "sai lệch" cần tháo gỡ".

Bản tin trên có đoạn kết: "Kết luận Hội thảo, ông Thang Văn Phúc, Phó Chủ tịch kiêm Tổng Thư ký Hội Khoa học hành chính nhất trí với các ý kiến đề xuất của các chuyên gia và khẳng định rằng, nếu Dự thảo Luật về hội lần này được Quốc hội thông qua mà không tiếp tục được chỉnh sửa, sẽ không đạt được mục tiêu thể chế hóa quyền lập hội của công dân theo quy định của Hiến pháp năm 2013. Dự thảo Luật lần này chưa thể hiện đầy đủ tinh pháp lý tối thượng của quyền con người, quyền công dân đã được Hiến định, thiếu tính kế thừa của Luật gốc. E rằng, nếu được thông qua, Luật về hội sẽ gặp sự phản ứng của cộng đồng xã hội. Ban Tổ chức Hội thảo sẽ tổng hợp các ý kiến và có bản kiến nghị chung tới các cơ quan chức năng trong thời gian sớm nhất, trước khi dẫn đến việc thông qua Luật này. Trong đó, thể hiện rõ nội dung đề nghị Quốc hội cân nhắc, dành thêm thời gian để hoàn thiện Dự thảo Luật và có thể để lùi

lại việc thông qua vào kỳ họp sau trong năm 2017".

Quả thực, bản dự luật về Hội được tung ra vào trung tuần tháng 10-2016 với nhiều điều khoản không chỉ quá thiên về hoạt động quản lý nhà nước, mà còn tiêu biểu quá rõ ràng cho ý đồ "siết" đôi với Xã hội dân sự.

Một chi tiết gây nghi ngờ rất lớn là có khá nhiều nội dung "phong phú" đã được một bàn tay bí mật nào đó nhét vào dự thảo mới nhất, trong đó có những quy định "Không được nhận tài trợ, liên kết với tổ chức nước ngoài", "Người nước ngoài ở Việt Nam không được lập hội", "Lãnh đạo hội phải được nhà nước phê chuẩn"...

Đang khi đó, nỗi lo lắng của nhiều người hoạt động xã hội dân sự đã không thừa: cuối cùng thì chính quyền cũng tìm cách nhúng tay vào để ngăn cản thô bạo hoạt động tự do lập hội của công dân, cho dù tự do lập hội là một thứ quyền đã được quy định rất rõ trong hiến pháp Việt Nam và Công ước quốc tế về các quyền dân sự và chính trị mà Việt Nam đã ký kết năm 1982. Thậm chí quy định về không cho người nước ngoài được lập hội lại khá giống với quy định tương tự ở Trung Quốc, và gần giống với nước Nga thời Putin.

Trong thời gian qua, một số nghiên cứu và phân tích từ xã hội dân sự đã cho thấy Nghị định số 45 của Chính phủ VN về quản lý hội đoàn có nhiều vết tích được cho là lấy từ nguồn gốc những văn bản pháp quy về cùng đối tượng ở TQ.

Vào cuối năm 2016, một dấu hỏi rất lớn bật ra: bàn tay bí mật nào ở Việt Nam đã cố tình sao chép các quy định của Trung Quốc vào Nghị định 45 trước đây và nhét vào dự thảo mới nhất của luật về Hội?

Cho tới tận giờ đây, câu hỏi trên vẫn chưa được giải đáp, dù suy luận theo logic đơn giản nhất thì chính Bộ CA – "thủ phạm" thường xuyên tổ chức đàn áp biểu tình vì dân sinh của dân chúng và các cuộc tụ tập chính đáng của người dân và xã hội dân sự– hẳn phải là bàn tay bí mật đã làm Luật về Hội bị méo mó hẳn.

Liệu tới đây, UB Thường vụ QH

có bỏ được thói quen "gật kinh niên" để đưa dự thảo Luật về Hội vào chương trình nghị sự của mình, nhưng quan trọng hơn tất thảy là loại bỏ được các nội dung trái lòng dân trong dự thảo này? ■■■■■■

DỰ LUẬT VỀ QUYỀN LẬP HỘI: VÌ SAO KHÔNG LẤY Ý KIẾN CỦA NGƯỜI DÂN

Trúc Giang (VNTB) 9.3.18

Câu hỏi đặt ra là vì sao Ủy ban thường vụ Quốc hội không đưa dự án Luật về Hội ra lấy ý kiến rộng rãi trong nhân dân, đặc biệt là với các tổ chức hội được thành lập từ quyền Hiến định như Hội Nhà báo Độc lập Việt Nam, Phong trào Lao động Việt, Hội Giáo chức Chu Văn An, Câu lạc bộ Lê Hiến Đảng, Hội Cựu Tu nhân Lương tâm VN...?

Hiện nay có rất nhiều tổ chức hội được thành lập trên nền tảng của Hiến pháp 2013 (các Điều 3, Điều 25, Điều 28) và không chịu sự điều chỉnh của văn bản giới hạn quyền hiến định này là các Nghị định số 45/2010/NĐ-CP, số 33/2012/NĐ-CP, các Thông tư số 03/2013/TT-BNV, số 03/2014/TT-BNV.

Vì sao lại tiếp tục hạn chế một quyền được Hiến định?

Trong dự thảo Luật về Hội được công bố gần đây nhất, ở Điều 8 cho biết một trong các trường hợp bị hạn chế quyền lập hội và quyền tham gia hội là "Cán bộ, công chức chưa được sự đồng ý bằng văn bản của cơ quan nhà nước có thẩm quyền quản lý cán bộ, công chức".

Lý do được phía chấp bút soạn thảo là Bộ Nội vụ đưa ra như sau, và được sự đồng tình của Ủy ban Thường vụ Quốc hội: Để thực hiện tốt chức trách của mình thì cán bộ, công chức cũng phải chịu những hạn chế nhất định khi thực hiện quyền lập hội để không ảnh hưởng đến việc thực thi công vụ, bảo đảm tính độc lập, khách quan của hoạt động quản lý nhà nước.

Như vậy, cần hiểu thế nào khi cả ông Bộ trưởng Bộ Giáo dục và bà Bộ trưởng Bộ Y tế được phong hàm giáo sư, với lý do cả hai quan chức đứng đầu ngành này bên cạnh thời gian làm công tác quản lý nhà nước,

VIỆT NAM XEM LẠI dự luật về hội "do áp lực quốc tế" -----Đài VOA Tiếng Việt 02-03-2018-----

Một nhóm các các cựu đại biểu quốc hội Việt Nam hôm 1/3 đã tổ chức một hội thảo nhằm đóng góp ý kiến cho dự án Luật về hội sau nhiều lần quốc hội Việt Nam tri hoãn chưa thông qua. Các tổ chức xã hội dân sự VN xem đây là một tín hiệu mừng, nhưng họ vẫn hoài nghi về những cam kết của Hà Nội.

Bà Đỗ Thị Minh Hạnh, Chủ tịch Phong trào Lao động Việt, một hội độc lập bảo vệ người lao động nhưng chưa được công nhận tại Việt Nam, cho VOA biết rằng việc Việt Nam xem xét lại dự luật về hội là do sức ép của quốc tế, cụ thể là Liên minh châu Âu (EU) sắp ký Hiệp định Thương mại Tự do Việt Nam - EU (EVFTA).

"Tôi nghĩ việc xem lại dự luật về hội là do áp lực quốc tế. Vì trong những cuộc họp với EU và các lãnh sự, đại sứ quán nước ngoài, họ luôn đề cập đến quyền tự do lập hội đối với công dân tại VN. Từ trước đến nay, quyền này luôn luôn bị hạn chế, quyền tự do lập hội do nhà nước quy định, phải xin phép và trải qua sự kiểm soát rất gắt gao. Các hội bất đồng chính kiến thì hoàn toàn không được phép thành lập."

Trong quá trình đàm phán Hiệp định Thương mại Tự do Việt Nam - EU (EVFTA) với Việt Nam, EU nhiều lần lên tiếng rằng Việt Nam phải tôn trọng nhân quyền, quyền lao động và quyền lập hội.

Nhà hoạt động Hoàng Đức Bình, Phó Chủ tịch của PT Lao động Việt, từng bị chính quyền và công an cấm đoán hoạt động và vào đầu năm 2018 đã bị công an Nghệ An bắt giam và xử phạt 14 năm tù giam.

Bà Đỗ Thị Minh Hạnh nói thêm rằng bà vẫn hoài nghi về những cam kết của Việt Nam:

"Nếu như Việt Nam cho thành lập hội nhóm theo áp lực của quốc tế, có khả năng họ không bao giờ tuân thủ theo các hiệp ước quốc tế. Trong quá khứ chúng ta biết rằng họ đã hạn chế rất nhiều hoạt động của nghiệp đoàn độc lập tại Việt

Nam, họ sử dụng những ngôn từ để đánh tráo khái niệm, ví dụ công nhân không hề biết được thế nào là "nghiệp đoàn độc lập", mà họ dùng nghiệp đoàn cơ sở, làm mất đi tính độc lập của nghiệp đoàn."

Bà Hạnh còn cho biết các hội đoàn nhà nước còn đặt ra các quy định riêng nhằm kiểm soát bất cứ cá nhân hay hội nhóm nào có khuynh hướng độc lập.

Nhà báo độc lập Phạm Chí Dũng viết trên tờ Today Cali News rằng việc Việt Nam xem xét lại luật về hội là một tin đáng khích lệ dành cho giới đấu tranh dân chủ và nhân quyền Việt Nam, sau khi "giới chớp bu Việt Nam đã buộc phải nhượng EU, ít nhất trên phương diện hứa hẹn."

Hội thảo đóng góp ý kiến cho dự án Luật về hội do Ban chủ nhiệm Câu lạc bộ Cựu đại biểu Quốc hội phối hợp với tổ chức phi chính phủ Oxfam tổ chức.

Báo VnEconomy dẫn lời ông Đặng Đình Luyện, Phó chủ nhiệm Ủy ban Pháp luật của Quốc hội khoá 13, phát biểu tại hội thảo này cho biết: "Dự thảo Luật quy định quyền lập hội của công dân còn khiêm tốn."

Trong khi đó báo chí Việt Nam nói rằng hiện nay các hội ở trong nước có xu hướng phát triển đa dạng, tính đến hết 2017 có khoảng 68 ngàn hội.

Luật về Hội đáng lẽ đã được thông qua vào cuối năm 2016, nhưng bị hoãn lại vì còn nhiều ý kiến khác nhau; đa số cho rằng, nhiều nội dung trong dự thảo luật chưa thật phù hợp với thực tiễn của hoạt động hội trong những năm qua. Thậm chí, có quy định còn hạn chế hơn so với pháp luật hiện hành, chưa đáp ứng yêu cầu hội nhập, nặng về yêu cầu quản lý nhà nước.

Vào tháng trước, tại trụ sở Nghị viện châu Âu ở Brussels, Ủy ban Thương mại Quốc tế của Nghị viện châu Âu (INTA) đã tổ chức phiên họp xem xét tình hình tiến triển của

Hiệp định EVFTA.

Tháng rồi, trang Borderlex cho biết Việt Nam và EU đổ lỗi cho nhau về việc trì hoãn phê chuẩn EVFTA. EU cương quyết yêu cầu Việt Nam phê chuẩn ba hiệp ước của Tổ chức Lao động Quốc tế về tự do lập hội, quyền tổ chức và thương lượng tập thể, và việc bãi bỏ lao động cưỡng bức.

Đại sứ Việt Nam tại EU Vương Thừa Phong đáp lại rằng Việt Nam đang lên kế hoạch phê chuẩn để thông qua các công ước này vào năm 2019 và 2020 và nói thêm rằng: "Chúng tôi tôn trọng cam kết của chúng tôi."

Thông báo của Tòa đại sứ Việt Nam tại Brussels viết: Dự kiến Ủy ban châu Âu sẽ phối hợp với Việt Nam hoàn thiện văn bản EVFTA, trước cuối tháng 3 năm nay để chính thức trình Hội đồng châu Âu thông qua, sau đó Hiệp định sẽ được đưa ra Nghị viện châu Âu xem xét phê chuẩn trong 6 tháng cuối năm 2018. ●●●●●●●●

DỰ LUẬT VỀ HỘI: NHỮNG NỘI DUNG 'PHẢN ĐỘNG' NÀO PHẢI ĐƯỢC THAY THẾ?

Thiên Lâm 04-03-2018

Nếu dự thảo Luật về Hội được thông qua vào lúc này nhưng giữ nguyên nội dung của thời điểm cuối năm 2016, không thể nói khác hơn là đó là "luật phản động" –như cách nói của luật sư Trần Vũ Hải.

Tháng 02-2018, một lần nữa chính quyền VN tái khởi động chuỗi "hội thảo Luật về Hội", được phát pháo bằng cuộc "Hội thảo đóng góp ý kiến cho dự án Luật về Hội" do Ban chủ nhiệm Câu lạc bộ Cựu đại biểu Quốc hội phối hợp với tổ chức phi chính phủ quốc tế Oxfam vào sáng ngày 1-3-2018.

Trong cuộc hội thảo trên, chính một quan chức là ông Đặng Đình Luyện, Phó chủ nhiệm Ủy ban Pháp luật của Quốc hội khoá 13, cũng phải cho rằng tuy Điều 25 của Hiến pháp năm 2013 quy định: "*Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tiếp cận thông tin, hội họp, lập hội, biểu tình. Việc thực hiện*

về chúng, nhưng thuộc về toàn dân? Bởi vì, cao trào kháng pháp có từ những Hàm Nghi... rồi Trần Quý Cáp, Phan Đình Phùng, Nguyễn Thiện Thuật, Hoàng Hoa Thám... không phải có từ khi có Việt cộng. Riêng chuyện "chống Mỹ cứu nước" khéo là câu chuyện hài, là chiêu bài để chúng đưa Tàu nhập nội Việt Nam mà thôi. (Bằng chứng là hơn 40 năm rồi "kẻ chống Mỹ cứu nước" không ngừng quỳ gối van lạy, cầu cạnh để được giao tiếp với Mỹ ra sao?). Theo đó, nếu đoạn sử này được viết, được công khai hóa, nó không chỉ dẫn đến việc phủ nhận vai trò của Đảng Cộng sản gọi tắt là Việt cộng trên phần đất này mà thôi. Trái lại, Công quyền, Công pháp ở đó phải được trả lại cho người dân VN hành xử theo ước muốn của họ. Nó không thể được phép từ bỏ thủ, kim chét trong cái nội của đảng CS bằng mã tấu với những bài học do chính HCM viết dưới tên Trần Lục về chuyện lính Tây ăn thịt người. Hồi xem, tại sao trẻ em VN phải học, phải đọc những loại bài viết vô luân, bất nhân, bất nghĩa của C.B., Trần Lục? Có phải vì là của Hồ Quang, người Hẹ? (Mời đọc lại: Trần Lục, Bông mả giữa ban ngày).

b. Miền bắc Việt Nam thế nào?

Bản thân Hồ chí Minh, nếu lý lịch là Nguyễn Tất Thành thì hậu quả về việc làm tệ hại của y còn di hệ không phải chỉ đến hôm nay, nhưng nếu y là Hồ Quang, người Hẹ, thì câu chuyện sẽ khác đi. Bởi lẽ, y đã lạm dụng lòng yêu nước của người Việt Nam trong cuộc chiến chống ngoại xâm. Y đã lừa đảo, đưa Tàu vào VN để mở cuộc tiến công vào Điện Biên Phủ. Sau khi có chiến thắng, y đã phân bội máu xương của dân tộc Việt Nam, rước Tàu vào và xây cái gọi là XHCN, rồi dựng để chế cộng sản Tàu trên miền bắc. Kế đến, tiếp nhận súng đạn của Tàu để tiến công vào nam, gây cuộc chiến tranh 20 năm với ý đồ "đánh Mỹ, Ngụy" đến người "Việt Nam cuối cùng" cũng đánh!

Hồi xem y là ai? Tại sao y có ý định đánh đến người Việt Nam cuối cùng? Hồi xem, khi đó phần đất Việt Nam này thuộc về ai? Có phải là đoàn quân Tàu giúp y hoàn toàn hưởng lợi nhuận và thuận tay chiếm toàn bộ Việt Nam hay không? Bọn chúng cho lời tuyên bố của y chỉ là nói "theo dõi trống" trong lúc chiến tranh nhả. Biết đâu nó là một chủ trương đích thực trong lòng y muốn tiêu diệt người Việt Nam thì sao? Nay cuộc chiến đã dứt, cũng may là chưa đánh đến người VN cuối cùng. Tuy thế, trên đất Việt không nơi nào không có dấu chân Tàu cộng. Đã khổ nạn như

thế, còn có rất nhiều vùng biển, vùng đất, nhiều khu phố trên dải đất Việt Nam nhưng không một người Việt Nam nào được phép lại vắng đến, kể cả các lãnh đạo chớp bu của Việt cộng. Lý do: Tàu đã chiếm ngụ rồi! Đến đây, Ta hãy hỏi lại xem, Hồ chí Minh chiến đấu cho Việt Nam hay giành đất Việt Nam cho Tàu? Y là Tàu hay Việt?

Thực tế là như thế đó. Lý lẽ sống ở đời không phải chỉ là việc tranh nhau vô được bát gạo, miếng thịt hay cái nhà. Nhưng còn là danh nghĩa, danh phận của đất nước, của tổ chức nữa. Kết quả, sau những ngày có nọ cơm ấm áo, nhưng VC lại chẳng thể tạo ra được một danh nghĩa minh bạch với đất nước với người dân. Đã thế, hãy nhìn xem mảnh đất của quê hương mãi teo tóp lại theo bước chân của Tàu cộng do Việt cộng dẫn đường đưa lối. Để Hoàng Sa, Trường Sa đến Nam Quan, Bản Giốc, Lão Sơn, biển Tục Lãm là đất biển, vườn nhà thành đất người, tập đoàn này còn vênh vào ư? Còn có khả năng viết Sử ngược đời ư? Hoặc giả, đã bán đất dâng thành cho Tàu cộng còn toan tính lừa phỉnh dân Việt bằng cách vờ công nhận chính quyền của Việt Nam từ 1947-1975 ở miền nam để giải trừ trách nhiệm của chúng ư?

Từ đó cho thấy, không có gì là bất ngờ khi Việt cộng muốn dành Chính danh nữa vờ cho miền nam với một ngôn từ gương ép, không chuẩn (chính quyền Sài Gòn, quân đội Sài Gòn) trong vụ Hoàng Sa, Trường Sa. Dĩ nhiên, đây chỉ là một việc làm chẳng đáng dừng trong tình thế hiện nay của chúng. Vĩ lộ bán rồi, nay không phương cứu vãn nên phải nêu lên mục "miền nam" để có chỗ tựa, hay tránh tội. Vì có xác nhận như thế, CS mới khả dĩ có ngoại quyền kế thừa những gì miền nam có, kể cả biển đảo. Tuy nhiên, đó chỉ là câu chuyện cho vui. Thực tế, việc chúng bán đất của cha ông là đã bán rồi. Đường ranh giới ấy không bao giờ tập đoàn Việt cộng có thể tái lập lại như xưa được nữa. Theo đó, với những ngôn từ lật lọng của ngày hôm nay, rõ ràng Việt cộng đang cố gắng tìm cách chạy tội bán nước của Hồ Chí Minh và Phạm Văn Đồng, sau đó là cố gắng tạo cho mình chữ chính danh để lừa hậu thế mà thôi.

Ở đây có một chuyện bên lề. Hồi xem trong giai đoạn 1890-1920, không biết các sử da gà VC có ghi rõ chi tiết về việc Hồ Chí Minh làm đơn xin vào học Trường Thuộc Địa của Pháp hay không? (Đơn đề ngày 15-09-1911)? Không ghi chép là một thiếu sót lớn đấy. Bởi lẽ, đây chính là

ước mơ của kẻ đã xuống tàu xin làm bồi bếp cho Pháp đấy, Và cũng từ đó nó tạo nên bất hạnh cho người Việt Nam hôm nay. Bởi lẽ:

Thất vọng vì không được làm bồi Tây. Thất vọng vì bỏ bị biếm chức quan, y đã giết hơn 172.000 người VN cho thỏa cái sự nghiệp đáng cay! Và đó chưa là tất cả, nó mới chỉ là khởi đầu cho cuộc tang tóc kéo dài thêm 20 năm trên đất Việt để số nhân mạng bị giết lên đến ba, bốn triệu người. Trước là thỏa được cái mộng xin làm bồi cho Tàu, sau là giương nanh vuốt cho đời nể nang! Thế mới biết, cái bụng dạ của kẻ cộng rân cần gà nhà và bọn tay sai là hiểm độc ra sao. Nên chúng viết: "*Sau hiệp định Giơ ne vơ, ở miền Nam cũng có chính quyền VNCH. Dĩ nhiên, thực thể này không chính danh, không hợp pháp*". Điều này theo lịch sử của Việt cộng có nghĩa gì? Có phải chỉ những kẻ cướp được chính quyền và giết người hàng loạt như tập đoàn Hồ Chí Minh mới được kể là chính danh?

Cũng thế, người ta sẽ định nghĩa gì về việc "vào vợ vét về" ở miền nam ngay sau ngày 30-4-1975? Họ là ai thế? Là đoàn quân đi giải phóng dân khỏi ách nô lệ, cơm không đủ ăn, hay đây là một tập đoàn trộm cướp? Thật khó để nhìn cho ra cái vẻ thứ nhất là tiêu diêm, chỉ thấy nổi cộm lên hình ảnh những kẻ có nòng súng trong tay thôi. Kể có quyền thế thì công khai, chiếm nhà chiếm đất của dân, vợ vét tài sản của ngân hàng ngân khổ. Kể yếu thế hơn thì chộm chia, tháo gỡ. Đó là tội ác hay chiến lợi phẩm? Nếu là chiến lợi phẩm thì người dân miền bắc sau biết bao chất chịu khổ cực được hưởng gì từ những chuyến xe, từ những cái ba lô đầy áp kìa? Đặc biệt, những người chinh chiến đã vào lòng đất được chia những gì theo giá máu của họ? Hay họ chỉ được đền bù bằng những nắm mồ hoang lạnh với nắm xương bò, xương trâu, xương voi... rồi đặt cho nó cái tên của người chết? Với thực tế này, hồi Trần Đức Cường,... và các sử da gà Việt cộng xem, sự im lặng của họ đã đồng nghĩa với tội ác chưa?

c. Chuyện cải cách ruộng đất.

Tôi đang chờ xem, những sử da gà này sẽ viết gì về cái gọi là Cải cách Ruộng đất với trên 172000 người bị Hồ Chí Minh giết chết và tịch thu sản nghiệp của họ. Và chờ xem, họ sẽ viết gì và làm gì khi những kẻ giết người năm xưa, hay dòng dõi của chúng ngày nay nhờ quyền lực CS đã chiếm giữ hàng nghìn mẫu đất công trong tay, với những căn nhà, dinh thự mà dân nhìn lên sẽ thấy mỗi cổ? Hồi xem, bọn này có đáng bị đưa

ra đầu tổ hay không? Hay đây chính là phần công dành cho những kẻ đã đi đầu tổ và giết người?

Nơi đây, tôi không muốn đào thêm những tội ác của chúng. Nhưng làm thế nào để có thể tha thứ cho cộng sản khi mà không có bất kỳ một tên nào trong tập đoàn đó, từ đao thủ đến viên chức, từ cơ sở đến Trung ương, không một lãnh đạo, không một bí thư nào của chúng đã xin lỗi người dân Việt Nam, xin lỗi tất cả những nạn nhân của chúng? Làm sao có thể tha thứ cho những kẻ không nhận lỗi của mình và xin sự tha thứ?

IV. Một kết luận.

Như thế, hãy hồi xem, những kẻ tôn thờ chủ nghĩa vô gia đình, vô tổ quốc, vô tôn giáo mà còn biết đến chữ SỬ của đất nước mình hay sao?

Hẳn nhiên cái thê đảng của họ đeo và lời giáo huấn của Hồ Chí Minh họ vốn mang trong lòng đã là câu trả lời. Những kẻ Vô Gia Đình, Vô Tổ Quốc, Vô Tôn Giáo thì lấy chữ Minh, chữ Thiện, chữ Hào, chữ Trí, chữ Nghĩa, chữ Tín... ở đâu ra mà viết mà sống? Theo đó, cái mà họ gọi là bộ sử với hàng chục ngàn chương kia, tự nó đã là vô nghĩa. Nó chỉ có thể là sử của những kẻ theo cộng sản, theo Tàu viết ra để lừa bịp những thế hệ ngày mai mà thôi. Nó tuyệt đối không có giá trị về sử học cho người Việt Nam. Lý do, những kẻ vô tổ quốc mà đi viết sử về tổ quốc thì nó buồn cười quá. Đã thế, những kẻ dám đầu tổ cả cha mẹ và tổ quốc mình thì có điều gian dối nào mà chúng không dám làm, không dám viết? Bạn cần một chứng minh cho điều tôi vừa viết ư? Đây, xin mời bạn duyệt định:

Nguyễn Khải, tên thật là Nguyễn Mạnh Khải, nhà văn, đại tá quân đội nhân dân/VC, ĐB quốc hội VC, Phó TTK Hội nhà văn VN/xhcn. Khải suốt đời làm tội mọi cho Việt cộng. Mãi đến lúc gần chết mới dám liêu một lần để nói lên sự thật của cuộc đời và cũng là của chính mình là: *"Người cộng sản nói dối liêm liêm, nói dối li liêm, nói dối không hề biết xấu hổ và không hề run sợ. Người dân vì muốn sống còn cũng đành phải đối trả theo".* (Đi tìm cái tôi đã mất).

Trần Quốc Thuận, phó chủ tịch Quốc hội Việt cộng: *"Chúng ta hiện sống trong một xã hội mà chúng ta phải nói dối với nhau để mà sống. Nói dối hằng ngày trở thành thói quen, rồi thói quen đó lặp lại nhiều lần thành đạo đức (XHCN) mà cái đạo đức đó là rất mất đạo đức".*

Nguyễn Văn Trấn, chính ủy bộ tư lệnh Khu 9, giảng viên trường Nguyễn Ái Quốc. Một tên CS thuộc diện hung thần (y hình như có can dự vào cái

chết của Nguyễn An Ninh?) một đời theo Việt cộng gây ra nhiều tội ác với nhân dân. Cuối cùng, bỏ CS chạy lấy thân. Y viết: *"Tội ác của chế độ CS này, từ 40 năm nay, thật nói không hết".* (Viết cho Mẹ và Quốc hội, trang 345, Nxb Văn Nghệ, 1995).

Trước khi vào kết, tôi có một thắc mắc, không biết trong những quyển sách gọi là sử của VC có nói đến công lao của đảng và nhà nước Việt cộng trong Chương Dân Số đã bán gái Việt đi khắp năm châu không? Ai cũng biết đây là chuyện vào thời Việt Nam Cộng Hòa không hề có. Nhưng sau khi Việt cộng vào nam thì nó nở rộ như... đạn trên đầu súng AK. Hàng trăm nghìn người con gái Việt Nam là con cháu của Trung, Triệu, thừa khả năng gánh vác trọng trách với non sông, được bác đảng môi giới đưa đi, hay bán ra ngoại quốc làm đi để bác đảng lấy dollar. Chuyện này phải được kể là một chiến tích lấy lòng trong sách sử Việt cộng, vì qua hơn 4000 năm văn hiến, chưa thời đại nào lại rục rịch trở bóng như thế. Chưa bao giờ người con gái Việt Nam phải bỏ ba xa nhà và được nhà nước tiếp tay, đẩy, đưa đi làm đi khắp năm châu để

nuôi đảng như thế. Ấy là chưa kể tới những trường hợp "khách Tàu, khách Hàn... bỏ ra mấy ngàn dollars để tha hồ xem gái cời trướng, rồi chọn, trả giá và mua đứt gái Việt Nam về làm vợ cho chúng. Dĩ nhiên với giá cả khác nhau là còn trinh hay không". (Viết theo tường thuật mới được trình chiếu trên đài truyền hình Pháp Quốc).

Ái cũng biết, Lịch sử là bước đi của giống nòi, là trí nhớ của dân tộc, là hồn thiêng của đất nước. Ở đó là sự sống, sự chết, có chiến tích, có thắng có bại, tất cả tạo nên cuộc sống của hôm qua, hôm nay và ngày mai. Ở đó, Lịch sử là một ghi chép chân truyền. Khởi nguồn từ lương tri, và ý thức. Đó không phải câu chuyện về vớ vẩn để làm vui lòng kẻ trả tiền. Người viết không ăn lương của bạo chúa, không sợ cường quyền, đó là dòng chính sử. Phần những kẻ cầm trong tay con dao mã tấu và tấm thẻ đảng mà viết sử thì nó đã được thưởng rồi, nên nó sẽ bị vất vào sọt rác khi tập thể ấy không còn thế lực ở nơi đây cũng chẳng có gì lạ.

Dân Lâm Báo

30 NĂM GẠC MA 14/03/1988-2018

Phạm Đình Trọng 19-03-2018

Tròn 30 năm, Tàu Cộng chiếm dải cát Gạc Ma, trong quần đảo Trường Sa. Tròn 30 năm, 64 chiến sĩ hải quân Việt Nam giữ Gạc Ma, tay nắm cán lá cờ Tổ quốc cắm trên cát đảo, tay ghi súng AK nhưng lệnh không cho nổ súng đã phải đưa thân ra hứng đạn của giặc.

Hàng năm nhắc lại sự kiện đau thương này để mỗi người Việt Nam định ninh trong dạ món nợ đòi lại Gạc Ma.

Hàng năm nhắc lại sự kiện đau thương này để Tổ quốc và người dân Việt Nam mãi mãi ghi ơn và tưởng nhớ 64 hồn thiêng Việt Nam còn mãi với Gạc Ma, còn mãi với non nước Việt Nam.

Trường Sa 14.3.1988

Sau khi đánh chiếm được toàn bộ quần đảo Hoàng Sa, ngày 19-1-1974, thuộc chủ quyền Việt Nam do nhà nước Việt Nam Cộng hòa quản lý, Tàu Cộng càng ráo riết đưa tàu chiến, tàu quân sự giả dạng tàu đánh cá lùng sục, nhòm ngó quần đảo Trường Sa đã thuộc sự quản lý của nhà nước cộng sản Việt Nam. Từ cuối năm 1987, đầu năm 1988 hoạt động quân sự của Tàu Cộng ở Trường Sa bỗng tăng đột biến.

Tết Mậu Thìn đã cận kề. Thành phố Hải Phòng, nơi Bộ Tư lệnh Hải quân đặt bản doanh, không khí tết đã rộn rịp trên đường phố. Nhưng trong cuộc họp của Bộ Tư lệnh Hải quân đánh giá Chiến dịch CQ88 đang triển khai, Tư lệnh quân chủng Hải quân kiêm Tư lệnh vùng 4 Hải quân, Đô đốc Giáp Văn Cương nhắc đi nhắc lại phải huy động toàn bộ lực lượng ra giữ đảo rồi ông tuyên bố: Không có Tết! Báo động toàn quân chủng! Toàn bộ cơ quan tác chiến vào Cam Ranh.

Sáng mùng một Tết Mậu Thìn, 1988, Tư lệnh Giáp Văn Cương cùng ban tham mưu của ông lên ô tô lao vun vút trên đường số 5 ngày tết khá vắng vẻ, vào thẳng sân bay Gia Lâm, lên máy bay quân sự AN 26 vào Cam Ranh.

Chiến dịch CQ88, chủ quyền 88, là chiến dịch gấp gáp đưa quân lên giữ một số bãi cát san hô chưa nổi hẳn khỏi mặt nước biển nhưng giữ vị trí chiến lược quan trọng. CQ88 chạy đua với thời gian và chạy đua với mưu đồ của Tàu Cộng ản cướp Trường Sa.

Chỉ mở rộng phi trường TSN về phía Nam: Tư vấn Pháp có 'đi đêm' với Bộ GTVT

Thiên Lâm (Cali Today) 01-03-2018

Một tổ chức tư vấn Pháp –Công ty ADPi Engineering– được Bộ GTVT thuê nghiên cứu việc mở rộng phi trường Tân Sơn Nhất vừa công bố đánh giá “mở rộng phi trường TSN về phía Nam” mà đang bị dư luận xã hội nghi ngờ là tổ chức này “đi đêm” với Bộ GTVT.

Vào giữa năm 2017, khi diễn ra kỳ họp quốc hội và cùng lúc dư luận xã hội lẫn nhiều đại biểu quốc hội dậy sóng và phản ứng dữ dội với tình trạng phi trường TSN kẹt cả trên trời lẫn dưới đất cùng vụ Tập đoàn Him Lam chiếm dụng nhiều năm 157 ha của phi trường này để làm sân golf, Bộ GTVT –cơ quan chịu trách nhiệm về quản lý phi trường và cũng là “chủ quản” của sân golf TSN– đã buộc phải tính đến phương án nghiên cứu nhằm mở rộng sân bay TSN.

Tuy nhiên từ giữa năm 2017 đến nay, thời gian đã trôi qua tới 2/3 năm mà tình trạng sân golf TSN vẫn y nguyên, phi trường TSN vẫn tiếp tục kẹt cứng vào nhiều lúc cao điểm, còn phương án “mở rộng sân bay TSN” vẫn hâu như giậm chân tại chỗ. Một trong những nguồn cơn sân xa của tình trạng chậm xử lý sân golf TSN đã được chính chủ đầu tư của sân golf này tiết lộ: chủ đầu tư đã dùng đến 3.000 tỷ đồng để đầu tư sân golf, nay nếu nhà nước muốn lấy lại đất của sân golf này để phục vụ cho phi trường dân dụng thì phải trả lại chủ đầu tư số tiền ấy.

Hoàn toàn có thể hiểu là nhóm lợi ích sân golf TSN –được “bảo kê” bởi Bộ GTVT và có thể cả một bộ phận lãnh đạo Bộ Q. phòng– đã bắt phi trường TSN làm “con tin”.

Vào giữa năm 2017, trước áp lực lớn của dư luận, Thủ tướng Việt Nam Nguyễn Xuân Phúc đã phải chỉ đạo “mở rộng phi trường TSN về cả phía Bắc và phía Nam”. Chỉ đạo trên cho thấy rất nhiều khả năng ông Phúc muốn “đi hàng hai”, vừa không mất lòng Bộ Quốc phòng và Quân ủy TW mà ông N.P.Trọng là bí thư, cũng không đụng chạm đến nhóm lợi ích giao thông, vừa được

tiếng “xử lý sân golf trong sân bay”.

Bản thông báo về chỉ đạo trên đã không hề đề cập đến bức xúc quá lớn của công luận về việc nhóm lợi ích quân đội đã chiếm dụng đến 157 ha của phi trường –một diện tích đủ để xây cả một phi trường nhỏ. Cũng không đề cập đến trách nhiệm của Bộ QP và 1 số bộ ngành địa phương khi duyệt thông qua quy hoạch “sân golf trong phi trường” – điều mà rất nhiều cử tri và công luận đã bức xúc kiến nghị phải làm rõ.

Chỉ vài ngày trước khi bản thông báo trên ra đời, chính một quan chức là Phó Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế của Quốc hội Nguyễn Đức Kiên đã cho rằng không thể giải thích theo cách của Bộ Quốc phòng.

“Vấn đề này phải quay lại quy định của Hiến pháp. Đất đai thuộc sở hữu toàn dân. Khu vực sân bay Tân Sơn Nhất, sau giải phóng, nhà nước giao cho quân đội quản lý, sử dụng vào mục đích quốc phòng. Việc quân đội không sử dụng hết giao cho nhà đầu tư bên ngoài khai thác làm sai mục đích sử dụng đất là Bộ QP đã vi phạm Luật Đất đai”, ông Ng. Đức Kiên nêu quan điểm.

Ông Kiên cho rằng xét về Luật Đất đai, các đơn vị ký hợp đồng sử dụng đất quốc phòng làm sân golf đều sai Luật. Bộ QP đã ký kết hợp đồng xây dựng sân golf TSN sai thẩm quyền. Một hợp đồng kinh tế giữa Bộ QP và đơn vị đầu tư ký sai thẩm quyền thì theo quy định pháp luật, hợp đồng này vô hiệu.

Do đó, biết hợp đồng được ký kết sai thẩm quyền nhưng các bên liên quan vẫn tiến hành, cả Bộ QP và nhà đầu tư đều sai. Theo Phó chủ nhiệm UB Kinh tế QH Nguyễn Đức Kiên, ai là người kí kết hợp đồng sân golf người đó phải chịu trách nhiệm. Khi hai bên đều sai, nếu sân golf bị thu hồi, rủi ro kinh tế xảy ra cả hai bên đều phải chịu.

Mỗi nghi ngờ về lợi ích nhóm thuộc về Bộ GTVT và bộ QP ngày càng nổi cộm khi Cty ADPi Engineering của Pháp đưa ra đánh giá khu vực Bắc phi trường TSN (từ

khu vực sân golf hiện nay) sử dụng cho phát triển giai đoạn sau năm 2025 với các công trình được đề xuất là nhà ga hàng hóa, dịch vụ logistics và sửa chữa, bảo dưỡng máy bay, tức hiện thời chưa cần thiết phải giải tỏa; trong khi chỉ “mở rộng TSN về phía Nam”.

Vậy “phía Nam” đó là gì?

Đó là toàn bộ các khu dân cư của các quận Gò Vấp, Phú Nhuận, Tân Bình và cả Công viên Gia Định, một trong hiểm họa là phổ xanh cuối cùng của Sài Gòn.

Một con số ước tính của giới chuyên gia cho biết nếu mở rộng phi trường TSN về phía Nam, kinh phí giải tỏa đền bù các khu dân cư sẽ lên đến hơn 9 tỷ USD, tương đương hơn 200 ngàn tỷ đồng. Ngân sách đang cạn kiệt sẽ tìm đâu ra con số đó? Rõ ràng, phương án dễ nhất là thay vì mở rộng phi trường TSN về phía Nam, Chính phủ hoàn toàn có thể lấy lại 157 ha sân golf Tân Sơn Nhất để làm phi trường mà còn không tốn một đồng ngân sách nào.

Nhưng nếu làm theo phương án trên, ai sẽ đền bù cho nhóm lợi ích quân đội về tất cả chi phí nổi lên “ngầm” mà nhóm này đã bỏ ra?

Trước phương án của ADPi đưa ra, báo Tuổi Trẻ dẫn ý kiến của TS Dương Như Hùng –ĐH Bách khoa SG– cho rằng kết quả báo cáo khng đáng tin cậy. Bởi vì tư vấn không dự báo nhu cầu mà chỉ dự báo khả năng cung ứng của TSN, dự báo khng tham khảo các phương pháp dự báo tăng trưởng hàng không của Hiệp hội Vận tải hàng không quốc tế (IATA), nghiên cứu của Boeing.

TS Hùng cũng cho rằng dự báo của ADPi thiếu cơ sở khoa học khi dự báo lưu lượng TSN tăng 44 triệu khách năm 2020 lên 51 triệu khách năm 2025, ứng với mức tăng trưởng 2,87% mỗi năm, sau đó tăng 1,5% mỗi năm...

Sau “nghiên cứu” của ADPi, Bộ GTVT sẽ trình đề xuất này lên Chính phủ. Liệu Thủ tướng Phúc sẽ “nhắm mắt” chấp thuận ý đồ “chỉ mở rộng phi trường TSN về phía Nam” hay sẽ tiếp tục “đi hàng hai”?

Trong khi đó, phi trường TSN vẫn ngày đêm kẹt cả dưới đất lẫn trên trời... *****

do là khi dòng chảy từ Mékong xuống khi mùa nước bắt đầu lên cao ở Tân Châu và Châu Đốc, nước sông hoàn toàn di chuyển ra biển, đợi đến khi nước lớn hơn nữa mới bắt đầu làm đầy hai vùng Từ giác Long Xuyên và Đồng Tháp Mười.

Nhưng hiện tại, hiện tượng nghịch lý đang xảy ra là, với đề bao, dòng nước Cửu Long chảy thẳng vào 2 vùng trên ngay khi chưa tới mùa nước lớn để khai thác nông nghiệp; do đó, khi mùa nước lớn đến, 1 lượng nước khổng lồ sẽ chảy vào 2 vùng đã ngập nước từ trước. Hiện tượng ngập lụt xảy ra là vì thế.

Qua nạn lụt vào năm 2000, chúng ta thấy hậu quả của đề bao rõ ràng như **trong mùa nước nổi tức mùa lụt**. Thiết nghĩ việc xây đề bao chính là nguyên nhân quan trọng nhất so với những nguyên nhân kể trên. Vì sao? Vụ lụt lớn này ở ĐBSCL kéo dài qua tận tháng giêng năm 2001 tại nhiều vùng từ Châu Đốc và một vài nơi ở khu Từ Giác Long Xuyên. Lý do là mỗi địa phương quyết định xây dựng đề bao để che chắn cho khu vực. Thành thử khi nước xuống, nhiều nơi nước còn tồn đọng vì đề bao ngăn chặn... làm cho nước không có lối thoát.

Việc xây dựng đề bao để chuyển vận nguồn nước cho nông nghiệp hoặc chống lụt là một công trình nghiên cứu quan trọng, cần phải mất nhiều năm để tính toán lưu lượng nước cần phải chuyển hướng, đâu phải có thể do quyết định của lãnh đạo địa phương ra lệnh đắp đề chung quanh địa phận xã để tránh ngập lụt và, dĩ nhiên hậu quả tất nhiên là các xã chung quanh phải gánh chịu.

Thí dụ điển hình thứ hai về tai hại của đề bao. **Trong mùa khô** tháng 4-2010, một số vùng miền Bắc tỉnh Hậu Giang, vì vẫn nạn đề bao, nguồn nước không thể thông thương vào được. Do đó, một số hệ lụy đang xảy ra cho vùng này từ mấy năm sau đó như:

- *Vi không có sự luân lai của nguồn nước cho nên đất ngày càng chai mòn vì dư lượng của phân bón, thuốc bảo vệ thực vật, và nhất là phù sa không vào được hàng năm như trước kia, vì vậy năng suất lúa*

không còn như xưa nữa.

- *Đề bao hạn chế nguồn nước, cho nên nhiều nơi nông dân chỉ trồng lúa cho gia đình, phần thời vụ còn lại thì phải trồng hoa màu để kiếm sống.*

- *Thời gian thiếu nước kéo dài ra, do đó thu nhập của nông dân ngày càng giảm sút.*

Tóm lại, vấn đề đề bao ở vùng ĐBSCL cần phải nghiên cứu lại như một số đề nghị của các chuyên gia nông nghiệp và thổ nhưỡng hiện đang làm việc ở hai Đại học Hậu Giang và Cần Thơ.

Lời cuối cay đắng cho một dòng sông

Mặc dù, trong nhiều năm qua, đã có hơn 15.000 người đã ký tên vào lá đơn gửi tới lãnh đạo các nước trong khu vực yêu cầu ngừng các dự án thủy điện để cứu sông Mékong, nhưng mọi dự án xây đập ngay trên dòng chính của Mékong vẫn tiến hành tuần tự trên đất Lào và Campuchia. Lá đơn do tổ chức **Liên minh “Save the Mékong”** khởi xướng đã được gửi tới thủ tướng các nước Cambodia, Lào, Thái Lan và VN, yêu cầu dừng ngay 11 dự án thủy điện tại vùng hạ lưu Mékong. Trong đó có 7 đập thủy điện sẽ được xây tại Lào, hai tại vùng biên giới Lào-Thái Lan và hai tại Campuchia.

● Lý do chính là tuy các công trình thủy điện này sẽ cung cấp điện cho phát triển kinh tế, nhưng chúng có thể gây hại trầm trọng cho môi trường và đa dạng sinh học của sông Mékong, đồng thời ảnh hưởng xấu tới cuộc sống của những người sinh sống nhờ dòng sông Mẹ này.

● Nhà cầm quyền VN đã nhận nhiều tài trợ của Ngân hàng Thế giới để trồng rừng. Nhưng những khó khăn trong việc này là do các vùng đất bị bỏ hoang không khai thác nữa đã có chủ hay được cho TC thuê hàng 50 năm, vì vậy không thể thực hiện lại việc trồng rừng.

● Một hiện tượng tiêu cực khác nữa là do ý thức của người dân vì không được giải thích tầm quan trọng của sự hiện diện và hữu ích của rừng ngập mặn cho nên nhiều nơi đã được trồng lại nhưng sau đó lại bị phá đi...

● Một yếu tố không nhỏ nữa là

do quản lý yếu kém, hiện tượng tham nhũng và ăn chặn tiền viện trợ. Chính những điều trên khiến cho việc tái tạo rừng ngập mặn trở thành khó khăn hơn và không thể nào thực hiện được trên thực tế.

Và tại một cuộc họp quốc tế về Mékong, vấn đề hạn hán và ngập mặn cũng được đề cập đến. Nhiều chuyên gia nói hồ chứa ở thượng lưu tham gia giải quyết chuyện hạn hán cho ĐBSCL là tốt và cần thiết. Tuy nhiên, nhận định này không chính xác vì các hồ chứa chỉ cắt được lũ trung bình còn lũ lớn như năm 1991 và 2000 thì không cắt được. Việc làm cho lũ trung bình thành không có lũ là không tốt vì ĐBSCL là vùng cần lũ, sông nhờ lũ, phát triển nhờ lũ.

Cũng cần nên biết, lượng phù sa bồi đắp cho ĐBSCL khoảng 150 triệu tấn cho một mùa lũ trung bình. Nếu lũ nhỏ cũng đạt khoảng 100 triệu tấn, riêng tháng 8-9 (cực điểm của mùa nước nổi hàng năm), lượng phù sa đạt khoảng 60-70 triệu.

Tuy nhiên, trong mùa đồng xuân năm 2016, do dòng chảy kiệt nên lượng phù sa bồi đắp cho ĐBSCL sẽ rất thấp, làm ảnh hưởng đến vụ lúa Đông Xuân. Tính đến hiện tại, số thiệt hại lên đến hơn 200 trăm ngàn hecta lúa bị khô cằn như sự việc đã nêu trên. Bên cạnh đó tình trạng xâm nhập mặn sẽ tăng cao. Dự báo, theo thời gian, hiện tượng ngập mặn đang và sẽ diễn ra sớm hơn, trầm trọng hơn như đã nói ở phần trên. Đợt hạn hán lịch sử đã khiến cho người dân miền Tây trở nên khôn đôn. Theo nhiều chuyên gia, tốc độ xâm nhập mặn như hiện nay sẽ khiến nông nghiệp tại nơi này bị ảnh hưởng nặng nề trong vòng 3 năm nữa.

Xin đừng đổ lỗi cho “sự hâm nóng toàn cầu” mà phải chấp nhận hậu quả ngày hôm nay đang xảy ra cho ĐBSCL là do sự quản lý, phát triển không theo đúng tiến trình theo chiều hướng ứng hợp với việc bảo vệ môi trường. Mà đây chính là một tội ác do sự ích kỷ, thiếu hiểu biết về việc xây dựng đề điều của cán bộ lãnh đạo địa phương và trung ương của CSVN. ◆◆◆◆◆

Ngày 26-01-1988, Việt Nam đưa quân lên giữ bãi cát Tiên Nữ.

Lập tức ngày 31-01-1988, Tàu Cộng đổ quân lên chiếm bãi cát Chữ Thập của Việt Nam..

Liên tiếp các ngày 5 tháng hai, ngày 6 tháng hai và ngày 18 tháng hai, Việt Nam lần lượt đưa quân lên giữ các bãi đá Lát, đá Lớn, đá Đông. Tức thì ngày 18 tháng hai, Tàu Cộng liền đổ quân chiếm bãi Châu Viên và ngày 26 tháng hai, Tàu Cộng chiếm bãi Ga Ven của Việt Nam.

Ngày 27 tháng hai, hải quân Việt Nam lên giữ bãi cát Tóc Tan thì ngày 28 tháng hai Tàu Cộng đổ quân cướp bãi Huy Gơ của Việt Nam.

Đầu tháng ba năm 1988, Tàu Cộng đưa hạm đội mạnh với 19 tàu uy lực nhất của Tàu Cộng lúc đó đến Trường Sa gồm: Một khu trục lên lửa. Ba tàu khu trục trang bị pháo 100 mm có tầm bắn xa trên 10 km và pháo 37 mm có tầm bắn gần 10 km. Bảy tàu hộ vệ tên lửa, hai tàu hộ vệ pháo, hai tàu đổ bộ, ba tàu vận tải, một tàu hậu cần kéo theo một phòng tông (cầu cảng nổi) lớn. Đó là một hạm đội hỗn hợp với cả chục chiến hạm tấn công có hỏa lực mạnh, với ba tàu chở quân cùng tàu đổ bộ và cầu cảng. Tàu Cộng đang ngang nhiên triển khai chiến dịch lớn ăn cướp các đảo trong quần đảo Trường Sa Việt Nam. Và cụm cát san hô đang nổi lên Gạc Ma, Cô Lin, Len Đao ở chính giữa quần đảo Trường Sa sẽ là mục tiêu của họ.

Chiếm được cụm Gạc Ma, Cô Lin, Len Đao, họ sẽ tạo được sự liên kết liền mạch với các đảo đã chiếm được từ trước, tạo thế đứng chân vững chắc ở Trường Sa, uy hiếp cả quần đảo và khống chế, kiểm soát cả biển Đông rộng lớn của ta

Tình thế diễn biến quá nhanh. Tư lệnh Giáp Văn Cương liền tung hai tàu vận tải HQ 604, HQ 605 và tàu đổ bộ cổ lỗ HQ 505 ra trấn giữ cụm đảo Gạc Ma, Cô Lin, Len Đao. Chọn hai tàu vận tải và một tàu đổ bộ không vũ trang vì có lệnh từ Bộ trưởng Bộ Quốc phòng: Không được nổ súng. Ba con tàu chỉ chờ hàng hậu cần, vật liệu xây dựng hầm hào, lương thực, thực phẩm cùng một lực lượng chủ yếu là lính công binh và lính kỹ thuật, gồm: 70 lính công binh của trung đoàn công binh hải quân 83, 4 cán bộ đo đạc thuộc cục bản đồ bộ Tổng Tham mưu và một đơn vị tác chiến nhỏ nôi, 22 lính chiến đấu thuộc lữ đoàn 146 chỉ có súng cá nhân AK và cơ sở đạn cơ bản do lữ đoàn phó, thiếu úy Trần Đức Thông chỉ huy.

Ngày 13 tháng ba, tàu đổ bộ HQ 505 do thuyền trưởng Vũ Huy Lễ chỉ

huy đến đảo Cô Lin. Tàu vận tải loại nhỏ 500 tấn HQ 604 với thuyền trưởng Vũ Phi Trừ đến đảo Gạc Ma. Riêng tàu vận tải loại nhỏ 500 tấn HQ 605 do thuyền trưởng Lê Lệnh Sơn chỉ huy đến 6 giờ sáng ngày 14 tháng ba mới tới đảo Len Đao.

Chiều ngày 13 tháng ba, tàu HQ 604 vừa thả neo cạnh Gạc Ma thì hai tàu hộ vệ của Tàu Cộng áp sát gọi loa đòi Việt Nam rút quân khỏi Gạc Ma rồi hai tàu giặc nổi nhau chạy vòng quanh doi cát san hô Gạc Ma mong manh như dùm bọt sóng trên biển.

Trong đêm 13 tháng ba, tốp lính công binh thuộc trung đoàn 83 lặng lẽ và gấp gáp chuyển vật liệu xây dựng lên Gạc Ma. Hai chiến sĩ của lữ đoàn 146 cũng ôm cờ chủ quyền theo chiến sĩ công binh lên đảo.

Sáng sớm, từ trên đài chỉ huy tàu HQ 604, thiếu tá Trần Đức Thông qua ống nhòm phát hiện bốn tàu lớn của Tàu Cộng đang hiện rõ gần trong lớp sương mù trên mặt biển. Thiếu tá Thông liền lệnh cho thiếu úy Trần Văn Phương lấy thêm hai chiến sĩ nữa vào đảo tăng cường cho tổ giữ cờ. Thiếu úy Phương gọi tên hai chiến sĩ Nguyễn Văn Tư và Nguyễn Văn Lanh xách AK xuống bo bo bơi vào đảo.

Khi năm chiến sĩ tổ chủ quyền đang bên lá cờ giữa đảo và hơn hai mươi chiến sĩ công binh tay sừng, tay xà beng đang hối hả tạo mặt bằng cho xây dựng công trình trú quân thì một tàu khu trục, hai tàu hộ vệ tên lửa và một tàu đổ bộ Tàu Cộng đến gần Gạc Ma. Tàu khu trục lớn trang bị 4 khẩu pháo 100 mm và 8 khẩu 37 mm dừng lại ở xa, ba tàu còn lại áp sát Gạc Ma. Từ trên tàu đổ bộ, bốn chiếc xuống máy đổ bộ được thả xuống biển. Xuống chỗ đây lính Tàu Cộng chạy vào đảo. Đến chỗ thềm san hô nông, đáy xuống chạm san hô không chạy được nữa, lính Tàu Cộng nhay ào xuống, xông đến chỗ chiến sĩ ta. Và một cuộc tàn sát bi thảm, đau thương chưa từng có trong lịch sử mấy ngàn năm dựng nước và giữ nước của dân tộc Việt Nam diễn ra.

Lính Tàu Cộng xô lại cướp lá cờ Việt Nam. Cán cờ đang trong tay thiếu úy Trần Văn Phương. Cả tổ giữ cờ năm người chỉ có hai khẩu AK. Vì lệnh không cho nổ súng, hai người lính ôm AK cũng một tay kẹp súng, một tay ghì lá cờ. Lính Tàu Cộng cũng chỉ có súng AK. Nhưng 50 lính Tàu Cộng lên đảo thì 48 tên mang AK với băng đạn đầy mình. Một tên mang súng ngắn và một tên mang máy thông tin. Lá cờ bị giật đi, giật lại, thiếu úy Trần Văn Phương liền quán lá cờ quanh người. Không cướp được lá cờ Việt Nam, tên sĩ quan Tàu

Cộng cảm sung ngấn liền nổ súng lên trời như một mệnh lệnh chiến đấu. Lập tức lũ lính Tàu Cộng chồm lên, phóng lưới lê, xả đạn vào năm người lính giữ cờ Việt Nam. Thiếu úy Trần Văn Phương bị cả một loạt đạn bắn gần, gục xuống. Binh nhất Nguyễn Văn Lanh bị lê đâm xuyên qua người.

Trên hòn đảo trống trải chỉ có cát san hô dưới chân. Những người lính công binh trong tay chỉ có xà beng, cuốc xẻng cũng phải nhận những mũi lê xuyên thấu ngực và những loạt đạn AK bắn gần vỡ toác trán.

Thăm sát xong những người lính Việt Nam tay không trên đảo Gạc Ma, lính Tàu Cộng rút về tàu để cho uy lực của những dàn tên lửa và những khẩu pháo 100 mm trên chiến hạm của chúng giải quyết nốt ba con tàu nhỏ bé, củ nát, không vũ trang và đội lửa xuống nầm cát Gạc Ma để không còn người lính Việt Nam nào sống sót.

Những loạt đạn pháo 100 mm, pháo 76,2 mm, pháo 37 mm, trọng liên 12,7 mm và cả những dàn tên lửa 12 nòng từ trên những tàu khu trục, tàu hộ vệ tên lửa hiện đại của Tàu Cộng xối xả dập xuống HQ 604 và nứm cát Gạc Ma. Tàu HQ 604 chìm cùng với sự hi sinh của lữ đoàn phó, thiếu tá Trần Đức Thông, thuyền trưởng, đại úy Vũ Phi Trừ cùng nhiều thủy thủ của tàu và bốn cán bộ cục bản đồ.

Nhấn chìm HQ 604 và chà xát Gạc Ma xong, pháo và tên lửa Tàu Cộng chuyển làn sang đánh HQ 505 ở Cô Lin và HQ 605 ở Len Đao.

Cũng sáng 14-3-1988, trên tàu HQ 505 ở đảo Cô Lin cách Gạc Ma hơn ba hải lí. Từ đài chỉ huy thuyền trưởng Vũ Huy Lễ theo dõi ba tàu hộ vệ tên lửa đang tiến lại Cô Lin. Rồi ba tàu giặc tàn ra thành ba mũi lao đến HQ 505.

Thuyền trưởng Vũ Huy Lễ vừa lệnh tàu chạy hết công suất lao lên đảo thì tàu rung lắc đùng đùng và lửa từ khắp con tàu ngùn ngụt bốc lên. Tàu đã bị trúng đạn từ ba tàu giặc bắn tới. Hai vị trí quan trọng của tàu là máy trưởng Nguyễn Đại Thắng và tiểu đội trưởng thông tin Nguyễn Duy Hòa đều bị trúng đạn. Hệ thống điện mất. Máy tàu chết. Liên lạc với sở chỉ huy cũng mất. Từ những vết đạn vỡ toác xé vỏ tàu, nước biển ồ ạt ộc xối vào hầm máy. Bị lỗ thủng để cứu tàu khỏi chìm và sửa chữa để máy tàu hoạt động trở lại là hai việc gấp gáp. Tàu giặc vẫn đang lao tới và bắn xối xả vào tàu. Trong tình thế ngặt nghèo đó, những người lính tàu HQ 505 đã kịp làm sống lại máy tàu, cho con tàu

AI RA LỆNH

không được nổ súng trong trận Gạc Ma?

.....**Mặc Lâm RFA 13-03-1991**.....

Mỗi năm vào ngày 14 tháng Ba, hình ảnh cuộc tàn sát 64 bộ đội công binh và hải quân Quân đội Nhân dân Việt Nam lại ám ảnh gia đình họ và người có quan tâm. Những cái chết này là một sự kiện lịch sử cần phải làm rõ ai là thủ phạm trực tiếp, trót tay bộ đội bằng chính sách kèm chế trước đội quân hung hãn Trung Quốc.

Lệnh không được nổ súng

Từ đầu năm 1988 Trung Quốc đã có những hành động lấn chiếm các đảo đá thuộc quần đảo Trường Sa bằng cách đưa hai chiến hạm thị uy chung quanh khu vực. Trước hành động khiêu khích công khai ấy Việt Nam đã khởi động chiến dịch có tên Chủ quyền 88 viết tắt là CQ-88 bằng cách gửi bộ đội công binh mang vật liệu xây dựng tới nhóm đảo Cô Lin, Len Đao và Gạc Ma để xây dựng các cơ sở tại đây nhằm khẳng định sự có mặt của Việt Nam trên nhóm đảo quan trọng này.

Tuy biết trước sự hiếu chiến và quyết tâm chiếm đảo của Trung Quốc nhưng bộ đội công binh Việt Nam lại không được trang bị vũ khí và quan trọng hơn nữa họ được lệnh không được bắn trả lính Trung Quốc. Chỉ một vài bộ đội trên tàu mang vũ khí cá nhân và nhóm bộ đội tiến vào cắm cờ trên đảo Gạc Ma đã tay không đối diện với giặc. Anh Nguyễn Văn Thông một người sống sót trong khi tiến vào Gạc Ma xác nhận với Đài Á Châu Tự Do lệnh không được nổ súng này

"Bên mình lúc ra đi là quân triệt không được nổ súng bất kỳ giá nào cũng không được nổ súng."

Thượng tá Hoàng Hoan, Chỉ huy phó Chính trị trung đoàn công binh 83 kể lại với báo chí cái chết của trung úy Trần Văn Phương, người đầu tiên ôm cờ chịu bị lính Trung Quốc bắn chết trước mặt đồng đội. Thượng tá Hoan xác nhận đây là hành động kèm chế trước sự hung hãn của lính Trung Quốc:

- Sau một thời gian giằng co nhau quyết liệt và xảy ra việc

Phương bị thương và sau chết tại đảo và Lan thì bị thương nằm gục xuống rồi thì anh em cùng với nhau đối với bọn Trung Quốc đó cuối cùng thì bọn nó nhanh chóng rút lui ra. Nhưng mà nó có cái chuyên, tức là nó nổ súng trước còn ta thì có thái độ kèm chế, chủ yếu là mềm dẻo để giải quyết đường dẫn khẳng định rõ chủ quyền Việt Nam: tôi đã ở đây rồi! Thế nhưng phía Trung Quốc vẫn cứ nổ súng vào cán bộ chiến sĩ của xây dựng và đi giữ đảo.

Câu chuyện của 27 năm về trước vẫn nằm im trong những trang sử của Quân đội Nhân dân Việt Nam. Lời kể của những bộ đội công binh không đủ sức thuyết phục dư luận cho đến khi chính một vị tướng chính thức lên tiếng về việc này. Ông là thiếu tướng Lê Mã Lương, Anh hùng Lực lượng Vũ trang Nhân dân, từng giữ chức Giám đốc Bảo tàng Lịch sử Quân sự Việt Nam nói trước cuộc tọa đàm kỷ niệm cuộc chiến Gạc Ma do Trung tâm Minh triết tổ chức vào năm ngoái, Tướng Lê Mã Lương cho biết: Nó có một câu chuyện như thế này: Có đồng chí lãnh đạo cấp cao ra lệnh bộ đội ta không được nổ súng nếu như đánh chiếm cái đảo Gạc Ma hay bất kỳ đảo nào ở Trường Sa. Không được nổ súng! Và sau này nó có một câu chuyện và nó đã được ghi vào tài liệu mà ta đã rõ rồi là khi trong một cuộc họp của Bộ Chính trị, đồng chí Ng. Cơ Thạch đập bàn và nói là ai ra lệnh cho bộ đội không được nổ súng?

Những người lính hy sinh đầu tiên ấy cộng thêm con số bộ đội bị quân Trung Quốc sát hại nâng lên 64 người là một vết thương lớn cho người lính bất cứ quân đội nào khi họ không được cầm súng chống lại quân thù, tướng Lê Mã Lương chia sẻ: Trong lịch sử của Hải quân Nhân dân Việt Nam chưa có trận nào mà hải quân ta chỉ có mấy phút thôi chúng ta chết đến hơn nửa đại đội. Không có chuyện lịch sử Hải quân, lịch sử của các đơn vị chiến

của ông Trọng, nhưng đã muộn.

Người dân Việt Nam thấy gì qua sự kiện này? Có thể nhận ra rằng cuộc chiến chống tham nhũng trong nội bộ đảng cộng sản Việt Nam do ông Trọng chủ trương ngày càng gay gắt và không thể khoan nhượng. Núp dưới chiến dịch "chống tham nhũng" là sự thanh trừng các phe nhóm lợi ích khác không ăn cánh hoặc chiếm giữ quá nhiều lợi lộc từ thời ông Nguyễn Tấn Dũng. Cuộc chiến này đe dọa tất cả các đại gia và quan chức hiện nay. Khi một người "ăn cùng mâm, ngủ cùng phòng" như Đinh La Thăng còn bị ném vào lò thì không ai có thể thoát nếu không cùng cạ với "phe đốt lò" của ông Trọng.

"Phe cừ" sẽ tìm mọi cách phân công và vì thế cuộc "nội chiến" này sẽ vô cùng thâm khốc và có thể làm sụp đổ chế độ thay vì cứu được chế độ như mục tiêu ban đầu của nó. Sự phân hóa trong nội bộ đảng ngày càng trầm trọng thay vì đoàn kết. Người dân Việt Nam cũng như các đại gia Việt Nam có lẽ nên nghĩ đến một tương lai không còn cộng sản đi là vừa.

Calitoday News

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san

có từ 15-04-2006

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

http://www.tdngonluan.com

www.tudodanchuvietnam.net

http://tudongonluan.atSPACE.com

http://khai8406vn.blogspot.com

https://www.facebook.com/T%E1

%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-

Lu%E1%BA%ADn-

238293869580176/?ref=hl

Cuộc chiến chống tham nhũng của Nguyễn Phú Trọng hiện thời chỉ là cuộc thanh trừng nội bộ đảng Cộng sản VN

SÔNG MÊKONG: Lời cuối cho một dòng sông

.....**Mai Thanh Tuyết 07-03-2018**.....

Đối với dòng sông Mêkong, việc TC xây đập ở thượng nguồn đã ảnh hưởng trầm trọng đến sự phát triển ở ĐBSCL là một sự kiện hãn nhiên đã được các nhà khoa học trên thế giới và Việt Nam chứng minh. Tuy nhiên, cần phải nói thêm một số "nhân tai" khác khiến cho tình trạng "nước" ở ĐBSCL ngày càng nguy khốn thêm, đặc biệt là vào tháng 3-2016, trên 200.000 hecta ruộng đồng xuân và đất trồng hoa màu hoàn toàn bị triệt tiêu do ngoại nguyên nhân sự hiện diện của đập Cẩm Hồng nằm trên dòng chính sông Mêkong tại Vân Nam, còn có nhiều nguyên nhân do "nhân tạo" làm cho hậu quả càng tai hại hơn cho ĐBSCL:

• **Việc phá rừng trên dòng chính ở thượng nguồn làm đất bị xói mòn hai bên bờ sông**, do đó không giữ nước lại trong mùa nước lớn (từ tháng 6 đến tháng 10) để rồi điều tiết trong mùa khô (tháng 12 đến tháng 3) hạn chế một phần nào việc thiếu nước cho đồng bằng ở thời điểm này. Rừng là một thảm thực vật thiên nhiên lớn nhất và hữu hiệu nhất trong nhiệm vụ điều tiết dòng chảy của sông Mêkong. Rừng qua rễ cây và lớp đất thịt bao phủ sẽ hấp thụ và giữ nước trong mùa mưa, và trong mùa khô sẽ điều tiết và cung cấp nước cho hạ nguồn để tiếp tay với dòng chánh ngăn chặn nước mặn xâm nhập sâu vào ĐBSCL. Đây là một đặc ân của thiên nhiên. Theo thống kê, trước Đệ nhị Thế chiến, diện tích rừng nguyên sinh của VN chiếm 43% tổng diện tích, nhưng đến năm 1995, rừng chỉ còn lại 28%, nghĩa là mất trắng 55.000 km2. Bắt đầu sau đó, với sự trợ giúp của Liên Hiệp quốc, việc trồng rừng mới được bắt đầu; tuy nhiên, tính đến năm 2005, tỷ lệ rừng tăng lên đến 32%, trong đó những vùng trồng cao su, trà, cà phê... vẫn được tính toán trong việc "trồng rừng" do đó con số mới tăng. Nhưng thực sự, việc phá rừng vẫn tiếp tục gia tăng với cường độ phi mã. Tính đến năm

2005, rừng nguyên sinh (rừng già) ở Việt Nam chỉ còn 8%.

• **Việc phá rừng trầm, rừng được ở vùng ngập mặn**: Tại vùng ĐBSCL, rừng ngập mặn chiếm khoảng 300.000 km2 bao gồm các tỉnh Bạc Liêu, Cà Mau, Sóc Trăng, Trà Vinh, Bến Tre, Cần Giờ. Nhưng sau hơn 15 năm khai thác việc nuôi tôm, diện tích rừng hiện nay chỉ còn khoảng 200.000 km2, và phần diện tích mất đi đều bị bỏ hoang vì vùng đất này bị ô nhiễm sau vài mùa tôm. Chỉ tính riêng cho vùng Cà Mau, trước 1975, rừng ngập mặn chiếm độ 200.000 km2, mà nay, chỉ còn độ 70.000 km2 mà thôi.

Rừng trầm, rừng được bao bọc tạo thành một vùng ưu đãi của thiên nhiên nhằm:

Giữ chân thảm phù sa bồi thêm cho mũi Cà Mau hàng năm trên 1km trong quá khứ (Hiện nay, vì thiếu rừng, bờ biển vùng này ngày càng bị xói mòn ước tính trên dưới 1/2 km/hàng năm);

- Vừa ngăn chặn sóng gió, bão nhiệt đới hàng năm;

- Là vùng trú ẩn và sinh sản cho tôm cá trong thiên nhiên;

- Cũng 1 vùng đệm (buffer) để hạn chế việc nhiễm phèn sulphate và giảm thiểu việc ngập mặn trong mùa khô. (Tháng 3-2016, lưu lượng chỉ còn 800 m3/giây ở Tân Châu, nước mặn đã vào sâu hơn 100km).

Một khi những nhiệm vụ bảo vệ ĐBSCL do thiên nhiên đã mất đi, nguy cơ làm cho vựa lúa của một vùng rộng lớn ngày càng giảm vựa diện tích, và vừa giảm năng suất. Nhiệm vụ của rừng ngập mặn rất quan trọng.

• **Việc xây dựng đê bao**: Xã hội chủ nghĩa của Việt Nam mang chính sách đê bao vào ứng dụng trong việc làm tăng diện tích trồng lúa, trong việc biến "sỏi đá thành cơm", cho nên người dân ĐBSCL phải gánh chịu hậu quả ngày hôm nay là lũ lụt xảy ra thường xuyên hơn và không có chu kỳ tương đối cố định như trước kia nữa. Nguyên

vỡ toác chồm lên lao vào đảo. Và nửa con tàu thương tích HQ 505 đã nằm vật xuống, ôm ghì lấy núm cát Cô Lin. Không đánh chìm được HQ 505 nhỏ nhoi, cô lỗ, ba tàu hộ vệ tên lửa hiện đại của Tàu Cộng càng cay cú tới tấp quất đạn vào HQ 505 nhưng HQ 505 đã trở thành chiến hạm không bao giờ đắm.

Tàu HQ 605 giữ núm cát Len Đao cũng bị quân Tàu Cộng bắn cháy và chìm rạng sáng 15 tháng ba. Nhưng dường như Tàu Cộng chỉ tập trung đánh chiếm Gạc Ma nên không đổ quân lên Cô Lin và Len Đao.

Dài cát Gạc Ma màu lệ rơi vào tay Tàu Cộng vì Tàu Cộng tràn lên cướp đảo, những người lính Việt Nam giữ đảo chỉ có hai khẩu AK với số đạn ít ỏi trong tay cũng không được bắn, họ chỉ còn cách lấy sức người giành giật lá cờ chủ quyền với giặc rồi giờ ngặc hứng đạn của giặc, nhận lấy cái chết tan xác, bỏ lại đảo cho giặc làm chủ. Quân chết, đảo mất vì cái lệnh không cho người lính giữ đảo nổ súng vào kẻ xâm lược cướp đảo. Đó chính là cái lệnh dăng Gạc Ma cho Tàu Cộng. Những người lính lấy mạng sống của mình để giữ Gạc Ma nhưng quyền lực nào trước đó đã dăng Gạc Ma cho Tàu Cộng?

Kẻ dăng Gạc Ma cho Tàu Cộng dù là quyền lực nào cũng không thoát được sự phán xét của lịch sử.

Ngày nay người dân nói tiếng nói của lịch sử Việt Nam, nói tiếng nói của trái tim Việt Nam yêu nước: "Hoàng Sa, Trường Sa của Việt Nam", người dân xuống đường lên án Tàu Cộng xâm lược, người dân tập hợp tưởng niệm, ghi ơn những người lính đã chết trong cuộc chiến đấu giữ Gạc Ma, bảo vệ Hoàng Sa, Trường Sa đều bị công an nhà nước cộng sản Việt Nam bắt bớ, tù đầy. Cuộc xuống đường lên án Tàu Cộng cướp Hoàng Sa, Gạc Ma, lễ tưởng niệm Hoàng Sa, Gạc Ma đều bị ngăn cản, phá đám. Người dân đi tưởng niệm Gạc Ma đều bị công an nhà nước cộng sản Việt Nam chặn cửa không cho ra khỏi nhà!

Một nhà nước đã phản bội giống nòi, chống lại nhân dân, chống lại lịch sử Việt Nam. Nhà nước đó và những kẻ đang hung hăng chống lại lòng yêu nước của nhân dân cũng không thoát khỏi sự phán xét của lịch sử!

Phạm Đình Trọng

danlambao.vn.blogspot.com

Nguyễn Phú Trọng bị phản công?

.....**Hoàng Vũ 03-03-2018**.....

Đảng cộng sản Việt Nam là đảng cầm quyền tuyệt đối tại Việt Nam suốt hơn 70 năm qua và ai cũng biết rõ đó là một đảng độc tài toàn trị. Tuy không chấp nhận đa đảng và tranh giành chính trị công khai nhưng trong nội bộ đảng lại chia thành nhiều phe nhóm, mỗi phe thao túng một vài lĩnh vực kinh tế trọng điểm của đất nước.

Khi Việt Nam mở cửa hội nhập với thế giới thì dòng tiền tư bản đổ vào Việt Nam ngày càng nhiều và vì thế các “nhóm lợi ích” ngày càng lớn mạnh. Đất đai là lĩnh vực mà bất cứ “nhóm lợi ích” nào cũng phải có phần vì nguồn lợi mang lại từ đất đai là khổng lồ và vô tận.

Các nhóm lợi ích được các thế lực trong đảng chống lưng đang tìm mọi cách vơ vét và bòn rút mọi nguồn lực của đất nước và nhân dân VN. Tham nhũng là một trong những vấn nạn trầm trọng đe dọa sự phá sản của Việt Nam và cả sự tồn vong của chế độ. Ý thức được nguy cơ đó nên đảng cộng sản Việt Nam đã chọn ông Nguyễn Phú Trọng làm lãnh đạo tối cao của đảng sau khi loại bỏ Nguyễn Tấn Dũng, kẻ nổi tiếng tham lam và phá hoại.

Sau khi lên làm tổng bí thư đủ đã quá tuổi thì ông Trọng đã lấy một quyết định mang tính sống còn cho đảng là tiến hành chiến dịch “chống tham nhũng” theo phiên bản “đả hổ, diệt ruồi” của TCB bên Trung Quốc. Quyết tâm của ông Trọng được thể hiện qua câu nói “nổi tiếng”: “Hy sinh vài người để cứu muôn người”. Muôn người ở đây có nghĩa là đảng cộng sản. Ông cũng được báo chí VN tung hô là “người đốt lò vĩ đại” vì ông vì von là cuộc chiến chống tham nhũng sẽ như việc nhóm lò và đốt lò, khi lò nóng lên rồi thì củi tươi hay củi khô cho vào cũng phải cháy hết.

Thanh củi vừa khô, vừa to bị ông Trọng ném vào lò đó chính là đương kim Ủy viên bộ chính trị, bí thư thành ủy TP HCM Đinh La Thăng. Để ném được Thăng vào lò, trước đó ông Trọng đã cho an ninh

Việt Nam sang tận Đức bắt cóc Trinh Xuân Thanh đang xin tị nạn tại đó bất chấp chủ quyền của Đức cũng như ảnh hưởng quan hệ ngoại giao giữa hai nước.

Một loạt đại gia cũng đã xô khám như Trầm Bê, Phạm Công Danh, Vũ “nhôm”... Trong số các đại gia chuẩn bị ném vào lò có ông Lê Thanh Thân, chủ tịch tập đoàn Mường Thanh. Vào thời gian cuối năm 2017, báo chí VN râm rộ đưa tin ông Thân sắp bị khởi tố vì các lý do như trốn thuế, vi phạm các qui định về xây dựng và quản lý nhà ở...

Theo báo Người Lao Động thì “Tại cuộc họp báo trước kỳ họp thứ 4 HĐND TP Hà Nội vào ngày 30-11, ông Nguyễn Hoài Nam, Trưởng ban Pháp chế HĐND TP, cho biết Công an TP Hà Nội báo cáo đã khởi tố vụ án, kết thúc điều tra bước một về các sai phạm tại những dự án chung cư của Tập đoàn Mường Thanh do ông Lê Thanh Thân làm chủ tịch”. Thiếu tướng Đoàn Duy Khương (Giám đốc CA HN) thông tin thêm: “Việc khởi tố vụ án, khởi tố bị can, chúng tôi đang chờ ý kiến quyết định của Bộ Công an. Nếu để cho CQĐT Công an TP Hà Nội khởi tố vụ án, khởi tố bị can những vụ việc vi phạm trên địa bàn TP thì sang tuần tới, xin ý kiến của lãnh đạo bộ, chúng tôi sẽ khởi tố vụ án”. (Tập đoàn Mường Thanh sắp bị “sờ gáy”?).

Thế nhưng sau tết Mậu Tuất thì mọi chuyện thì phi về ông Lê Thanh Thân trên báo chí đều tắt tiếng và báo Dân Việt ngày 20-2-2018 cho ông đối với khách sạn này. Bài thơ của ông Trọng sau đó bị gỡ bỏ khỏi bài báo và tựa của bài viết cũng thay đổi thành “Điều làm nên thành công của hệ thống khách sạn của ông Lê Thanh Thân”. Nội dung của bài thơ là: “*Lần này lại đến ‘Phương Đông’.* Tình xưa nghĩa cũ,

mặn nồng ‘Mường Thanh’.

Cổ lên các chị, các anh. Quê hương vẫn gọi, sử xanh lưu truyền.” Chuyện gì đã xảy ra? Đa số các ý kiến và bình luận đều cho rằng bài thơ bốn câu của ông Nguyễn Phú Trọng viết tặng Mường Thanh như là một “bào bối” hay “kim bài” của hoàng đế dành cho ông Lê Thanh Thân, giúp ông thoát khỏi các cáo buộc dành cho ông và Mường Thanh. Điều này không sai. Ai cũng biết là các đại gia Việt Nam muốn tồn tại và phát triển thì đều phải dựa vào các quan hệ với các thế lực chính trị chớp bu tại Hà Nội. Ông Lê Thanh Thân cũng không thể làm khác và có lẽ ông đã đi đúng của khi dựa vào thế lực của ông tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng.

Tuy nhiên có một chi tiết quan trọng mà mọi người chưa nhìn thấy đó là ngày tháng của bài thơ được ông Trọng viết: ngày 30-10-2017. Để có được bài thơ này thì có lẽ các trợ lý của ông Trọng đã phải chuẩn bị cho ông từ nhiều tháng trước. Chuyện đi này cũng không phải tình cờ mà phải có lịch trình và mục đích cụ thể. Vậy tại sao sau đó Mường Thanh vẫn bị “điều tra”? Báo chí Việt Nam vẫn “buộc tội” ông Thân đủ các loại tội cho đến tận cuối tháng 12-2017?

Theo nhận định của người viết thì “phe cũi”, tức là những nhóm lợi ích đối lập nằm trong tầm ngắm của ông Trọng, là phe có thể bị “phe đốt lò” của ông Trọng cho vào lò đã “phản công” bằng cách đưa luôn cả người của “phe đốt lò” vào danh sách củi cần đốt, cụ thể ở đây là ông Lê Thanh Thân. Tất nhiên là ông Trọng phải cứu “phe ta” bằng mọi cách và vì thế các cáo buộc đối với Mường Thanh nhanh chóng chìm xuống. “Phe cũi” liên tục ra đòn mới, đó chính là bài thơ ông Trọng đề tặng Mường Thanh. Thông điệp cũng khá rõ ràng. Ông Trọng không hề liêm khiết hay công minh gì cả, ông cũng chỉ là người “bào kẻ” cho các nhóm lợi ích khác. Cuộc chiến chống tham nhũng của ông Trọng vì vậy, đơn giản chỉ là thanh trừng phe nhóm.

Ban tuyên giáo nhân ngay ra đòn độc này nên đã ra lệnh gỡ bài thơ

đầu bộ binh chỉ trong mấy phút mà tiêu như thế, trừ bom, nó bỏ trống đội hình đang hành quân hoặc là nó thả trống đội hình đang đóng quân, còn trong đánh nhau ta cũng trong thế chủ động thì không có chuyện đó. Cho nên đó là cái nỗi đau mà nỗi đau này nó âm ỉ và nó sẽ đi với người lính cho tới khi kết thúc sứ mệnh trên cái đất này.

TS Nguyễn Văn Khải người tham dự buổi hội thảo cho biết nhận xét của ông về việc tướng Lương công khai điều mà Bộ quốc phòng Quân đội Nhân dân Việt Nam giấu kín sau sự cố Gạc Ma:

- *Câu đó của Lê Mã Lương là hoàn toàn đúng, bởi vì những năm 80 tôi là TS Thiếu tá và có anh họ là Lê Ngọc Hiền là Thứ trưởng Quốc phòng. Lê Trọng Tấn là Tổng Tham mưu trưởng quân đội cho nên những chuyện này chúng tôi biết cả.*

Vai trò của Bộ trưởng Quốc phòng Lê Đức Anh

Ông Nguyễn Khắc Mai giám đốc Trung tâm Nghiên cứu Văn hoá Minh Triết cho biết vai trò của ông Lê Đức Anh lúc ấy là Bộ trưởng Quốc phòng, người được xem là đã ra lệnh cho bộ đội không được nổ súng:

- *Ngài Bộ trưởng Bộ Quốc phòng hồi bấy giờ là Lê Đức Anh đã ra cái lệnh như vậy mà anh Lê Mã Lương đã tường thuật trong hội thảo tưởng niệm Gạc Ma của chính Trung tâm Minh Triết tổ chức ở Khách sạn Công đoàn năm ngoái, thì bấy giờ ta phải công khai cái này.*

Một Bộ trưởng Quốc Phòng thấy giặc nó xâm lấn bờ cõi của mình mà ra lệnh không được chống lại, đứng im như thế cuốn cờ lên người mình để cho nó nã súng nó bắn!

Thiếu tướng Nguyễn Trọng Vĩnh, một nhà ngoại giao kỳ cựu, am hiểu sâu sắc văn đề Trung Quốc đánh giá quyết định không nổ súng của Bộ trưởng Quốc phòng Lê Đức Anh:

- *Tôi cho rằng lúc bấy giờ ông Lê Đức Anh được đưa lên làm Bộ trưởng Quốc phòng mà làm cái việc như thế là một việc phản quốc. Ra lệnh không được bắn lại để cho Trung Quốc nó giết chiến sĩ của*

minh như là bia sống thì tôi cho đó là một hành động phản động, phản quốc.

Ông Lê Đức Anh là cai đồn điền cao su của một người tình báo của Pháp chứ ông ta không phải tham gia cách mạng lâu dài gì đâu. Chẳng qua ông ấy khai man lý lịch rồi thì được lòng ông Lê Đức Thọ, ông Lê Đức Thọ cứ đưa ông ấy lên vì vì trở thành Bộ trưởng Quốc phòng, sau này thành chủ tịch nước. Cái điều đó những người biết chuyện như tôi lấy làm đau lòng lắm và cho là một nỗi nhục của đất nước.

Sau khi bị tàn sát, thì thể những người lính tay không súng ông ấy không phải đều được về nhà mà một số rất lớn đã trôi dạt khắp vùng biển quê hương, bởi Bộ Quốc phòng Việt Nam không có một một cố gắng nào mang họ về đất liền như tất cả mọi quân đội khác trên thế giới phải làm. Ông Nguyễn Khắc Mai nhận xét:

- *Cho đến hôm nay 64 người anh hùng liệt sĩ ở Gạc Ma đầy nhiều người xác vẫn còn nằm dưới biển và cái ông Nông Đức Mạnh nguyên Tổng bí thư lại trả lời rằng thôi cứ để yên như thế! Đáng lẽ anh phải can thiệp với Chứt thập đó quốc tế để tìm cách vớt và đưa thân xác của các liệt sĩ ấy về quê mẹ thì anh lại để im, bởi vì anh sợ Tàu mà. Động chạm đến Tàu thì anh run lên vì anh bị cầm tù rồi.*

Tại sao cứ im lặng? chỉ cho mấy cái anh cấp người phát ngôn Bộ Ngoại giao nói tới nói lui một điệp khúc nhảm chán vô cùng và bọn Trung Quốc nó không thèm đếm xỉa gì tới, nó coi đây là cái chuyện tào lao thì đây là cái đau, đây là cái nhục về Gạc Ma.

Ngày 14 tháng Ba mỗi năm không những là ngày giỗ chung của 64 gia đình liệt sĩ nhưng còn là ngày mà lịch sử Việt Nam sẽ phải làm rõ ai là thủ phạm chính trong cuộc tàn sát này. Mặc dù nó được phóng lớn lên thành cuộc chiến Gạc Ma nhưng người trong cuộc biết rõ đó là một cuộc chiến mà bên bị hại không được nổ súng.

VIỆT CỘNG TIẾP TỤC KHIẾP SỢ TÀU CỘNG

Sự sợ hãi bao trùm lên đầu những người lãnh đạo CSVN nên họ đã chẳng dám tổ chức một buổi tưởng niệm quốc gia ngày 64 tử sỹ bị thảm sát trên đảo Gạc Ma. Nỗi sợ hãi cũng đã khiến cho lãnh đạo CSVN không dám tổ chức tưởng niệm cuộc chiến biên giới. Cũng chính nỗi sợ hãi đã khiến cho lãnh đạo không dám cho những sự kiện đau thương liên quan đến Trung Cộng lên các trang sách giáo khoa nhằm giáo dục cho giới trẻ.

Đúng ngày này của 30 năm về trước (14/3/1988), hải quân Trung Cộng đã dùng vũ lực cưỡng chiếm đảo Gạc Ma, gây ra cuộc thảm sát khiến 64 công binh chết tức tưởi. Kể từ đó, đảo Gạc Ma, một phần gắn liền với đất mẹ Việt Nam đã nằm dưới sự kiểm soát của Trung Cộng. Trong khoảng 30 năm đó, chính quyền CSVN gần như giấu nhem những tin tức về cuộc thảm sát này.

Cách đây khoảng hơn chục năm, một số người đã xuống đường biểu tình phản đối trước việc nhà cầm quyền Trung Cộng cho thành lập khu hành chính Tam Sa, trong đó bao gồm cả quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam. Họ đã hô vang Hoàng Sa-Trường Sa là của Việt Nam hoặc đeo trên trán, dán logo trên mũ bảo hiểm, trên balo...chỉ vậy thôi nhưng cũng đã bị công an CSVN bắt vào đồn đánh đập, thậm chí có người đã phải ngồi tù.

Trong vài năm trở lại đây thôi, việc hô hào "Hoàng Sa-Trường Sa là của Việt Nam" đã thôi không còn bị bách hại như trước. Chính quyền CSVN đã phần nào "cởi mở" với dân chúng hơn. Họ bắt bắt bắt, đàn áp dân chúng chỉ vì hô hay dán những khẩu hiệu liên quan đến Hoàng Sa và Trường Sa. Dẫu vậy, nỗi sợ Trung Cộng vẫn bao trùm cả Ba Đình khiến chẳng một lãnh đạo nào dám nghĩ đến việc tổ chức một nghi lễ quốc gia để tưởng nhớ ngày Gạc Ma bị Trung Cộng cưỡng chiếm.

Nỗi sợ Trung Cộng còn thể hiện ở chỗ trước đây cũng chẳng dám nói gì đến cuộc chiến biên giới (1979), chẳng dám đưa vào sách cuộc chiến kháng Trung. Trong khi sử sách còn ghi lại rằng, quá trình phát triển của quốc gia Việt Nam gắn liền với việc chống quân Trung Quốc xâm lược.

Nỗi sợ còn được thể hiện trên báo chí, truyền thông. Tàu hải giám Trung Cộng đâm chìm tàu cá, giết hại ngư dân, cướp ngư cụ liên được các "công cụ tuyên truyền" gọi là "tàu lạ" mà chẳng dám chỉ đích danh.

Theo Cali Today News 14-3-2018

.....**Ng. Dân (Danlambao) 03-03-2018**.....

■■■■■■■■■■